

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 115

Dimecres, 7 d'abril de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 75, primera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre la política social i de benestar

Declaració institucional

sobre el Kosovo

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts.

1. Debat general sobre la política social i de benestar (Tram. 255-00011/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:04)

<i>Exposició:</i> conseller de Benestar Social.	7844
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7859
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7860
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7860
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7860
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	7860
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per al·lusions.</i>	7861
<i>El conseller de Benestar Social els respon.</i>	7861
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per al·lusions i per contradiccions.</i>	7861

2. Declaració institucional sobre el Kosovo (11:57)

<i>El president, en nom dels grups parlamentaris, manifesta el rebuig i la condemna del genocidi i de la neteja ètnica que pateixen els homes i les dones de Kosovo.</i>	7861
--	------

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i catorze minuts i es reprèn a un quart d'una i tres minuts.

1. Debat general sobre la política social i de benestar (Tram. 255-00011/05) (Continuació.) (12:18)

<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	7862
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7866
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) intervé per al·lusions.</i>	7869
<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7869
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7871
<i>Segona rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7873
<i>Segona contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7873
<i>Tercera rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	7874
<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	7874
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7879
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	7883
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7884
<i>Segona rèplica:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	7886

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	7887
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per al·lusions.</i>	7892
<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) li respon.</i>	7892
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7893
<i>Rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	7896
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7898
<i>Segona rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	7900
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per al·lusions.</i>	7901
<i>El conseller de Benestar social li respon.</i>	7901
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) torna a intervenir.</i>	7901
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	7901
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	7906
<i>Rèplica:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	7909
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	7910
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	7911

<i>Intervenció del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.</i>	7912
<i>Intervenció del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac</i>	7915
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Intervenció del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.</i>	7915
<i>Resposta conjunta: conseller de Benestar Social.</i>	7916
<i>Rèplica: Sr. Bosch i Garcia (M).</i>	7917
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena.</i>	7918

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 75.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Debat general sobre la política social i de benestar (Tram. 255-00011/05). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Mixt, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV) i Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat general sobre la política social i de benestar

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és: debat general sobre la política social i de benestar, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament i els acords presos en la Junta de Portaveus del passat dia 16 de març.

Té, en primer lloc, la paraula l'honorable senyor Antoni Comas, conseller de Benestar Social, sense límit de temps.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies. Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, en començar la meua intervenció, permetin-me que expressi la meua satisfacció per poder mantenir finalment aquest debat. D'entrada, és difícil entendre que el conseller que els parla vingui demanant la celebració d'aquest debat en ple des de l'any 1992, sense que fins avui tingui efectivitat. En el transcurs d'aquests set anys he anat recordant periòdicament la meua petició, però, per les raons que siguin –i que deuen ser molt diverses–, aquesta petició no ha estat atesa pels grups de l'oposició fins avui. (*Rialles.*) Sempre he cregut que un debat sobre política social i de benestar no havia de ser imposat des del Govern. Penso que, si la necessitat de mantenir aquest debat no és compartida pels grups parlamentaris representats en aquesta cambra, serà impossible poder-ne treure els resultats que el país necessita; per tant, era important, al meu entendre, que tots tinguéssim la convicció de la seva necessitat.

En opinió meua, no hauria de ser un ple per debatre o discutir detalls o actuacions molt concretes, que tenen un millor encaix en altres modalitats de substanciació previstos en el Reglament de la cambra, sinó que aquest debat general sobre política social i de benestar hauria de servir per contrastar els diferents posicionaments i models d'actuació política que els partits amb representació parlamentària puguem tenir. Penso que en aquest Ple hauríem de dialogar sobre les polítiques generals, els conceptes i els principis en què s'hagin de basar i inspirar les actuacions de l'Administració en matèries que afecten l'estat del benestar.

Per altra banda, cal considerar que les polítiques que s'adoptin sobre l'estat del benestar no són unes polítiques sectorials més, sinó que afecten la vertebració i cohesió de la societat. Per això considero que aquest debat és tan important.

L'estat del benestar, concebut com un sistema de protecció del ciutadà, és un signe d'identitat europeu al qual no podem ni volem renunciar. No hem de veure'ns arrossegats per fenòmens que, partint de la globalització dels mercats, intentin introduir aquelles polítiques que pretenguin afeblir l'estat del benestar que hem construït. Hem de conservar l'essència de l'estat del benestar, els seus principis, i, en tot cas, debatre sobre la seva estructura, dimensió i sostenibilitat, procurant eliminar els efectes perversos que s'hagin enquistat en el sistema, així com introduir actuacions que estimulin la persona a integrar-se a la societat, per tal que no s'acostumi a rebre passivament actuacions assistencials.

Hem d'establir, per altra banda, mecanismes per evitar que augmentin les diferències socials. És més: hem d'intentar reduir-les per construir una societat ben vertebrada i cohesionada. No podem admetre que Catalunya entri al segle XXI donant marxa enrere, tornant als salaris baixos i a l'eliminació de les despeses socials. En el cas de Catalunya, aquesta forma de pensar forma part del nucli central dels principis en què es basa la política del Govern de Convergència i Unió. El president Pujol ho ha dit en moltes ocasions; el seu discurs pronunciat el 16 de gener de 1995 al Palau de Congressos de Montjuïc, que es troba publicat i pot ser consultat, sobre la defensa de l'estat del benestar, n'és una prova fefaent.

Per què convé tant, en opinió meua, mantenir aquest debat? En primer lloc, perquè s'estan produint i, per tant, estem vivint canvis molt importants en el si de la societat, com a conseqüència, entre d'altres, del fenomen de globalització econòmica, de la reestructuració a escala mundial de les activitats productives i de la universalització dels sistemes de comunicació. Res és igual com era fa només uns quants anys. Tampoc ho és a Europa i a Catalunya l'evolució demogràfica, ni la renda *per capita*, ni els recursos tecnològics i econòmics, ni la realitat social. Si la realitat és diferent, les polítiques que s'han d'aplicar no poden ser les mateixes de fa cinc, deu o quinze anys enrere, però aquest canvi que es produeix a la nostra societat no ha acabat. Seguirà produint-se dia a dia en el futur immediat; per tant, és cabdal mantenir l'atenció per anar adoptant les modificacions necessàries a les polítiques que s'apli-

quin, per tal d'adaptar-les a la realitat i fer-les eficaces i rendibles des d'una perspectiva social. Al mateix temps, cal que sapiguem traslladar a la societat la conveniència d'obrir en el seu si un diàleg permanent per adequar la nostra mentalitat a la realitat que ens toca viure.

Estic molt convençut que, des del Govern de Catalunya, hem sabut adoptar i aplicar un conjunt avançat de polítiques socials i de benestar que s'ajusten a les circumstàncies de la nostra època. Els contactes que mantenim tant internacionalment com a nivell de l'Estat espanyol, l'assistència a jornades, debats, conferències, les afirmacions que fan obertament tant els polítics espanyols com els europeus i els tècnics que els assessoren, així com l'atenció amb què reben les opinions i els posicionaments que expressem, demostren que Catalunya disposa d'un model referencial en el camí de les adaptacions que avui necessiten les polítiques de l'estat del benestar.

Però en aquesta temàtica cal, d'una forma molt especial, assolir el màxim de consens possible, tant políticament com socialment. Per això he dit que calia traslladar a la societat la necessitat de dialogar sobre aquesta evolució i sobre la corresponent transformació que comportarà. El mateix president de la Generalitat recorda insistentment aquesta necessitat de mantenir un diàleg polièdric en el si de la societat catalana que ens porti a un pacte de solidaritat entre els ciutadans. Cal arribar a un nou pacte social, que, tenint ben present la realitat i els condicionaments de la societat d'avui, permeti garantir en el futur uns mateixos drets socials per a tothom, sense discriminacions.

Per això, penso, convé tant que comencem a fer aquest debat els polítics i el fem al Parlament de Catalunya, que és el lloc adient. Aquesta conveniència de diàleg es veu enfortida quan en ocasions es produeixen posicionaments que crec que no consideren suficientment aquest gran canvi de la realitat que es produeix a la nostra societat d'avui. Si estem d'acord que moltes de les actuacions que l'Administració ha de portar a terme han de tenir un ampli consens polític i social, la importància d'un debat d'aquesta naturalesa resultarà òbvia. El debat que hem de mantenir s'hauria de basar, en opinió meua, en la necessitat compartida del bé comú. Totes les idees, tots els suggeriments i aportacions, totes les discrepàncies haurien d'acabar coincidint en una única voluntat de servei al ciutadà. No hi hauria d'haver lloc per a l'oposició demagògica, les propostes o actuacions que siguin incorrectes, ni per a la retòrica, ni per a l'immobilisme, ni per a la discussió banal, ni per a l'alarmisme inconscient. Molts polítics, més a nivell d'Estat que a Catalunya, però aquí també succeeix, confonen l'objectiu de la seva activitat. Creuen que la política és conflicte o capacitat de crear-ne, quan en realitat hauríem d'intentar cercar el consens més en aquelles matèries que afecten directament el ciutadà en les seves necessitats bàsiques.

Els polítics hem de procurar col·laborar per millorar les actuacions que hem de fer al servei del ciutadà, estiguem al Govern o a l'oposició, perquè la política ha de ser servei per sobre de qualsevol altra qüestió. Cal parlar, doncs, de projectes i contrastar polítiques, propos-

tes polítiques, comprovant que s'ajustin a les necessitats dels temps actuals. D'altra banda, no hi hauria d'haver cap temptació d'impedir, per raons d'oportunitat política, que es pugui arribar a la unitat o al consens de les forces polítiques, sindicals, econòmiques i socials de Catalunya, per fixar el marc d'actuació que cal seguir. Si no sabem adoptar l'estat del benestar que necessita Catalunya en aquests moments, si no el sabem consensuar en el si de la societat, tots haurem fracassat.

També convé que, durant el debat, no només no hem de perdre la perspectiva que les necessitats que avui té el ciutadà són diferents de les que tenia fa deu anys, donats els canvis tecnològics, econòmics, socials i demogràfics que –ho he dit– s'estan produint a la societat, sinó que també hem de tenir ben present que aquests canvis produïts en un període relativament curt afecten aspectes humans de més profunditat i calat, de més abast.

Aquest segle que està a punt d'acabar s'ha distingit pel pes que han tingut les ideologies. Aquestes s'han situat freqüentment per sobre de moltes altres consideracions i realitats. La gent podia trobar en elles un punt de referència, una seguretat interna i personal, una vertebració i cohesió íntimes, que estaven per sobre, moltes vegades, de la mateixa comunitat de la qual es formava part. Pot dir-se que les persones ens definíem ideològicament per sobre de molts altres aspectes. El marxisme, el feixisme, el comunisme, el socialisme, el liberalisme i altres ideologies han marcat les persones i l'actuació política durant el segle XX. Però en la darrera part del segle tot això ha esdevingut superat. La gent no troba signes d'identitat suficients en les ideologies, no troba en elles cap mena de seguretat personal, no s'aconsegueix cap mena de vertebració i cohesió. Tony Blair, parlant de la necessitat de superar aquests conceptes que resten antiquats, diu: «Estem en un món en el qual l'amor als ideals és essencial, però l'addicció a les ideologies pot ser fatal. La fatalitat ve donada pels efectes negatius d'immobilisme i la incapacitat per adaptar-se a la realitat.»

Senyor president, senyores i senyors diputats, per servir els ciutadans d'una forma completa no és suficient, per tant, prendre nota dels canvis econòmics i socials que s'han produït i continuen produint-se a la nostra societat, per intentar que les actuacions públiques s'adeqüin a la nova situació. Cal també incorporar les problemàtiques que es deriven d'aquesta nova realitat de manca de referències d'identitat i de seguretat que avui tenim els ciutadans, perquè tots els humans necessitem enfortir aquestes referències d'identitat i de seguretat per assolir la vertebració i cohesió que ens són imprescindibles per a la pròpia realització personal.

En el món d'avui, els ciutadans veuen que s'estan produint canvis en profunditat molt propers que els afecten, i molts perceben aquesta realitat com a terrorífica, perquè se senten insegurs per afrontar amb garanties el futur. Cerquen seguretat enmig d'aquest canvi; comproven, en aspectes essencials de la vida, aquesta dinàmica de transformació. Per exemple, la temporalitat dels contractes de lloguer d'habitatges, els contractes de treball, enfront del caràcter indefinit que fins fa poc tenien aquest tipus de relacions; la necessi-

tat de reciclatge professional permanent; les modificacions de la Seguretat Social; l'aprovació de la moneda única; el lliure mercat; la construcció europea, etcètera. Davant d'això, el ciutadà intenta mantenir alguna mena de control sobre la seva vida, mentre veu venir sobre ell aquest gran canvi.

Qualsevol canvi suposa l'inici d'una nova etapa. Cal aprofitar els canvis des d'un primer moment per no quedar-se enrere. Per tant, la tasca de tot govern que vulgui ser útil als seus conciutadans, en el moment actual, és ajudar-los perquè puguin assimilar el canvi. La problemàtica sorgeix quan el ciutadà comprèn que no es pot resistir a ell, que no pot quedar aïllat, ja que li comportarà situar-se fora del marc social. Comprèn que li serà difícil reeixir, però per altra banda la gent tampoc vol que el canvi el dirigeixi, el control i limiti la seva llibertat individual. Serà tasca del Govern, per tant, preparar els ciutadans per al canvi, perquè puguin reduir l'impacte que els produiria si estiguessin desprevinguts, per donar-los, en definitiva, motivació per acceptar-lo i facilitar-los eines per adaptar-s'hi de forma que els beneficiï.

Senyor president, senyores i senyors diputats, penso que ningú pot dubtar de la realitat, del canvi que s'està produint en aquest final de segle; només cal que dirigim la mirada als nostres voltants: mercats financers globals, que poden fer que les divises i les accions canviïn de valor en minuts; mitjans de comunicació, que poden modificar percepcions, gustos, tendències d'oci, hàbits alimentaris i fins i tot la mateixa cultura d'un país; les noves tecnologies i la competència, que transformen el món del treball i que canvien les situacions que fins ara teníem a les empreses. Per altra banda, tot això es projecta sobre les estructures socials i obliga a adaptar, per exemple, el concepte de família tradicional, la qual rep els efectes dels canvis a nivell de relacions personals, i paterno i maternofiliales. Aquesta nova realitat és, des del meu punt de vista, molt estimulante, alhora que impacta molt fortament les nostres vides.

En aquest marc que estic descrivint, s'ha de considerar que la gent necessita tenir unes condicions personals vertebradores i de cohesió internes a partir de les quals se senti impulsat per participar positivament en el si de la societat de què forma part. No pot viure, calcular i actuar racionalment i positivament en la comunitat a què pertany buscant només el seu propi interès fins que defineixi el seu jo. La persona, abans de revisar el camí d'actuació que més la pugui beneficiar, necessita tenir segura la pròpia identitat, trobar-se a gust amb ella, sentir-se convençut, com he dit, de la seva cohesió i vertebració internes.

En temps de canvis socials ràpids, en el context que ja he exposat, les identitats establertes anteriorment es dissolen; el jo ha de definir-se de nou i s'han de crear noves identitats. Les qüestions d'identitat, per tant, són més importants que les qüestions d'interès personal; aquestes pressuposen tenir resoltes les primeres. La gent s'enfronta a la necessitat de donar una resposta concreta a aquestes preguntes: què sóc jo?, on pertanyo?

Les persones cerquem tenir seguretats davant els reptes que hem d'afrontar. La pròpia identitat i els nuclis a què pertanyem —família, barri, poble o ciutat, país— poden i han de ser seguretats per als ciutadans, que els ajudin a adaptar-se al molt important canvi que ens toca viure i a defensar-se de les situacions anòmales en què puguin trobar-se. Si des del propi país no ens preocupem perquè els ciutadans tinguin aquests suports, la qualitat de la societat se'n ressentirà fortament, creixeran les conductes antisocials, disminuirà el nombre de gent que treballi en el teixit associatiu, hi hauran actituds més insolidàries i intolerants, fins i tot violentes, i les possibilitats de realització personal de la gent es reduiran. Molts ciutadans creuran equivocadament que poden cercar aquestes seguretats, punts de referència o referents en sectes o moviments antisocials; exemples d'aquestes formes de reaccionar les veiem a diari en la nostra societat, al barri on vivim, a les nostres ciutats. És l'escenari que descriu Samuel Huntington en la seva obra *El xoc de les civilitzacions*, fent-se ressò del que s'afirma en moltes obres que el mateix Huntington esmenta, quan afirma que «el trencament de l'ordre i de la societat civil origina buits que freqüentment són omplerts per grups fonamentalistes».

Totes aquestes qüestions cal tenir-les en compte en el moment d'iniciar aquest debat, perquè afecten clarament els principis, les prioritats i els objectius de les actuacions que hem de dur a terme.

Senyores i senyors diputats, aquest debat es presenta acotat, però, a les polítiques i actuacions del Departament de Benestar Social del Govern de Catalunya. És cert que els principis generals..., moltes de les definicions d'objectius que he esmentat poden aplicar-se a conceptes més generals, a actuacions que certament corresponen a l'estat del benestar, però que no formen part de les competències del Departament de Benestar Social. És lògic, doncs, referir-se a aquests principis, definicions i objectius per saber emmarcar les polítiques concretes que es necessiten impulsar en el camp de les competències estrictes que té assignades el Departament que dirigeixo.

Quina és la raó de ser i quin és l'abast d'actuació del Departament de Benestar Social del Govern de la Generalitat de Catalunya? És molt freqüent assimilar el concepte de benestar social amb el d'assistència social, que de vegades es considera caritat o beneficència, més o menys tecnificada. En aquest Parlament de Catalunya hi ha hagut intervencions que reflectien aquesta equiparació de què parlo. En els mitjans de comunicació ha estat també freqüent aparellar les competències del Departament de Benestar Social del Govern de la Generalitat de Catalunya amb les que tenia, per exemple, el Ministerio de Asuntos Sociales del Govern de l'Estat en l'etapa socialista. Però la realitat és diferent.

El concepte de benestar social inclou aquelles actuacions que necessiten per part de l'Administració pública mecanismes de discriminació en positiu. Com és natural, els serveis socials entren de ple en aquest camp, ja que afecten persones que necessiten una especial atenció per part de la societat. Però, a més d'aquestes competències en serveis socials, un departament de benestar social té també aquelles altres que el Govern li as-

signa perquè porti a terme actuacions en clau de discriminació positiva que necessiten alguns sectors socials per recuperar dèficits acumulats en el passat, o per donar una empenta sostinguda en una primera etapa a actuacions noves que l'adaptació als canvis que s'estan produint acceleradament aconsella posar en marxa.

En el cas de Catalunya, així succeeix en els àmbits de serveis comunitaris, rehabilitació dels barris de promoció pública, acció cívica, voluntariat i formació d'adults. Potser algú pot creure que haurien de ser altres les competències i que alguna d'elles no hauria d'estar atribuïda al Departament de Benestar Social, però això és matèria que ha de decidir el mateix Govern, que és qui determina la seva organització interna i distribució de funcions. Aquest aspecte pot arribar a ser motiu d'opinió, però enlloc és motiu de debat.

Al meu entendre, un departament amb la denominació i continguts de benestar social és més integrador que el d'*asuntos sociales* o de serveis socials. Un departament d'*asuntos sociales* té una connotació tendent, en certa forma, a l'existencialisme i a la perllongació de l'equivocada cultura del subsidi, que provoca la dependència de la persona; té un sentit negatiu d'exclusió de les persones que s'atenen a través d'aquest departament en relació amb les que es tracten a través d'altres departaments. Penso, per tant, que aquest concepte, el de benestar social, que va introduir el Govern de Catalunya va ser un encert.

Senyor president, senyores i senyors diputats, arribats aquí, considero que cal definir els principis sota els quals ha d'actuar el Departament de Benestar Social. Quins són aquests principis? Crec que les actuacions que impulsi i executi el Departament de Benestar Social per tal que siguin rendibles i eficients des d'una perspectiva social han de complir i, sobretot, no poden transgredir els següents principis o eixos bàsics.

Primer principi: tota actuació ha d'estar presidida pel principi de justícia. A finals del segle XX, i a començament del tercer mil·lenni dels nostres temps, la gent ha de ser considerada com a titular de drets, no com a subjecte d'actuacions benèfiques i discrecionals. És en funció d'aquesta creença que sovint he criticat disposicions legals promulgades en els darrers anys a nivell d'Estat, les quals no reconeixen aquests drets i, en tot cas, preveïen ajudes graciabls a les persones. Aquests drets, a més, han de poder ser exercits pels ciutadans.

El segon principi és complementari de l'anterior, i ha de ser el de la universalització. El president de la Generalitat ha dit en diferents ocasions que tota aquella prescripció o actuació que no es pugui universalitzar és elitista. Hi ha moltes actuacions socials que encara no han pogut ser universalitzades, però s'ha de treballar en la direcció de la universalització. Si una persona té drets, i en funció d'aquests ha de ser ajudada, ha d'estar en situació d'igualtat amb la resta de ciutadans per poder rebre aquest suport.

El tercer principi ha de ser el de la integració. S'ha de procurar, sempre que sigui possible, tornar a integrar a la societat, en situació d'igualtat amb els altres, la gent que necessita, en un moment o un altre, assistència. Cal donar-los suport per tal que puguin adaptar-se a si ma-

teixos; no hem de crear dependència de les ajudes públiques que cronifiquin aquesta situació als beneficiaris de la política social. Aquest principi és molt i molt important. El reingrés a la societat de les persones transitòriament excloses repercuteix, primer de tot i principalment, és clar, en benefici seu, però també beneficia el conjunt de la ciutadania.

El quart principi pel qual ens hem de conduir és proclamar, preveure la necessitat d'una actuació preventiva. El principi de l'actuació preventiva s'ha de tenir present en tot moment. La important transformació a què està sotmesa la nostra societat d'avui, i a la qual he fet referència reiterada en aquesta intervenció, porta que puguin caure en l'exclusió social cada vegada més persones que formen part de col·lectius heterogenis. Tota actuació preventiva serà molt positiva, tant per a la persona en concret com per a la societat en particular, ja que podrà estalviar recursos en la seva atenció i es podran destinar a altres necessitats socials. Amb tota sinceritat, crec que aquest principi –bàsic, al meu entendre– ha estat en massa ocasions fora dels esquemes i, per tant, de les intervencions que s'han produït en ocasions en aquesta cambra.

Tota actuació preventiva passa per enfortir aquelles institucions o entitats que serveixen de suport a la persona; la família, en primer lloc; també les entitats que ajuden a la vertebració i cohesió dels barris i de les ciutats, així com aquelles altres organitzacions que treballen en camps més sectorials a nivell de país. La família i el teixit associatiu són, segons el meu parer, fonamentals per facilitar la realització de les persones. Possibilitar a cada ciutadà aquesta realització personal és quelcom molt important i que cal tenir com a objectiu en tot moment.

El cinquè principi pel qual es regeix el Departament és enfortir i introduir valors en el si de la societat. Per donar als ciutadans la seguretat que necessiten en un món que està canviant, els valors han de ser la guia a seguir. Tony Blair diu –i jo estic d'acord amb ell–: «La meua convicció és que hem de ser molt rotunds en la nostra afecció als valors bàsics.» Jo hi afegiria que hem de ser clars en la seva defensa i divulgació. «D'altra manera» –segueix dient Blair–, «sense valors no tindrem cap brúixola que ens assenyali el camí correcte en la vivència del canvi que tenim.»

És clar que hem de ser imaginatius, innovadors i adaptables en l'aplicació d'aquests valors, de la mateixa forma que també s'havia de fer en temps anteriors als que vivim en qualsevol aplicació de criteri o actuacions que aleshores fossin vàlides. Els valors de la llibertat, de la solidaritat, del respecte, de la igualtat d'oportunitats per a tothom; creure en un país i una societat forts, creure en totes aquelles institucions i entitats que, com he dit abans, ajuden a la vertebració de la persona i suposen una seguretat per a ella són mitjans necessaris per a una actuació política i social adequada a les necessitats d'avui.

Senyor president, senyores i senyors diputats, totes les nostres actuacions, les que portem a terme des del Departament de Benestar Social del Govern de la Generalitat de Catalunya, s'ajusten –i volem que continuïn

ajustant-s'hi— a aquests principis que hem marcat com a referència.

Analitzem ara els diferents àmbits sectorials on es projecten les competències del Departament de Benestar Social, per poder detallar quines són les propostes de futur que, combinades amb les polítiques que s'han desenvolupat fins avui, permetran que l'actuació que desplega el Departament de Benestar Social s'adapti als grans canvis que s'estan produint en el nostre entorn. *(Pausa.)*

Analitzem, primer, la lluita contra l'exclusió social. Cal considerar que totes les actuacions han de cercar —tal com he dit quan he enumerat els principis sota els quals ha de funcionar el Departament— la integració de les persones; procurar que ningú es refugii en l'assistencialisme si pot integrar-se, si pot inserir-se. Però, en paral·lel a aquest objectiu, s'han de procurar solucions que generin drets i que es puguin universalitzar a totes les persones que ho necessitin.

Entre els anys 1990 i 1994, a l'Estat espanyol hi ha hagut una dràstica reducció de les prestacions per desocupació. Les persones que es trobin afectades per la normativa aprovada en aquest període veuran retallades en el futur les seves pensions de jubilació o seran desplaçades cap al règim no contributiu. Des d'una perspectiva política, aquesta retallada ha suposat una reducció dels drets de les persones.

D'altra banda, els col·lectius de ciutadans que tenen una ocupació més inestable, pitjor retribuïda i de menor qualitat —dones, joves, majors de quaranta-cinc anys— restaran menys protegits i disposaran de menys drets dintre el sistema públic.

Conseqüència d'aquests canvis imposats pel Govern central durant l'etapa de majoria socialista ha estat el fort increment d'ajudes assistencials. La Llei 26/90, de pensions no contributives, va promulgar-se a finals de l'any 90, i el seu contingut va quedar posteriorment recollit en el Decret legislatiu estatal 1/94, que refoia la normativa sobre seguretat social. Doncs bé, el 31 de desembre de 1998 hi havien a l'Estat espanyol 449.434 beneficiaris de pensions no contributives, als quals s'han d'afegir 90.409 beneficiaris més que reben el Fons d'assistència social o les ajudes derivades de la Llei d'integració social de minusvàlids, la Lismi, que són prestacions a extingir progressivament.

Aquestes dades descriuen una situació que és injusta i regressiva des d'una òptica social. Cal modificar urgentment i en profunditat la regulació de les pensions no contributives. L'actual normativa no està inspirada en el principi de justícia que abans he esmentat com a bàsic. Però és que, a més, l'actual regulació fixa, per a la concessió dels ajuts, criteris absurds i incoherències que cal corregir.

Uns exemples il·lustraran aquesta afirmació: la baixa de la quantia de la pensió si el perceptor ha rebut durant l'any que es jubila la renda mínima d'inserció; assignar diferent pensió a les parelles que estan casades de les que no ho estan, en perjudici de les primeres; no reconèixer drets de pensió a persones disminuïdes que visquin amb la seva família i, alhora, permetre que aquesta

pugui demanar ajudes per mantenir la persona disminuïda; penalitzar excessivament les parelles sense fills respecte a les que en tenen.

Tot això no té sentit. La reforma del sistema no contributiu s'ha de basar en els principis de racionalització i equilibri de les prestacions del règim assistencial, intensificant la protecció i adaptant-la a aquells col·lectius i persones més necessitades. Els tres eixos que hauran de vertebrar aquesta reforma que propugno seran: primer, l'econòmic; segon, el grau de dependència personal i/o familiar, i tercer, les càrregues familiars que cada persona pugui tenir.

En concret, proposo el següent. Primer, incrementar el mínim de la prestació econòmica, computant tots els membres de la unitat familiar en iguals condicions, siguin fills o cònjuge, per tal d'evitar greuges entre els membres del nucli familiar. Segon, donar un suport complementari a les persones de més de vuitanta anys i a les persones amb disminució que viuen soles, consistent a incrementar fins un cinquanta per cent l'import de la pensió no contributiva. Tercer, augment de l'actual prestació denominada «ajut a tercera persona» fins a situar-la al nivell quantitatiu de la pensió no contributiva per a les persones discapacitades amb un grau de disminució superior al setanta-cinc per cent i que conviquin i siguin ateses per la seva família. Quart, incrementar les pensions no contributives en aquelles comunitats o territoris on sigui superior el cost de la vida, tenint en compte que els preus dels béns bàsics com pot ser l'habitatge són molt més elevats en les grans àrees urbanes —aquest criteri s'aplica ja a Alemanya i a Holanda, per exemple. Cinquè, eliminar les disfuncions que provoca l'actual regulació de les pensions no contributives després de la reforma de la Seguretat Social i de la promulgació de la Llei que abans ja he esmentat.

Altres mesures que, al meu parer, cal introduir en l'àmbit de la lluita contra l'exclusió social són les següents. Universalització de l'atenció domiciliària per a les persones de més de vuitanta anys i per a les persones amb disminució que visquin soles; també cal universalitzar amb caràcter d'urgència el servei de teleassistència per a aquest col·lectiu. Segon, integració de la renda mínima d'inserció en el règim no contributiu de la Seguretat Social, assegurant la compatibilitat dels ingressos i preservant les competències autonòmiques en matèria de concessió, gestió i programes d'inserció. Aquests eixos programàtics haurien d'inspirar la renovació dels pactes de Toledo en l'àmbit de la Seguretat Social; és a dir, garantir que l'acció protectora pública s'intensifiqui en aquelles famílies i persones més necessitades i vulnerables.

Per altra banda, a Catalunya reforçarem les actuacions que es porten a terme dins del programa de renda mínima d'inserció i, en concret, es procedirà en el següent sentit: en primer lloc, a la universalització en la forma que comentaré després de les actuacions d'inserció que ja es realitzen, i en segon, a la creació d'un parc d'habitatges socials de lloguer. El Departament de Benestar Social cercarà habitatges de lloguer a un preu negociat per tal d'oferir-los a entitats socials amb la finalitat de ser llogats a persones i famílies que presentin un

determinat perfil social o definit. La renda es pagarà en funció dels ingressos de la unitat familiar, d'acord amb la normativa ja vigent aprovada per la Generalitat al respecte. Si hi ha diferència entre la renda pagada per l'usuari i el cost del lloguer negociat per la Generalitat, la diferència serà satisfeta pel Departament de Benestar Social.

Després, sota la meua dependència i coordinades per una persona que tindrà els coneixements suficients i l'experiència adequada en el treball de lluita contra l'exclusió, es posaran en marxa dues comissions de treball.

La primera comissió, integrada per les ONG més significatives, analitzarà les actuacions que són necessàries per aprofundir en la lluita contra l'exclusió social i encarar els canvis que s'estan produint en la tipologia de les persones que necessiten assistència. S'invitarà la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis per tal que formin part d'aquesta comissió i aportin els seus criteris. S'estudiarà també la forma de posar en pràctica, amb la col·laboració d'entitats financeres, la concessió de petits crèdits familiars sense interès, o amb un interès per sota del del mercat, segons els casos, per resoldre necessitats imprevistes. La concessió d'aquest tipus d'ajuts haurà d'estar avalada pels informes socials pertinents.

Després, una segona comissió formada per un representant de la judicatura, un altre de la Fiscalia, un altre del col·lectiu d'advocats i tres representants de les ONG més representatives. La funció d'aquesta comissió serà analitzar les possibilitats de creació d'una tutela social, respectuosa amb els drets individuals, per a les persones que viuen al carrer i pateixen una malaltia mental que no els permet sortir, voluntàriament, de la seva situació de marginalitat. També la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis seran, com és lògic, invitades a formar part d'aquesta comissió.

Ambdues comissions haurien de tenir enllestits els seus treballs en el decurs d'aquest any per tal de poder dissenyar normativament les mesures que calgui introduir en aquesta àrea.

Senyor president, senyores i senyors diputats, passem ara a analitzar les polítiques d'atenció a la gent gran.

Per plantejar aquestes polítiques cal tenir ben present el canvi demogràfic que s'està produint en la societat d'avui. La gent viu molts més anys, i els viu millor, encara que el final de la vida és molt més difícil i penós.

L'any 1991 el Govern de la Generalitat de Catalunya va aprovar un Pla integral de la gent gran, el qual va merèixer la conformitat de tothom i que ha estat referència a tot l'Estat i, àdhuc, a Europa. En el decurs d'aquests anys hem introduït modificacions en aquest Pla integral per adaptar-lo a les noves realitats, però les transformacions que s'han esdevingut en els darrers anys han estat molt intenses, i la previsió és que aquests canvis s'intensificaran en el proper futur, i, per tant, cal fer una revisió a fons de l'esmentat Pla. Hem encarregat aquesta revisió a la mateixa persona que va dirigir el primer Pla integral. Fruit de l'anàlisi que, inicial-

ment, ja s'ha realitzat en la revisió d'aquest Pla, és el projecte d'actuacions que els comento a continuació.

En política d'atenció a la gent gran s'han de distingir dues realitats diferents. La primera afecta les persones jubilades o de més de seixanta-cinc anys que estan bé de salut, que poden participar en activitats diverses i que tenen molts anys de vida per davant; en denominem la gent gran activa. La segona comprèn les persones grans que tenen dificultats de salut, problemes cognoscitius o disminucions psíquiques o físiques, en definitiva, que necessiten ajuda i assistència. Les actuacions han de ser, com és natural, molt diferents en un o altre cas.

Analitzem la primera, és a dir, la realitat de la gent gran activa. Abans ja he esmentat la diferent situació en què es troba un home o una dona de seixanta-cinc anys en jubilar-se en relació amb com es trobava fa vint o trenta anys. No podem tenir ara els mateixos plantejaments ni realitzar les mateixes actuacions.

En primer lloc, cal tenir ben present que tota persona, per realitzar-se i per poder ser feliç, ha de sentir-se útil, ha de sentir-se bé amb ella mateixa, ha de veure que els altres el consideren i que el tenen en compte. Aquest home, aquesta dona, té davant seu l'etapa més llarga de la seva vida; les seves necessitats i la seva perspectiva de futur han de ser, forçosament, diferents de les que tenia la persona que quan es jubilava als seixanta-cinc anys presentava mancances i tenia una esperança de vida molt curta. A determinats polítics els costa entendre aquesta evidència, perquè tenen una visió de la vida rutinària, de mesures que l'Administració ha de desplegar.

He dit abans que les actuacions previstes, que ara els citaré, han sorgit de la revisió del Pla integral de la gent gran que s'està fent. He de complementar aquesta afirmació fent especial referència a les conclusions sorgides dels tres congressos nacionals de la gent gran de Catalunya, veritables congressos amb delegats designats per les diferents administracions locals de Catalunya. En el disseny de les polítiques per a la gent gran activa també tenen pes les opinions dels membres del Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció a la Gent Gran i de les comissions permanents intercongressos.

Si s'analitzen els manifestos dels tres congressos que s'han celebrat, es pot comprovar nítidament la pròpia opinió i consciència dels delegats respecte a l'evolució que els assenyalen. Les discussions i debats del I Congrés, celebrat l'any 91, es varen centrar en aspectes assistencials i de pensions. El darrer Congrés, el III, celebrat el maig del 1998, tot subratllant la importància dels esmentats aspectes assistencials i de pensions, es va centrar en el paper de la gent gran en la societat.

Senyores i senyors diputats, en aquest sentit, quines són les actuacions a prioritzar per portar a terme les conclusions del III Congrés de la Gent Gran?

Primer, introduir, quan s'abordi la revisió dels anomenats pactes de Toledo, la necessitat de modificar les prestacions econòmiques per jubilació, per adaptar-les a les situacions en les quals una persona té, objectiva-

7850

ment, més necessitats. Aquest criteri s'aplica en altres estats d'Europa, com per exemple Holanda. Abans n'he parlat en referir-me a un àmbit més general, per la qual cosa no hi faré ara una referència més detallada.

En segon aspecte, flexibilitzar l'edat de jubilació de les persones treballadores, modificant l'actual normativa reguladora, i, alhora, introduir en la legislació mecanismes que evitin la pèrdua de la prestació per jubilació quan les persones jubilades facin certes tasques remunerades, delimitant el contingut i abast d'aquestes.

En tercer lloc, ampliar i universalitzar els cursos de preparació per a la jubilació, a fi que la persona interessada pugui trobar el camp d'actuació per què se senti més interessat i en què més es pugui sentir realitzat.

En quart lloc, aprofundir en la naturalesa i conceptuallització dels casals de gent gran com a equipaments cívics. El nous estatuts, referendats pel III Congrés de la Gent Gran, permeten la constitució i existència en els casals d'associacions de gent gran amb plena autonomia en la seva gestió; no són tutelades per l'Administració. Aquest aspecte, que recentment s'ha pretès debatre en aquesta cambra arran de la substanciació d'una interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialista, que el diputat que la va presentar va derivar cap a una altra discussió sobre la manca de places geriàtriques a la ciutat de Barcelona, m'agradaria que el poguéssim tractar en el debat posterior si algú té dubtes o posicionaments diferents.

En cinquè lloc, potenciar l'associacionisme de la gent gran, fomentar la participació i presència de la gent gran en el conjunt del teixit associatiu del país: associacions de veïns, associacions cíviques, culturals, socials, esportives i d'altres.

En sisè lloc, afavorir contactes i actuacions intergeneracionals en el si del casal i fora. El director del museu científic *Exploratorium* de San Francisco, senyor Goéry Delacôte, afirma –i jo ho comparteixo amb ell– que «els grans –diu ell– tenen una experiència més global que els joves; potser no tenen experiència tecnològica però saben moltes coses que els joves no coneixen sobre la història de l'ofici, sobre els errors que han comès. Els grans tenen experiència i els joves coneixen la tecnologia, tenen més rapidesa, més capacitat d'assimilar les novetats; és una relació amb una certa igualtat: cadascú pot aportar alguna cosa a l'altre.» Continua dient: «Entre generacions es reproduceix un repartiment de les competències que beneficia tothom, provocat en part perquè l'evolució de les tecnologies actualment és extremament ràpida; tota aquesta tecnologia conduirà a una relació nova entre gent gran i joves, i l'interès dels uns i els altres és mantenir-se junts.»

En setè lloc, afavorir i possibilitar totes aquelles activitats formatives, de coneixement i de lleure que poden ajudar a mantenir la gent gran activa i dinàmica: cursos d'informàtica, de comptabilitat, de temes d'actualitat –Unió Europea, finançament, aniversari de l'Estatut d'autonomia, etcètera.

Analitzem ara la segona etapa de la gent gran, és a dir, aquella en què la persona gran ja té dependències que l'impedeixen valer-se per si mateixa.

Senyores i senyors diputats, el primer que cal dir, sense cap ànim de complaença, ja que no estem encara on volem ser –però així ho sento i així és davant dels fets–, és que Catalunya ha fet en aquest camp, mitjançant l'esforç de molts, una molt bona feina. No vull entrar de ple en dades ni estadístiques; tindrem ocasió de fer-ho en el debat, si ho desitgen, però deixin-me constatar el següent.

En deu anys, del 1988 a 1998, el pressupost de la Generalitat destinat a l'atenció de la gent gran amb dependències s'ha incrementat d'un 600%, sis-cents vegades, s'ha incrementat: hem passat de 3.500 milions, l'any 88, a 22.000 milions, l'any 98 –això és un fet.

En deu anys, del 88 al 98, s'han incrementat les places de centre de dia d'un 975%, quasi mil vegades, i les places assistides de residència d'un 53%, que seria el 78% sense les baixes de places decidides per ajuntaments o entitats sense i ànim de lucre.

Deixem constància que, objectivament, com es reconeix arreu, no hi ha cap altra comunitat autònoma de l'Estat que estigui en una situació com la nostra ni que hagi fet l'esforç que s'ha realitzat en aquest sentit. Això també es pot dir i algú ho diu de molts estats d'Europa; evidentment, estem en una situació encara més endarrerida, però, l'esforç, l'hem fet, i gran.

També podem contrastar el nostre nivell en serveis assistencials, tant qualitativament com quantitativament, amb qualsevol país d'Europa. No dic que estiguem al mateix nivell dels països més avançats –no ho dic, no seria cert–, però, una anàlisi comparativa, la podem fer, la fem.

En canvi, on hi ha un dèficit molt important és en el camp de l'atenció domiciliària; en aquest punt, no resistim cap contrast, ja que estem només entre el 4 i 8% de la despesa que dediquen els països avançats d'Europa –la diferència és molt gran. Com vostès coneixen, el Servei d'Atenció Domiciliària està integrat en el primer nivell dels serveis socials, en l'anomenada «atenció primària». Aquesta és una competència de titularitat local, tant municipal com comarcal, d'acord amb el que preveu la normativa estatal i catalana d'aplicació. No insistiré en aquest tema, ja que va ser objecte de debat en una recent interpellació que es va substanciar en aquest Parlament. Penso que fóra bo que en el debat tractéssim d'aquesta qüestió, ja que és el punt respecte al qual hem de prestar més atenció, vistos els dèficits i la importància bàsica que té aquest servei d'atenció primària en el sistema de serveis socials que han d'ofertar-se i prestar-se en favor dels ciutadans en general i de la gent gran de Catalunya en particular.

Quins són els objectius que hem de marcar en aquest àmbit? Des del meu punt de vista, són els següents.

Primer, com acabo de dir, millorar, treballant conjuntament amb els ajuntaments i els consells comarcals, l'atenció domiciliària. Vaig anunciar fa poc en aquest Parlament que he demanat a la Federació de Municipis de Catalunya i a l'Associació Catalana de Municipis que abordem decididament aquesta problemàtica i he encarregat un estudi bàsic a la senyora Pilar Malla, que, com és conegut de tothom, és una persona molt capa-

citada i amb llarga experiència en el camp de l'atenció social.

Segon, acabar amb les llistes d'espera per a l'ingrés a residències assistides. Ara no n'hi ha a les demarcacions de Lleida, Tarragona i Girona, i tampoc n'hi ha a les comarques d'Osona, l'Anoia, el Berguedà i el Bages, de la demarcació de Barcelona. Això s'ha d'afirmar amb rotunditat, i em sap greu que es donin missatges a la ciutadania que no són verídics. Si algú pot demostrar el contrari, que ho digui, que ho demostrï; si no ho pot fer, que s'abstingui de formular afirmacions que, simplement, són falses i que creen una innecessària alarma social. Es diu que tenim el llistó massa exigent per a l'ingrés en residències; el barem que s'utilitza ara no ha estat discutit mai amb dades i criteris tècnics a la mà; en tot cas, sàpiguen que aquests barems es fan servir als departaments de Sanitat i de Benestar Social, i el Departament que dirigeixo es limita a seguir les pautes que varem fixar amb el Departament de Sanitat.

Confio que l'any proper, és a dir, el 2000, no hi haurà llistes d'espera a cap localitat de Catalunya, excepte a la ciutat de Barcelona. Els motius són sobrerament coneguts. Sempre accepto i acceptaré qualsevol crítica a la meua gestió, però en aquest tema no en puc admetre cap. Ningú pot construir sense tenir terrenys cedits en regla i en condicions en què, tècnicament, sigui possible edificar, i no hem tingut ni terrenys cedits en regla ni en condicions en què es pogués construir a partir de l'any 93. Si algú pot demostrar el contrari, que ho faci, però els avanço que no ho podrà fer, si es parla des del punt de vista de la realitat. És per això que resulta decebedor que es vulguin desviar responsabilitats d'altres administracions cap al Govern de Catalunya, que no les té. Tot el que jo he esmentat està avalat per documents i pot comprovar-se. I, a títol d'exemple, doncs, els puc mencionar la Moció presentada al darrer consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona, signada pel primer tinent d'alcalde, per la segona tinent d'alcalde i pel regidor d'Hisenda, en què de forma explícita –d'això fa deu dies– es reconeix que els solars que es pretenen cedir –està escrit en la Moció– no estan disponibles. Aquesta Moció, que tinc a la seva disposició, per si no la coneixen, és la prova més concloent de tot el que s'ha dit aquestes darreres setmanes. Contra les evidències, senyores i senyors diputats, és difícil lluitar. Si volen, en podem continuar parlant en el debat, ja que, a pesar d'haver-se sol·licitat la meua compareixença en la Comissió de Política Social per tractar d'aquest tema, a través d'un escrit presentat el 25 de gener, incomprendiblement, encara no se m'ha concedit. La Generalitat farà tot el que d'ella depengui per acabar amb aquesta situació de la manca de places geriàtriques a la ciutat de Barcelona, però la responsabilitat actual s'ha de traslladar a qui la té, i aquesta és una situació clara sobre la qual m'he definit amb molta claredat.

En tercer lloc, una de les actuacions que penso que hem de realitzar –objectius– és construir les places de centre de dia que Catalunya necessita en funció de la seva població. En aquest terreny cal tenir en compte que la nostra societat no té encara assumides la cultura i la metodologia d'aquest servei assistencial; ara tenim menys places de les que haurien d'existir, d'acord amb

les ràtios aplicables, però, en canvi, hi ha places vacants a totes les localitats que disposen d'un centre de dia, que, com de tots és sabut, és un recurs assistencial d'abast comarcal. Per tant, la construcció ha d'anar compassada a la demanda, a fi de fer una gestió adequada dels diners públics.

En quart lloc, incrementar el nombre de places d'habitatges tutelats. En aquest punt, és vàlid el que acabo de dir per als centres de dia. Cal afegir que aquesta petició es presentaria de forma diferent si tinguéssim una atenció domiciliària potent i adaptada a la realitat del país.

En cinquè lloc, revisar el funcionament dels serveis d'atenció primària. També aquesta revisió s'ha de fer d'acord amb els municipis i els consells comarcals, ja que és una competència de titularitat municipal i comarcal. És necessari iniciar de forma urgent aquest treball per assolir un major nivell d'eficàcia social, d'optimització de recursos públics, l'agilitat de tràmits administratius i de coordinació entre els professionals dels serveis socials.

En sisè lloc, universalitzar, durant els propers tres anys, el servei de teleassistència per a totes les persones de més de vuitanta anys que visquin soles, o de menys edat, si tenen determinades condicions socials que s'hauran de reglamentar.

En setè lloc, posar en marxa el programa «Viure en família», que és la versió actualitzada del programa «L'avi a casa», creat l'any 1983 pel qui aleshores era director general de l'ICASS, senyor Jaume Nualart, que va desplegar una gran tasca al capdavant de l'Institut. Les necessitats de la gent gran d'avui són –com hem dit– molt diferents de les que tenien l'any 1983. El programa «Viure en família» està pensat per donar una resposta a les necessitats de la persona gran i a la seva família d'una forma integral, contínua, personalitzada i flexible. Una recent enquesta assenyala que només un 3% de les persones grans volen ingressar en una residència; tothom voldria continuar vivint a casa amb els seus. L'anàlisi de les sol·licituds de serveis per a gent gran presentades al Departament de Benestar Social durant el període 1996-1998 reflecteixen que un 20% de les sol·licituds d'ingrés a residència podrien ser ateses en família, si aquesta disposés de serveis d'atenció domiciliària.

L'atenció de les persones grans dins de la família, a més de ser l'opció més desitjada, doncs, és la que genera un major grau de satisfacció a la mateixa persona gran, si les relacions familiars són bones, és clar, i és també la més eficient per a la mateixa Administració. Per tant, és molt important afavorir aquesta opció a través de l'esmentat programa. Cada persona gran, cada família requereix atencions específiques per a cada situació concreta que es presenti en l'evolució de la persona gran o en esdeveniments familiars que puguin sorgir. No totes les famílies responen de la mateixa manera a situacions similars; no totes les famílies donen la mateixa resposta davant el deteriorament que puguin presentar els seus membres més ancians. La capacitat d'una família per donar solucions a les seves situacions crítiques, cal mesurar-la, per una banda, en relació amb la seva pròpia estructura i possibilitats, i, per l'altra, en relació

amb la quantitat i qualitat de recursos que l'Administració pugui oferir, recursos que s'han d'anar adequant al procés canviant de la persona gran i de la família.

Els serveis que estan integrats en el programa són: primer, els dirigits directament a la persona gran –centre de dia, voluntariat, respir de cap de setmana, estades temporals en residència, atenció domiciliària social i sanitària–; en segon lloc, els dirigits a l'atenció de la família i del cuidador principal –informació sobre recursos assistencials i evolució de processos invalidants, formació en tècniques d'atenció a la discapacitat, suport psicològic, grups d'ajuda mútua, prestació econòmica compensatòria, avantatges fiscals–; en tercer lloc, els dirigits a l'atenció de l'entorn –assessorament d'ajudes tècniques i supressió de barreres arquitectòniques, formació en la utilització de les ajudes tècniques, finançament d'aquestes ajudes, finançament de reformes a l'habitatge per suprimir barreres arquitectòniques. Aquest programa requereix un acord amb l'ajuntament respectiu, ja que hi ha recursos que són propis de l'atenció primària en serveis socials i, per tant, són de competència municipal.

En vuitè lloc, proposar als grups parlamentaris que tinguin l'oportunitat de participar en les discussions sobre la millora del sistema de la Seguretat Social –pactes de Toledo– la creació d'una prestació social de dependència, la qual s'hauria d'orientar com a ajut complementari per a aquelles persones que pateixen una greu discapacitat i, no obstant, romanen en el seu propi domicili. Confio que, de tot això, en podrem parlar en el debat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, passem a analitzar la política amb relació a les persones disminuïdes. L'atenció a les persones disminuïdes ha tingut fins a arribar al moment actual dues fases prèvies. Una primera etapa, que crec que podríem situar en la dècada dels seixanta, en què es comença a prestar atenció a la problemàtica de les persones disminuïdes; abans, aquestes persones eren amagades en l'entorn familiar o en els psiquiàtrics. Aquesta primera etapa es podria denominar «fase de la caritat» i va possibilitar el naixement d'una preocupació social incipient per la marginació que patien i, sobretot, per la manca de consideració i atenció que tenien les persones disminuïdes en el si de la societat. Els mateixos pares, amb l'ajut de professionals de la medicina i de persones amb vocació social, varen liderar aquest procés. En el cas dels psíquics, això va ser evident. En el cas dels físics i sensorials, van ser ells mateixos qui, també amb l'ajut de persones sensibles, començaren a sensibilitzar la societat i a reclamar els seus drets.

Les actuacions que es realitzaven en aquesta etapa eren finançades, bàsicament, per la caritat pública, subvencions graciabls de l'Administració central i única –no n'hi havia d'altra–, fundacions, etcètera. L'objectiu darrer d'aquestes actuacions, donada l'escassa sensibilitat de l'època, no podia ser altre que intentar garantir una supervivència més mínima que digna. Una altra finalitat era alleugerir la càrrega familiar i preocupar-se, bàsicament, per l'educació, l'atenció mèdica i les ajudes instrumentals per a les persones disminuïdes.

Aquestes eren pacients per al món sanitari i acollides en establiments residencials.

En aquesta primera fase es començaren a celebrar jornades d'anàlisi, congressos temàtics; es va començar a parlar de normalització i d'integració, mirant, sobretot, el que es feia en altres països d'Europa. No cal dir que no hi havia normativa de cap classe. Tampoc hi havia prestacions de dret per a les persones disminuïdes.

Va venir després una nova fase, la segona. Anomenaria aquesta etapa com la de la solidaritat i de la protecció social. Va iniciar-se l'any 1982 amb l'aprovació de la llei anomenada Lismi, Llei d'integració social del minusvàlid.

Arribat a aquest punt, penso que és obligatori, oportú i de justícia dedicar una nota d'agraïment a qui va ser company de govern i president del meu partit, el senyor Ramon Trias Fargas. Ara, a algú, especialment si és jove, li pot semblar que és exagerat aquest reconeixement, però penso que no és així. Només cal considerar la incomprensió que tenien aquests temes en la societat d'aleshores i la tenacitat que va emprar el senyor Trias Fargas per fer-se entendre i assolir l'objectiu que perseguia.

La Lismi, en primer lloc, i les eines que ens va donar l'Estatut de Catalunya, en segon terme, ens han permès construir un sistema que, sense cap cofoisme, tant en normativa com en actuacions, ens ha fet avançar molt en el camí tendent a assolir una situació justa per a aquest col·lectiu de ciutadans. Penso que, en aquesta tasca, tothom hi ha col·laborat: la Generalitat, les administracions locals i el mateix teixit associatiu. En aquests temps, hem traslladat les experiències d'altres parts d'Europa i, en alguns aspectes, hem estat capaços de superar-les. Aquesta afirmació, me l'han traslladada responsables polítics dels mateixos països europeus.

Ara, cal anar cap a una tercera fase, però cal dir que, si la podem iniciar i encarar el repte que representa, és perquè s'han portat a terme les dues fases anteriors. No podríem pensar a passar l'estadi que he descrit sense l'experiència, sense les sinergies construïdes, sense les estructures i les infraestructures que hem anat consolidant fins ara. Això és clar.

Avui cal fer un pas endavant. Per canviar-ho immediatament tot? No. Hem d'adaptar el que ara tenim amb presses? Tampoc. Hem de fer aquest nou pas, tenint sempre davant nostre una referència, un camí, una guia. Sense guies, sense referències, per molts diners que hi destinéssim no aniríem endavant, no resoldríem res. Podríem fer més assistencialisme, però no una tasca correcta de servei i d'integració de la persona disminuïda en la societat.

Aquesta nova etapa que hem d'encetar –la tercera–, podríem anomenar-la d'«igualtat i de plenitud de drets». Aquesta fase ha de perseguir la total integració de les persones disminuïdes en tots els aspectes en què aquesta paraula pugui interpretar-se. Si ens podem plantejar avui aquesta nova fase, és pel canvi que s'ha operat en la societat. Avui és possible proposar iniciatives a la societat que eren impensables fa uns anys.

En aquesta nova fase, les persones disminuïdes no poden ser classificades en funció de la seva disminució física, psíquica o sensorial. I pensar que han d'utilitzar escoles especials, que han de treballar en empreses especials o fent feines específiques, que han de viure en residències, és a dir, cases especials, que han de fer vacances especials, tenir plans de jubilació especials, tot això és un error. Tot l'especial és segregador i està enfrontat amb l'específic, que és personalitzador.

Les persones disminuïdes han de ser avaluades individualment, com qualsevol altre ciutadà que tingui una problemàtica específica, per poder facilitar-los un suport adequat a la seva situació, mentre aquest suport li sigui necessari per intentar viure en igualtat d'oportunitats i drets amb la resta de ciutadans.

Aquest nou concepte suposa per a l'Administració una revolució. L'Administració es regeix per normatives, i aquestes tenen la tendència de classificar la gent en conjunts o grups tancats, en funció de les necessitats que presenten o en base a les ajudes que necessiten. Aquest nou concepte que propugno farà obsoletes les classificacions de les persones disminuïdes segons els serveis en què són ateses, segons les valoracions per deficiències, segons els grups o subgrups professionals creats en funció dels serveis. La nova fase que aquí apunto ha de girar al voltant de les persones. Les empreses o els serveis especials per a persones disminuïdes hauran de deixar pas a equips de suport i de seguiment que, a través dels serveis públics i generals, puguin ajudar aquestes persones a superar les dificultats, dissenyant sistemes de suport específics només en casos en què no existeixin aquests recursos en la comunitat.

També sóc del parer que hem d'anar reduint progressivament les lleis especials per a persones disminuïdes, que ja han complert la seva missió històrica, i contemplar espais legals que permetin l'ús igualitari de drets a totes les persones amb especial dificultat d'integració. Aquest col·lectiu anirà augmentat amb els anys i, per tant, caldrà classificar i legislar sobre les dificultats de les persones, en lloc dels grups humans, com s'ha fet fins ara.

Possibilitar a les persones disminuïdes qualitat de vida és aconseguir un vestit a mida de cada persona. El problema tècnic i administratiu consistirà a veure com agrupar les talles i fer l'ajustament personal final. De l'èxit d'aquesta empresa dependrà l'equilibri i la justícia social del segle XXI. Es tracta d'ajustar i transformar, durant els propers anys, estructures, empreses, persones, tècnics, serveis de l'Administració, orientar-los cap a l'objectiu final de la total normalització, que faci possible la integració de les persones disminuïdes a la societat en el context dels col·lectius amb especials dificultats. S'han de fer desaparèixer les estructures que separen, que marginen i que, en definitiva, dificulten la integració.

Aquest nou projecte que plantejo es basa en el servei a cada persona, en funció de la seva situació i de les seves concretes necessitats, pensant a cercar la seva realització, la seva normalització i la seva integració. Totes les actuacions s'han d'adaptar ineludiblement a

aquest principi. En les actuacions específiques s'ha de començar per aconseguir que hi hagi un únic sistema per valorar les dificultats d'integració de les persones disminuïdes, que aquest sistema no agrupi ni classifiqui les persones, sinó que agrupi dificultats i fórmules per donar-hi resposta, que tots els disminuïts estiguin dins de la classificació única de les persones i que, en paral·lel, tinguem una llarga llista de dificultats que, dividides en grups i subgrups, puguem analitzar i donar-los el tractament adequat.

Cal coordinar millor els serveis d'equips tècnics i multiprofessionals de què disposem, reestructurant serveis i dotant-los de l'estructura que els nous temps reclamen: centres d'atenció a disminuïts, equips de valoració d'orientació, serveis de suport a la integració laboral, tècnics de servei ocupacional, tècnics del servei social delegat, tècnics del servei de profunds. Tots aquests recursos i serveis, els tenim implantats en el territori, els tenim ja; cal només coordinar-los en equips multiprofessionals, comarcals, que atenguin totes les persones disminuïdes, obviant les classificacions en funció del grup de persones.

Els centres ocupacionals hauran de fer el servei de suport per a la integració social de les persones disminuïdes, i les funcions d'aquests serveis de suport s'han de connectar amb el servei de suport a la llar, el servei de suport a l'oci i similars.

Pel que fa als centres especials de treball o empreses d'inserció, a la llarga han de deixar de ser empreses protegides; el que s'haurà de protegir són els llocs de treball que han d'ocupar les persones amb especial dificultat d'integració laboral. Hem d'encarar decididament una política agressiva d'habitatge per a les persones disminuïdes; s'ha fet feina, però ara correspon prioritzar aquest aspecte.

Hem de replantejar-nos les residències de profunds o de grans disminuïts físics, i hem de procurar que puguin tenir, si és possible, quan sigui possible, en els casos que sigui possible, habitatges més normalitzadors.

Tot això requerirà un llarg caminar. No és un programa per a un any; ho és per a la propera dècada. Però cal posar-s'hi a partir d'ara.

Permetin-me una breu referència amb relació als resultats assolits a l'atenció precoç. És molt important —molt— haver aconseguit un programa interdepartamental, un programa universalitzat i territorialitzat, un programa que posa al servei dels professionals de la medicina, de l'ensenyament i de la mateixa atenció precoç les possibilitats que avui comporten les noves tecnologies, a fi de poder atendre millor el nen disminuït. Com a conseller, estic molt orgullós del treball desplegat en aquest camp. No sé si tothom és conscient de la importància d'aquest servei. Els especialistes i tècnics sempre m'han traslladat que, entre els zero i els tres anys, la persona que ha nascut amb disfuncions i deficiències pot, amb els recursos i serveis adients que proporciona l'atenció precoç, veure mitigats els efectes de la seva disfunció o deficiència. Per això és tan important el bon funcionament, la universalització i la territorialització que hem aconseguit d'aquest servei, perquè

dóna un suport a la persona i als seus pares, que és inajornable i que és irrecuperable.

Aquest servei, no tothom el té; no a nivell de l'Estat espanyol, on no el té ningú, sinó... Abans jo m'he referit, amb freqüència, a Holanda, un país que, en el camp de la política del benestar, ha fet un gran pas; això no ho té. I podria dir alguns altres països. Dic Holanda perquè és la referència que jo tinc al meu davant sempre, per veure exactament cap on ens convé anar; però això no ho té.

Senyor president, senyores i senyors diputats, passo a analitzar ara altres àrees on desplega la seva actuació el Departament de Benestar Social, advertint-los que, en l'estricta àmbit dels serveis socials, no he esmentat diversos programes i plans engegats pel Departament en el camp de les drogues, de la sida, de les dones maltractades. Els proposo que ho fem en el debat, si vostès s'ho plantegen. En tot cas, cal dir que totes aquestes actuacions necessiten un treball coordinat i conjunt amb les administracions locals de Catalunya i el teixit associatiu.

Senyor president, senyores i senyors diputats, passem a analitzar el camp de la immigració.

Tota política de la immigració descansa sobre tres eixos bàsics. El control de fluxos, és a dir, l'entrada i la sortida de persones immigrants, el procés d'integració dels immigrants en les unitats de destí i la cooperació internacional amb els països menys desenvolupats.

Dels tres eixos, la Generalitat té competències sobre el procés d'integració dels immigrants a Catalunya: integració social, laboral, personal i familiar. No obstant, deixin-me dir, senyores i senyors diputats, que la política d'integració ve condicionada per una norma legal de l'any 1985, aprovada per les Corts Generals. Aquesta Llei suposa, encara avui, un veritable obstacle per aconseguir la plena integració de les persones immigrants. Aquesta norma té una concepció policial del fenomen immigratori, reduccionista, en tractar la immigració com a fenomen temporal, i restrictiva a l'hora de descriure els drets dels immigrants. Per si això no fos suficient, certes pràctiques administratives, especialment de les oficines consulars, encara dificulten més la integració de l'immigrant al nostre territori.

Aquests factors han estat presents en els debats i reunions que, des del 1994, celebra el Consell Assessor de la Immigració, òrgan de participació adscrit al Departament de Benestar Social. La inquietud d'aquesta situació va motivar l'elaboració d'una proposició de llei orgànica denominada «de mesures per afavorir una major protecció i integració dels immigrants», que en aquests moments, juntament amb altres propostes, s'està debatent al Congrés de Diputats. Aquesta iniciativa, sorgida del Consell Assessor i d'unes jornades organitzades pel Departament, impulsa la modificació d'un paquet de lleis d'àmbit estatal que dificulten, quan no impossibiliten, un veritable procés d'integració. Els en podria posar molts exemples, que, si vostès ho volen, podem tractar en el posterior debat.

Per nosaltres, aquest és el camí. La integració dels immigrants, possibilitar l'accés normalitzat a tots els ser-

veis i prestacions que ofereixen els poders públics i permetre el seu lliure desenvolupament són les direccions bàsiques de la política d'immigració. És ben segur que, en el procés d'integració, poden sorgir problemes, però no es pot oblidar que la immigració que rep Catalunya prové d'una societat amb una cultura, unes tradicions, uns costums, un idioma, uns principis i una religió molt diferents dels nostres. Per tant, s'ha de fer un esforç col·lectiu per posar les bases d'una societat multicultural, que és l'escenari futur de la societat catalana i europea, dotant-nos de les eines normatives que afavoreixin el procés d'integració dels immigrants i, alhora, fent una tasca de pedagogia per saber transmetre que la diversitat ens dona riquesa social, cultural i econòmica.

Alain Touraine diu al respecte que «la perillosa oposició al multiculturalisme, de fet, només pot ser superada mitjançant una combinació d'integració de llibertat personal i de reconeixement de les identitats. No ens hem de fixar», diu Touraine, «en la distància entre les cultures, sinó en la capacitat de les persones per construir un projecte de vida en comú.»

La realitat del fenomen immigratori és un important repte de la nostra societat, i en particular ho és per als ciutadans de Catalunya i per a les ciutats de Catalunya. És en aquests àmbits territorials, sense oblidar la resta, on s'ha de saber construir, amb l'ajut de la societat civil, dels immigrants que han escollit Catalunya per viure i de les administracions públiques catalanes, un model social que eviti l'aparició de problemes i conflictes sorgits en altres indrets d'Europa.

Senyor president, senyores i senyors diputats, passo a tractar un altre bloc competencial del Departament: la família.

He dit en començar aquesta presentació del debat que la nostra societat cal que enforteixi les institucions, els marcs i les realitats socials que serveixen a la persona per construir la seva identitat, per cohesionar-se i vertebrar-se interiorment. La família és la primera d'aquestes institucions, i és, en conseqüència, transmissora dels valors que ajuden a crear una comunitat de qualitat.

Fins fa poc, parlar de la família era «carca» o, si ho prefereixen en termes més actuals, políticament incorrecte. Encara recordo quan, en ocasió de l'Any Internacional de la Família, vaig proposar a una ministra socialista preparar un pla conjunt per commemorar adequadament aquest Any. Em va respondre que no creia en la família. D'això, com podem deduir, fa ben pocs anys. L'esmentada ministra avui no seria capaç de formular aquesta afirmació, encara que seguis no creient en la família. No hi ha cap partit, amb un mínim de representació a la societat, que ara sortís amb un estírbol així.

Però el cert és que l'Estat espanyol s'ha distingit en el món per tenir una política de famílies consistent a no tenir-ne cap. Ha estat principalment des de Convergència i Unió que hem insistit en aquesta realitat i en la importància de la família per a la societat, i, tan aviat com hem pogut i hem trobat audiència, s'ha impulsat la

introducció de mesures incipients que han de configurar progressivament una veritable política de família.

Recentment s'ha presentat un estudi, fet per una entitat privada, que ha tingut una explotació mediàtica interessada i inexacta. Molts dels aspectes en què es detectaven mancances que s'atribuïen al Govern de Catalunya, en ocasions amb titulars, això sí, molt destacats, afectaven, com tothom pot comprovar, matèries de competència estatal. No puc estar d'acord en l'estil basat exclusivament en la rendibilitat política oportunista que, sota el meu punt de vista, acostuma a caracteritzar-se per la presència d'anàlisis d'escàs rigor que, com succeeix en aquest àmbit, propugnen representants de determinades opcions polítiques que presenten un historial d'àmplies llacunes i clamorosos déficits d'actuació.

El primer pas consistent de la Generalitat va ser l'aprovació, l'any 1993, del Pla integral de suport a les famílies, que es va preparar sota la direcció del diputat d'aquesta cambra senyor Joan Rigol. Des de la seva aprovació s'han posat en marxa més de cent catorze programes, l'objectiu dels quals és la potenciació de les estructures familiars. Algunes dades poden aclarir l'impuls que ha significat el Pla integral. Només en habitatge, durant l'any 1997 es van destinar 26.704 milions de pessetes al programa per facilitar l'accés de les famílies a habitatges protegits i de promoció pública, i a la rehabilitació de «vivendes». Per la seva banda, també l'any 1997 es van destinar 6.300 milions de pessetes al programa de transport escolar i servei de menjador per a nens escolaritzats.

El Pla integral ha estat i continua essent una eina de programació i de coordinació tècnica de les polítiques sectorials que, en el camp de la família, desenvolupen els departaments que configuren el Govern. També ha estat una iniciativa pionera a l'Estat espanyol, que ha servit de model a altres comunitats autònomes, i àdhuc a l'actual Govern de l'Estat, que enguany està elaborant un document d'aquesta naturalesa, i, en darrer terme, el pla i els programes que s'han desenvolupat han ajudat a crear el marc per debatre sobre polítiques de protecció familiar, matèria que, com abans he dit, ha estat la veritable ventafocs, en el passat, d'altres opcions polítiques.

En aquesta línia d'actualització de les iniciatives del Departament, els faig saber que en breus dies totes les oficines de Benestar Social disposaran d'un funcionari de referència que estarà encarregat d'informar i assessorar els ciutadans de totes les prestacions i ajuts, tant econòmics com d'altra naturalesa, per les diferents administracions amb competències en aquest camp, i de facilitar a les famílies aquest servei, que té per objecte orientar-les d'una manera específica i sectorial, evitar la dispersió d'informació i afavorir el coneixement dels serveis i prestacions creats per a la família.

Per altra banda, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat va aprovar, el darrer 9 de març, una proposició de llei de protecció de famílies nombroses. El conjunt de mesures al servei de la família nombrosa que l'avantprojecte de llei preveu podran ser debatudes per aquesta cambra abans d'enviar el text defini-

tiu a les Corts Generals, que és la instància competent per a la seva aprovació. La Llei vigent fins ara, aprovada l'any 1971, s'ha mantingut gairebé intacta —excepció feta de parcials modificacions, per cert impulsades per Convergència i Unió—, a pesar que han transcorregut quasi trenta anys des de la seva promulgació i més de vint anys des de l'aprovació de la Constitució. El seu contingut està desfasat del tot, i la iniciativa del Govern de la Generalitat pretén omplir aquest oblit legislatiu.

Però deixin-me, senyores i senyors diputats, que els faci una reflexió a l'entorn d'aquesta qüestió, lligada a l'àmbit dels països del nostre entorn. Els estats de la Unió Europea han desenvolupat les seves polítiques de protecció familiar a través, principalment, del sistema de subsidis familiars o de transferències monetàries, és a dir, de prestacions econòmiques a càrrec del sistema públic, conscients, com ho són, del paper cabdal de la família en el sosteniment de l'estat del benestar. En el cas de l'Estat espanyol, el referent del sistema públic és la Seguretat Social, el règim econòmic de la qual, com de tots és sabut, és una competència exclusiva de l'Estat.

Quin ús s'ha fet d'aquesta eina per part dels successius governs espanyols des de l'any 80 en l'àmbit de la protecció de la família? Cap. I l'exemple més paradigmàtic del que dic és la prestació familiar per fill a càrrec que dona l'Estat. En l'actualitat és de tres mil pessetes mensuals, per a famílies amb fills menors de divuit anys i que tinguin uns ingressos anuals que no superin 1.202.991 pessetes anyals. Aquest és l'únic subsidi de protecció familiar que atorga l'Estat, sense oblidar que l'import de tres mil pessetes mensuals es troba congelat des de 1990.

A Alemanya, per exemple, aquest tipus d'ajut, a més de no estar condicionat pels ingressos de la unitat familiar, és de 18.700 pessetes mensuals pel primer fill; a Suècia, l'ajut, que també té caràcter universal, és d'11.600 pessetes mensuals, i a més aquests ajuts s'incrementen segons el nombre de fills, casos d'Alemanya i també de França, on per exemple l'ajut augmenta d'un 511% des del segon fill al sisè fill. I, per si tot això no fos poc, resulta que l'Estat espanyol, juntament amb Grècia, són els únics estats de la Unió Europea on les prestacions familiars estan sotmeses a tributació.

Una política familiar o de protecció a la família no només s'aborda des de la perspectiva de la prestació econòmica; també es fa des de l'àmbit laboral, adoptant mesures que afavoreixin la conciliació de les obligacions familiars amb els deures propis del treball. El descans, les prestacions i els permisos per maternitat, les excedències parentals, el foment del treball a temps parcial, la disponibilitat laboral quan els fills estan malalts, la flexibilització de l'horari de treball, la compatibilització d'horaris escolars i laborals, són algunes de les qüestions que s'han de revisar i adaptar a la realitat dels nostres temps.

Doncs bé, resulta que la legislació laboral també és competència exclusiva de l'Estat, i un simple cop d'ull ens permet comprovar que l'actuació dels successius governs espanyols no ha estat precisament prolífica. De fet, el percentatge destinat a la família dintre la despe-

sa total en protecció social era del 0,9% a l'Estat espanyol, l'any 1995, i la mitjana dels estats de la Unió Europea era del 7%.

Si volen, en el debat podem parlar d'actuacions més puntuals impulsades des del Govern de la Generalitat, encara que, com he dit reiteradament, m'agradaria poder parlar de models de projectes i d'alternatives.

Senyor president, senyores i senyors diputats, parlem ara dels serveis comunitaris.

Una eina bàsica que contribueix a construir la persona és el territori, a partir de la realitat de la cultura que es crea dia a dia, a partir de la convivència, del civisme i de la solidaritat, és a dir, dels valors que un país comparteix a partir de les aportacions de tots els seus ciutadans; de tots, sense cap exclusió. Els ciutadans viuen comunitàriament en viles o ciutats, i en les grans ciutats, en barris. És en cadascun d'aquests entorns, i a la vegada en el conjunt d'ells, on es desenvolupa una forma de ser col·lectiva que dóna als seus integrants un segell, una identitat, uns trets comunitaris que configuren la personalitat del barri, de la ciutat, del país.

Ajudar que el territori, a través de les viles i dels barris de les grans ciutats, i per mitjà de les entitats en què la comunitat es vertebrava, pugui aprofundir en els valors, a subratllar els interessos comuns per sobre dels individuals –ho repeteixo: a subratllar els interessos comuns per sobre dels individuals– és quelcom que serveix per construir un país cohesionat i de qualitat, però, com és natural, contribueix sobretot que la persona individualment considerada pugui assolir un nivell i una identitat pròpia que l'ajudarà per a la seva realització personal. Una persona que estigui separada de les realitats que la configuren no podrà assolir el grau màxim del seu potencial de desenvolupament individual.

Un país que cerqui la seva construcció a partir de la integració de la gent vol dir que pren en consideració les aportacions de tothom. Com diu el poeta, «un país sols no és una pàtria; una pàtria és, amics, un país amb justícia». Sense justícia no es pot construir res vàlid, ja que manca la primera condició perquè un ciutadà s'adhereixi de forma convinguda a un projecte col·lectiu de país. Ser tractat en situació d'igualtat amb la resta de ciutadans és una condició imprescindible per voler formar part d'una col·lectivitat.

L'aportació concreta de la persona comença a partir de la seva identitat personal, l'origen de la qual es troba en la terra, en la societat on ha nascut; després continua amb la que va construint en la terra i en la societat on s'arrela, on viu i es desenvolupa. Aquest criteri o principi, que és el català, és molt diferent del criteri de l'assimilació que opera explícitament, per exemple, a França, i implícitament a Espanya. Molts dels que som aquí vàrem ser educats intentant que reneguéssim dels valors i identitats de la terra catalana; com deia l'abat Escarré, volien que ens identifiquéssim amb Castella, no podíem ser catalans. Avui no es diu ni s'actua amb la brutalitat dels temps de la dictadura; estem en democràcia i en un estat social i de dret. Però, a través de les opinions que a vegades podem llegir i escoltar, comprovem que encara hi ha persones que intentarien, si poguessin, imposar l'assimilació. És dur, però és així.

Però integrar vol dir, com ja he dit, acceptar comunitàriament el que cadascú de nosaltres és individualment. Complir l'eslògan de la Generalitat «Som 6 milions» vol dir possibilitar tothom i tenir present a tothom. És per això que jo els confesso que m'escandalitza que s'hagi manifestat..., que acceptin que es pugui fer un discurs amb col·loqui d'un tema que afecti la comunitat al passeig de Gràcia de Barcelona, i es critiqui que es faci al barri de la Trinitat Nova. Prego que reflexionin, els que mantenen aquesta posició. Això és segregar la gent, això és disminuir-los, això és considerar determinada gent com a menors d'edat. Jo ho trobo gravíssim, sincerament. És tenir un concepte molt pobre i molt injust de la seva capacitat.

El Govern de Catalunya no accepta aquesta interpretació. El Govern considera en situació d'igualtat tots els ciutadans, i, per tant, els problemes o temes comunitaris, siguin de finançament o del tipus que siguin, s'han de poder discutir, parlar, raonar amb tots els ciutadans, visquin al barri on visquin. Prego que considerin aquestes paraules de Ronald Dworkin, en la seva obra *Taking Rights Seriously* –prenguem els drets seriosament–; diu ell: «La igualtat política suposa que els membres més febles d'una comunitat tinguin el dret a una atenció i a un respecte, per part del seu Govern, iguals als que els membres més poderosos es procuren per a si mateixos, de tal forma que si certes persones» –continua dient– «tenen la llibertat de prendre decisions, siguin quins siguin els efectes d'aquestes decisions sobre el bé comú, totes les persones han de tenir la mateixa llibertat.»

Per altra banda, una societat democràticament adulta és aquella que té opinió fonamentada dels temes que l'afecten. Aquesta actuació s'assoleix parlant obertament de les problemàtiques que existeixen i ocupen la comunitat.

Tot el que hem dit obliga a fer una política d'enfortiment de la identitat dels barris, dels seus valors, de la possibilitat que els veïns trobin en el seu entorn ajuda a la seva realització personal i possibilitats de realització humana i social, i de promoció social. És per tot això que, a més de la tasca tendent a possibilitar l'existència del teixit associatiu als barris i de procurar el seu enfortiment –que el Govern de la Generalitat ha afavorit sempre–, s'han dissenyat, en col·laboració i impuls del mateix teixit associatiu –en col·laboració i impuls del mateix teixit associatiu, ho repeteixo–, una sèrie de programes i actuacions que intenten consolidar el que he dit: la identitat dels mateixos barris i la capacitat de tenir recursos per ajudar a solucionar les necessitats dels ciutadans i evitar l'exclusió social.

Avui s'ha de posar l'èmfasi prioritàriament en les persones i en les condicions a establir per possibilitar la seva realització més completa, condicions que han d'afavorir la cohesió social, la vertebració i la igualtat d'oportunitats per al conjunt de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes.

L'esmentat Alain Touraine, en el seu assaig *Què és la democràcia?*, diu: «La realització personal, el projecte de vida és un ideal d'independència i responsabilitat que es defineix més per la lluita contra l'heteronomia,

la imitació i la ideologia, que per un contingut concret». I un altre autor, Jean-Claude Perrin, subratlla: «Tota creació socioeconòmica procedeix d'una forma de ser col·lectiva, on l'aprenentatge està lligat a la territorialització de les persones i del grup.»

Si aquesta intervenció meva no fos ja molt llarga, podríem entretenir-nos a repassar totes les actuacions i programes fets en els darrers anys. No obstant això, em limitaré a destacar els plans de desenvolupament comunitari i social experimentats durant els darrers dos anys a quaranta-un barris de Catalunya i que, vist el resultat molt positiu, pretenem que siguin universalitzats a tots els barris de Catalunya en els propers quatre anys.

Aquests plans, que tenen el seu origen en una experiència iniciada al Quebec, s'han adequat a la nostra realitat i s'han desenvolupat mitjançant una actuació conjunta de les administracions públiques –Generalitat i ajuntaments– i del teixit associatiu del barri. El model català de desenvolupament social i comunitari es basa en els següents principis.

Primer, la necessitat de donar respostes globals als problemes que genera l'exclusió, així com la coordinació de les intervencions de les administracions públiques i de la societat civil.

Segon, els barris, districtes o municipis són els territoris preferents d'intervenció, per la seva configuració, per la seva dimensió, estructuració i, sobretot, per les relacions de proximitat entre els seus integrants. L'exclusió social té una concreció geogràfica que es manifesta en les nostres ciutats. Aquest és, doncs, el marc precís d'aplicació de les polítiques globals, ja que possibilita la participació dels col·lectius implicats.

Tercer principi, l'elaboració d'un diagnòstic comú de la problemàtica econòmica i social de l'entorn, el qual ha d'analitzar els punts forts i els punts febles per garantir, previ consens, la implementació de programes socials.

Quart, impulsar la revitalització del territori actuant en diversos àmbits: urbà, desenvolupament econòmic, d'inserció, serveis, cultural, entre d'altres.

Cinquè –molt important–, el «paternari» públic-privat, com a element cabdal dels programes de desenvolupament comunitari. Un «paternari» al més ampli possible que faciliti la implicació i la coparticipació dels ciutadans com a subjectes, no com a objectes, sinó com a subjectes de les polítiques socials; un «paternari» que ajudi a potenciar la gestió o cogestió dels programes per part de les mateixes entitats del territori on s'actua; un «paternari» que possibiliti aprofitar les potencialitats presents als barris, individuals, associatives, solidàries, econòmiques, per transformar-les en oportunitats de desenvolupament.

I sisè, fer de la inserció per l'ocupació un dels eixos bàsics de lluita contra l'exclusió, mitjançant l'impuls i el suport de les iniciatives d'economia social i d'economia solidària, a partir de la introducció de clàusules socials en la contractació pública, els serveis de proximitat i els nous jaciments d'ocupació.

Aquests plans són la proposta local de revitalització econòmica i social de les col·lectivitats locals i es con-

figuren avui com una estratègia de futur de desenvolupament del territori. Aquesta proposta conjuga quatre dimensions: l'econòmica i social, la local, la social i política i, en darrer terme, la comunitària.

D'aquests plans de desenvolupament social i comunitari depenen els programes de què m'han sentit parlar en altres ocasions: «Aprendre a aprendre», «Posa't a punt», «Joves en acció», «Dones avui», «Omnia», entre d'altres.

Senyores i senyors diputats, al costat d'aquestes actuacions, s'han de destacar les que es porten a terme per part de la Direcció General d'Acció Cívica en contacte amb el mateix teixit associatiu, que cerquen la vivència de valors d'una societat, que la cultura, el civisme, la convivència, la solidaritat i els principis democràtics estiguin presents en els barris, i, per tant, a la societat.

Ja sé que hi ha partits representats en aquest Parlament que miren amb hostilitat i recel qualsevol iniciativa que s'impulsi a través de la Direcció General d'Acció Cívica. No ho haurien de fer. Si creiem en les actuacions preventives i en la necessitat de la vivència de valors en la societat, aquesta actuació resta imprescindible. Mai no he trobat, al respecte, crítiques raonables o fonamentades. Sempre s'han fet afirmacions genèriques que no demostren res. Si ho volen, també en podem parlar en el debat; m'agradaria parlar-ne. Voldria recordar-los que no hi ha hagut mai –mai– cap sector del teixit associatiu que hagi fet cap crítica. Seria molt interessant que prenguessin nota d'això, si som servidors de la ciutadania i del país.

També és necessària l'actuació de l'Institut Català del Voluntariat en les polítiques de foment de voluntaris i del teixit associatiu. Davant d'alguns posicionaments de l'oposició contraris a l'activitat que desplega l'Incavol, fins i tot a la seva mateixa existència, haig de recordar que aquest organisme va ser creat per llei aprovada amb el vot unànim de tots els membres de la cambra. Ha variat alguna cosa per sostenir avui un criteri contrari al de l'any 1991? Si no existeix justificació raonable per a aquest canvi d'opinió, com crec, resulta que l'actual posicionament d'algunes persones, d'alguns polítics vers l'Incavol, respon a la crítica per la crítica, pràctica que –com ja m'han sentit dir altres vegades– no forma part del meu tarannà polític.

L'Incavol fa una tasca, certament, rellevant en molts dels camps d'actuació: foment del voluntariat; suport i assessorament a les entitats del voluntariat; formació del voluntariat a Catalunya; posada en marxa del Servei Català del Voluntariat. Sigui dit de passada que aquest Servei desplega la seva activitat a través de convenis que se signen amb les universitats, els ajuntaments, els consells comarcals, qüestió aquesta –la de col·laboració amb els ens locals– a la qual després em tornaré a referir de manera més concreta.

En aquests moments, l'Incavol, junt amb altres organismes i entitats que depenen del Govern, està analitzant el text d'un avantprojecte de llei sobre servei cívic. Com la resta d'actuacions del Departament, aquest treball s'està consensuant amb el teixit associatiu. En un altre ordre de coses, l'Incavol està acabant d'enllestir,

amb representants del Govern central, el traspass de la gestió i la inspecció de la prestació social substitutòria.

En aquest àmbit d'actuació, com passa amb Acció Cívica, tampoc hi ha crítiques del teixit associatiu, no en trobarà ni una, el que encara posa més en evidència els posicionaments interessats que a vegades es plantegen.

Senyores i senyors diputats, parlem d'Adigsa. Aquesta empresa que gestiona els habitatges de promoció pública de Catalunya té davant seu dos objectes de futur molt importants –molt importants.

El primer és el Pla director d'obres, signat amb totes les associacions de veïns –totes, 123– dels barris on hi ha localitzats aquests habitatges. Aquest Pla és un document important, jo m'atreiria a dir que excepcional, perquè reflecteix el total d'obres que la Generalitat ha d'executar en els diferents habitatges per corregir els defectes d'origen que tenien. Distingeix, per tant, aquelles obres que els veïns puguin fer pel seu compte de les que ha de fer l'Administració per rehabilitar-les. El Pla director d'obres preveu vuit anys per executar-les, dels quals fins ara se n'han complert dos.

I l'altre objectiu és la constitució d'una fundació privada, impulsada i participada per la Generalitat, per tal de donar suport als veïns en la gestió futura dels seus polígons i habitatges. Ara no hi ha en aquests barris una cultura suficient de gestió de la propietat dels seus habitatges. Entre les finalitats d'aquesta Fundació es troba la d'anar introduint de manera progressiva aquesta cultura de coresponsabilitat i la d'anar abandonant els mecanismes de tutela propis d'altres èpoques ja superades.

Senyor president, senyores i senyors diputats, parlem ara de la formació d'adults. La tasca que es fa des de la Direcció General és molt important. Com he destacat en diferents ocasions, és referència arreu. Tant en la formació bàsica com en el Programa interdepartamental que compromet l'actuació de vuit departaments del Govern, es desenvolupa una feina destacada. Precisament aquesta naturalesa interdepartamental de la formació d'adults ha estat lloada en conferències europees sobre la matèria i segueix la línia de les directrius internacionals en aquest àmbit.

Una dada demostrarà l'abast de la meua afirmació: l'any 1989 es van inscriure en els centres i aules de formació d'adults un total de 19.384 persones; l'any 1998, nou anys després, el nombre d'alumnes inscrits en els centres i aules de formació va ser de 142.267, set vegades més. Això en el nivell de la formació bàsica que gestiona el Departament de Benestar Social, ja que les actuacions del conjunt dels departaments que integren el Programa interdepartamental de formació d'adults van fer possible que durant aquest any 1998 es beneficiessin d'aquest servei més de 630.000 persones. 630.000 persones representa més del 13% de la població adulta de Catalunya; més del 13% de la població adulta de Catalunya ha passat a formar part, a ser servits, a ser beneficiats, a utilitzar –diguin-ne com vulguin– els programes interdepartamentals de la Generalitat de formació d'adults.

Aquesta feina és del tot imprescindible en el món d'avui per aconseguir un país de qualitat. Si la principal riquesa d'un país són les persones, la millor inversió que es pot fer és invertir en elles.

En aquest camp de la formació d'adults, com en qualsevol altre, una política progressista és aquella que ataca les causes de l'exclusió i no es limita a treballar en els resultats de l'exclusió social.

Com he dit, la tasca que es desplega des de la Direcció General de Formació d'Adults ha estat reconeguda reiteradament i internacionalment. Encara que el model i la realitat de la formació d'adults a Catalunya és referència arreu, estem preparant i posant en pràctica actuacions que ens han de permetre encarar el futur d'acord amb els plantejaments i les realitats que necessitaran els ciutadans en els propers anys. La implantació generalitzada del graduat en educació secundària en els termes i terminis convinguts amb els representants dels professors, l'adequació de la xarxa escolar i l'aprofundiment del conjunt de l'oferta educativa per a les persones adultes són alguns dels aspectes que quedaran reflectits en el Mapa de formació de persones adultes de Catalunya, que abans de finalitzar el present curs escolar –abans de juny, per tant– estarà enllestit i serà presentat al Govern per a la seva aprovació.

No conec a Europa, francament, ningú que hagi fet l'esforç que en aquesta matèria s'ha fet a Catalunya. Si algú sap d'algun país, m'agradaria contrastar-ho, i els invito que en parlem –els invito que en parlem.

Senyores i senyors diputats, no voldria concloure sense destacar la col·laboració que rebem dels ajuntaments i consells comarcals en totes les actuacions que impulsa el Departament. Jo ja sé que algú de vostès diu que aquesta col·laboració és inexistente, però els fets demostren el contrari del que vostès afirmen; els fets acrediten que hi ha una col·laboració molt positiva del Departament amb les distintes administracions locals. Poden existir diferents punts de vista sobre el nivell de participació de la Generalitat en el finançament municipal i comarcal, és lògic; poden existir també diferents punts de vista en situacions i matèries concretes que afectin competències del Departament. Però, a més del volum econòmic dels convenis que cada any se signen, pensin que l'any 1988 el conjunt de convenis que vam signar les administracions locals –sigui dit de passada, de manera voluntària, perquè la Generalitat desitja col·laborar amb els ajuntaments, no hi ha cap llei que obligui a fer-ho–, l'any 1988 va ser de 546 milions de pessetes i l'any 98 ha estat de 3.435 milions de pessetes; és a dir, en deu anys més d'un 700% –més d'un 700%.

Però, a part d'aquesta qüestió, destacaré a tall d'exemple dues actuacions més que només es poden fer amb la decidida i lleial col·laboració de les administracions de la Generalitat i les administracions locals. Em refereixo als programes d'eliminació del barraquisme i als plans de dinamització social i comunitària que acabo de citar. Són un exemple molt positiu, i n'hi ha més, del treball, en conjunt, que s'ha realitzat.

També d'aquest tema m'agradaria parlar-ne després, perquè són moltes les imputacions, al meu judici, sense fonament, i m'agradaria saber el seu criteri i enten-

dre..., o com a mínim que poguéssim debatre aquesta qüestió.

A punt de cloure la meua intervenció, deixin-me que em faci la següent pregunta: quines de les propostes i iniciatives exposades, de les que he exposat, considera, aquest conseller que els parla, les més fonamentals en les polítiques socials i de benestar? De tot el que he dit, crec que són una referència bàsica i ineludible les següents.

Primer, en el segle XXI, els ciutadans han de tenir reconeguts drets socials, i els han de poder exercitar. Les administracions públiques han de posar fi a qualsevol tendència assistencial o benèfica, i substituir-les per polítiques d'integració del ciutadà que cerquin la recuperació d'aquelles persones que hagin pogut caure en l'exclusió. Cal una profunda revisió de la Seguretat Social, per adaptar el sistema no contributiu a la realitat actual, per corregir les actuals disfuncions, per crear noves prestacions socials, com la de la dependència, i per introduir requisits de justícia i equilibri, de tal forma que rebin major protecció aquelles persones o col·lectius que, en funció de les causes objectives, la necessitin.

En segon lloc, en l'àmbit dels serveis socials, l'Administració ha de tractar els ciutadans en funció de les seves limitacions concretes, no a través de les classificacions apriorístiques de les persones per grups o col·lectius. És a dir, el tractament del ciutadà que necessita serveis socials ha de personalitzar-se al màxim, per tal que tingui operativitat i rendibilitat socials.

Tercer. Quan es parla de gent gran, cal tenir en consideració que només un 5% de la població és dependent i necessita assistència; la resta és gent activa, amb grans potencialitats, i disposatària d'una experiència que no es pot malmetre.

Quart. La gent gran prefereix romandre a casa seva, entre els seus, abans que ingressar en una residència. Per poder atendre aquest desig, és imprescindible que els ajuntaments i consells comarcals, amb la col·laboració de la Generalitat, potenciïn l'atenció domiciliària i els programes d'ajuts familiars.

Cinquè. Superades les etapes de caritat i de solidaritat vers les persones disminuïdes, cal donar un pas qualitatiu cap endavant i plantejar-se com a estadi darrer la igualtat i la plenitud de drets de les persones que pateixen algun grau de disminució.

Sisè. Hem de consolidar un model convivència propi, que permeti el procés d'integració dels immigrants entre nosaltres i faci de Catalunya, dels seus pobles i ciutats, un país més gran, més potent, més lliure i més cívica.

En setè lloc, impulsar a nivell de l'Estat una veritable política de suport a les famílies i, paral·lelament, seguir desenvolupant les iniciatives, ajudes, serveis i prestacions que, competencialment, depenguin del Govern de la Generalitat.

I, en vuitè lloc, seguir fonamentant i enfortint el teixit associatiu dels barris, de les ciutats de Catalunya, per tal de garantir la vertebració i cohesió de la nostra societat.

Senyores i senyors diputats, jo estic segur que a Catalunya estem en el camí adequat per facilitar als nostres conciutadans els serveis i l'orientació correcta en el camp del benestar social que avui, i també en l'immediat futur, necessiten, per construir entre tots un país de qualitat. Sento una gran convicció..., la convicció me la dona la conformitat del teixit associatiu, amb el qual estem en permanent contacte, en el qual tots aquests programes que els he esmentat han estat debatuts, han estat parlats, han estat contrastats, s'han acceptat esmenes i punts de vista que ens han assenyalat. Sento també una gran il·lusió, compartida amb el meu equip del Departament de Benestar Social, per haver contribuït a situar Catalunya com a referència en les competències que tenim assignades.

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats. Sóc conscient que hi ha matèries que no he tractat; haver-me referit a totes les actuacions del Departament hauria allargat massa la meua intervenció. Els invito que parlem del que vostès desitgin en el debat posterior. Com he dit al començament de la meua intervenció, m'agradaria que aquest debat es basés en models, programes, projectes, principis i alternatives que cal aplicar per adaptar-nos als canvis de la societat d'avui, però, en qualsevol cas, seran vostès que marcaran aquesta qüestió. Accepto per endavant el marc en què desitgin fer aquest debat.

Gràcies per la seva atenció, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, molt honorable senyor conseller.

Em demanen la paraula uns quants portaveus. El primer que he vist és el senyor Ridao. Per què em demana la paraula, el senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, per una qüestió d'ordre.

El president

Digui'm.

El Sr. Ridao i Martín

No és la primera vegada que el conseller de Benestar Social acusa el conjunt de grups de l'oposició de no substanciar aquest debat sobre política del benestar a causa de, precisament, no demanar-lo el conjunt de grups de l'oposició; no és la primera vegada que ho fa. Recordo que el 8 de gener passat, en una roda de premsa, ho va fer públic, ho va dir als mitjans de comunicació; fa ben pocs dies ho va reiterar en aquesta cambra, i avui, com a preàmbul de la seva intervenció, fidel al seu estil habitual, ho ha tornat a plantejar.

El senyor Comas ha dit que és –ho ha dit reiteradament– amant de la veritat, amant de preservar en qualsevol cas la veritat. S'ha de dir que el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, en aquests set anys que el senyor Comas assegura que ha demanat aquest debat,

7860

tampoc no l'ha demanat. Si el mateix Govern o el conseller Comas haguessin considerat també necessària la celebració d'aquest debat, també ho podien haver fet. I, per tant, no es pot venir ara, set anys més tard, a culpabilitzar el conjunt de grups de l'oposició de celebrar un debat, precisament, que té lloc perquè el conjunt de grups de l'oposició l'ha demanat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Clotas, portaveu socialista, em demana la paraula? (*Pausa.*) També per una qüestió d'ordre?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president, en virtut de l'article 65 del Reglament, i en la mateixa direcció del diputat senyor Ridao.

L'honorable conseller ha fet..., a l'inici de la seva intervenció, i amb una certa solemnitat, ha dit que ell feia set anys que demanava aquest debat i que era per culpa dels grups de l'oposició que no s'havia pogut celebrar. Això no és cert. I, a més de no ser cert, el senyor conseller hauria de saber –perquè el Reglament així ho estableix, en el seu article 125– que, si el president de la Generalitat demana un debat, aquest és obligat celebrar-lo en el Parlament; de la mateixa manera que, si ho demana una cinquena part de diputats –que el Grup de la majoria, de Convergència i Unió els té–, aquest debat és vinculant i s'ha de celebrar en el Parlament. Per tant, si fos així, resulta que ell no ha aconseguit la confiança ni del president de la Generalitat ni del Grup de Convergència i Unió per celebrar aquest debat.

En tot cas, aquest debat no l'ha demanat i no se celebra pel senyor conseller, sinó que se celebra perquè els grups del Parlament, tots –en aquests moments, sí–, han celebrat aquest debat.

El president

El senyor Guillot em demana la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, gràcies, senyor president...

El president

Senyor conseller, la hi donaré tot seguit, eh? Ja veig que me la demana, i la hi donaré tot seguit, però de moment els portaveus...

El Sr. Guillot i Miravet

Per expressar l'estupefacció del nostre Grup Parlamentari per l'inici de la intervenció del senyor conseller. Com pot ser que vostè reclami un debat durant set anys i aquest Govern i aquest Grup de la majoria no l'hi hagin atorgat? O és que vostè desconeix el Reglament o és un exercici de cinisme que no té lloc aquí. Afortunadament fem el debat, i fem el debat perquè els grups parlamentaris l'hem reclamat.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

El portaveu del Grup Popular també em demana la paraula; la té.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president...

El president

Per la mateixa qüestió d'ordre?

El Sr. Curto i Casadó

Per la mateixa qüestió, perquè nosaltres, senyor president, senyor conseller, apostaríem perquè este debat se desenrotllés seguint ordres establerts, és a dir, no incorporar des de bon principi elements que distorsionen la realitat i que es presten a la confusió i a la confrontació.

És cert, senyor conseller, que este debat l'han sol·licitat los grups parlamentaris d'esta cambra, i, en tot cas, tal i com s'ha dit, l'article 125.1 del Reglament faculta el president de la Generalitat perquè pugui sol·licitar este debat. A vostè que li agraden les afirmacions documentades, senyor conseller, no podrà justificar ni documentar que per part del Govern i per part del president de la Generalitat s'hagi sol·licitat este debat en anys posteriors als que vostè s'ha referit. Una cosa, senyor conseller, és lo que es pensa, les ganes que un té de fer una cosa; l'altra, lo que es diu, i l'altra, lo que es fa.

Moltes gràcies.

El president

El portaveu del Grup de Convergència i Unió té la paraula; també per la qüestió d'ordre, suposo...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, per la mateixa qüestió d'ordre, perquè em sembla que el que cal és passar al debat, realment (*remor de veus*), i, tal com es deia fa un moment, en aquest cas l'habilitat de les darreres intervencions que hi han hagut dels altres grups parlamentaris, el que estan intentant és distreure, precisament, l'inici d'aquest debat. (*Remor de veus.*)

En primer lloc, aquest debat també el signa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió –també el signa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Primera qüestió.

Segona. Trobem en els antecedents parlamentaris d'altres legislatures debats sobre benestar social també demanats pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i no substanciats, efectivament, però demanats també pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I als antecedents parlamentaris em remeto, senyor Curto –als antecedents parlamentaris em remeto–; ja en trobarà documentació.

I tercera qüestió, va ser el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que ara els parla qui el mes de gener va plantejar en la Junta de Portaveus la urgència de fer aquests dos debats i fixar dies per tal que es fessin de forma ineludible en aquest període de sessi-

ons, tal com s'havia assenyalat, pel d'ensenyament primer, i després pel de benestar social. I tot això respondent –i en dono fe– a l'interès que el conseller Comas sempre ha demostrat a fer aquest debat.

Altra cosa és que per diverses circumstàncies, de finalització de legislatura o altres circumstàncies, no s'hagués pogut fer; però, en canvi, sí que queda consensuància, ho repeteixo, que el nostre Grup Parlamentari l'ha demanat en repetides ocasions, i per això avui, entre altres, estem fent aquest debat.

Gràcies.

El president

Per què em demana la paraula el portaveu del Grup Popular, senyor Curto?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, com haurà comprovat, hi ha hagut una al·lusió directa a este portaveu per part del portaveu...

El president

Mig minut per al·lusions.

El Sr. Curto i Casadó

...de Convergència i Unió, i em sembla que les meues paraules han quedat ben clares: ningú pot justificar que el president de la Generalitat, tal com especifica l'article 125.1 del Reglament, hagi demanat este debat. I, en tot cas, si ens anys posteriors l'ha demanat lo Grup de Convergència i Unió, per què no l'ha celebrat, tot i tenint majoria absoluta?

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller per contestar les qüestions d'ordre.

El conseller de Benestar Social

Sí, senyor president. Vejam, que fa set anys que jo el demano, això consta en el *Diari de Sessions*, no es pot discutir. El primer que en va parlar, per iniciativa meua, va ser el diputat Codina. Això no es pot discutir.

Segon. Sempre he dit –i avui també ho he dit, però no sé si no ho han escoltat o no ho han volgut retenir; és un altre tema–, sempre he dit que no volia..., que jo creia que aquest debat no l'havia d'imposar el Govern. Si el debat no era sentit com a necessari pels grups parlamentaris, doncs, no s'havia de fer, perquè, un debat imposat pel Govern, jo no el desitjava. Ho he dit. Està en el text, sortirà, i ho he dit sempre. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo he assenyalat el que s'ha dit.

I, senyors socialistes, vostès, aquest debat, ara no l'han demanat, perquè van treure la seva signatura, que jo sàpiga. (*Forta remor de veus i rialles.*)

El president

El senyor Clotas em demana la paraula... Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, pel bon ordre en aquesta cambra. El senyor Clotas em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Clotas i Cierco

Clarament per al·lusions, però al mateix temps per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies. Perquè no cal insistir que el Govern, a través del president de la Generalitat o el grup majoritari, no solament demanar: demanar i celebrar aquest debat, tenia la potestat facultativa per celebrar-lo.

Senyor conseller, vostè sap perfectament –no és que ho ignori, ho sap perfectament– que, per acord de tots els grups, el Grup Socialista, que és un dels primers –per no dir el primer, potser, però uns dels primers– que va signar la sol·licitud d'aquest debat, per acord de tots els grups va retirar la signatura per poder celebrar el d'ensenyament d'acord amb tots els grups. Però el Grup Socialista demanava la celebració d'aquest debat.

Només em resta per dir, senyor president, que em temo molt que, després de l'afirmació feta pel senyor conseller a l'inici de la seva intervenció i ara, tingui la mateixa versemblança que ha tingut tota la seva intervenció; és a dir, molt poca.

El president

D'acord amb la normativa establerta, hem de suspendre la sessió per un temps de quinze minuts.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin un moment els seus escons.

Declaració institucional sobre el Kosovo

A continuació, aquesta presidència donarà lectura a la següent declaració del Parlament de Catalunya. Diu així: «El Parlament de Catalunya expressa el seu rebuig i condemna el genocidi i la neteja ètnica que pateixen els homes i dones de Kosovo com a conseqüència de l'acció militar i repressiva del govern serbi, presidit per Slobodan Milosevic.

»Segon. Així mateix, el Parlament de Catalunya dona suport a les accions polítiques, econòmiques i militars de la comunitat internacional que garanteixin la pau i l'exercici ple dels drets humans i col·lectius als Balcans.

»I tercer. El Parlament de Catalunya fa una crida a tot el poble de Catalunya perquè participi en les mesures d'ajut humanitari i de cooperació, i molt especialment en l'acollida d'aquells ciutadans i ciutadanes que han estat obligats a sortir temporalment del seu país.

»Palau del Parlament, 7 d'abril de 1999.»

7862

Aquesta Declaració, aprovada per la Mesa del Parlament per unanimitat i per tots els grups parlamentaris presents en el Parlament..., amb l'única discrepància, pel que fa a l'acció militar, dels diputats Fidel Lora i Maria Olivares, del Grup Mixt.

Es suspèn la sessió, que reprendrem d'aquí a quinze minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i catorze minuts i es reprèn a un quart d'una i tres minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre la política social i de benestar (continuació)

Iniciem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervencions serà de major a menor. Correspon, en primer lloc, per tant, prendre la paraula al Grup Socialista. Té la paraula la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, representants dels ens locals i d'entitats aquí presents en el debat, abans d'iniciar el que ha de ser, per nosaltres, en aquest debat molt important, la intervenció del Grup Socialista, permetin-me fer una valoració de les paraules de l'honorable conseller.

Abans de tot, vull que quedi constància en aquesta cambra, senyor conseller, que sóc dona, que sóc socialista i que crec en la família. Vostè ha fet un comentari respecte a una dona socialista, l'únic comentari d'una política que ha fet utilitzant el gènere en aquest debat, per dir que una dona socialista li va dir que no creia en la família. Amb això –que no sé si va ser una conversa d'avió o de cafè i, probablement, en termes personals– vostè ha volgut desqualificar les polítiques per a la família que fan els socialistes, que en fan moltes, n'han de fer més, però que en fan des dels ajuntaments, quan fan escoles bressol, o des del Govern de l'Estat, quan fan pactes de pensions o quan universalitzen el sistema educatiu o quan universalitzen la sanitat. Per tant, que quedi constància que no renuncio ideològicament a ser socialista i que, evidentment, els socialistes –només faltaria!– veiem que les persones s'agrupen en unitats de convivència que en diem famílies.

El seu discurs ha estat un discurs esquizofrènic –esquizofrènic des del punt de vista dialèctic–, retòric. Vostè diu coses que no han fet en dinou anys, vostè en deu anys. Ha estat un discurs d'observador privilegiat, com si vostè no fos el Govern; en moltes ocasions, una mena de síndrome de Síndic de Greuges; en altres ocasions, autista. Tot bé; som allò que deia la meva àvia: terra de Xauxa. Però, sobretot, el més trist és que vostè ja no té to vital; necessitem un conseller o una consellera amb

un Consell Executiu renovat que porti to vital, perquè la responsabilitat de les polítiques socials és molt, molt i molt important.

I, per acabar, l'anàlisi política: vostè s'ha equivocat d'espai i de temps. Ha insistit molt com si estiguéssim al Congrés dels Diputats: l'any vinent, cal renovar el Pacte de Toledo; ens hi trobarà. El Grup Socialista ha de passar a la història de la recent democràcia, sobretot, per haver aconseguit un pacte de pensions, que pot millorar, que ha de millorar. El Partit dels Socialistes de Catalunya ha plantejat parlar de pensions de dependència –ho ha escrit; no ara, fa mesos–; ha parlat d'augmentar les prestacions econòmiques a la família –ho ha escrit–; ha plantejat canvis en les pensions no contributives. Però ens hi trobarem. Aquest no és l'espai, l'espai serà Madrid. Ja ens hi trobarem; falta poc per renovar el Pacte de Toledo.

I el temps, honorable conseller? Sap a quin mes som? Sap que s'està esgotant la legislatura? Vostè ha fet una carta als reis; vostè, en l'últim decàleg, que no sé si està copiat de les propostes dels socialistes, perquè les compartim, moltes d'elles..., però sap a quin mes som, de la legislatura? Sap que han tingut dinou anys de govern per fer? O què fem ara: una escenificació de noves polítiques? Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya se'l creuen? És just?

Per tant, aquesta anàlisi d'esquizofrènia, de no haver trobat l'àmbit, d'haver confós l'espai i el temps, i, sobretot, la tristor que genera un conseller que ha fet un discurs avorrit perquè ha perdut el temps amb anècdotes i no ha parlat de necessitats.

Per tant, nosaltres som aquí, i deia vostè, citant en Blair: «Lectura obligada, la compartim.» Diu que en Blair diu que «les ideologies són perilloses»; nosaltres diem, els socialistes, que no renunciem a la ideologia socialista, als valors fonamentals de la igualtat, la solidaritat i la llibertat, perquè per exercir la llibertat cal igualtat d'oportunitats. Ara bé, és evident que els socialistes no volem ni podem fer-ho sols, i que la nostra ideologia socialista impregna totes les polítiques –totes les polítiques– de tots els departaments, tota la ciutadania, totes les administracions ben emmarcades, perquè no renunciem a allò de positiu que té el projecte socialista.

Les ideologies són un instrument igual que els partits polítics; no caiguem en la patologia obsessiva de fer de la ideologia un instrument per aconseguir el poder, però no renunciem. I aquest és un moment molt oportú, aquest és el debat, el debat... L'han deixat sol una altra vegada, no m'hi havia fixat; hi ha només el conseller de Sanitat. I els altres consellers?, el conseller de Treball, la consellera de Justícia, els altres consellers..., el conseller d'Economia. És evident: estem parlant de política social, no només de política d'un departament; però, en tot cas, és evident que demanem responsabilitats a tot el Consell Executiu. No és un debat que es confongui amb vostè, és un debat d'anàlisi amb el Consell Executiu.

Per tant, els objectius que mouen els socialistes en aquest debat són tres: l'un, passar balanç de dinou anys de govern de Convergència i Unió; segon, parlar per als

ciutadans de necessitats, i tercer, parlar d'un nou projecte, perquè el temps i la imaginació d'aquest Govern s'ha esgotat. Refarem, demanarem als ciutadans que ens donin la confiança política per refer, per millorar, per crear junts una alternativa que millori... Què, millori? Ens entenen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya quan parlem de política social? Molt simple: parlem d'instruments polítics per millorar la vida quotidiana, per fer més felices les persones. D'això parlem, de les polítiques al servei de les persones, de la proximitat. I per què som crítics amb el Govern de la Generalitat durant aquests dinou anys? Fonamentalment, per omissió. Podíem haver fet molt més del que hem fet; hem fet coses junts, el Govern de la Generalitat ha fet moltes coses i algunes bé —ha estat capdavanter en alguns temes—, però, a mesura que anava passant el temps, s'anava diluint l'esperit de la política social. Per tant, per omissió és perquè el Partit dels Socialistes de Catalunya pensa que s'ha quedat curt en l'ambició de la política social.

L'altre element reiterat en aquesta cambra és pensar que les polítiques socials són més un instrument polític que voluntat de servei. Moltes vegades, propaganda política partidista. Un exemple: un rètol en una oficina de Benestar Social d'una comarca de muntanya: «Em trobareu a la seu del partit.» Honorable conseller, vostè —i ens sap molt de greu— té la síndrome de l'alcalde frustrat; creiem que vostè no va superar l'etapa de regidor al govern de l'oposició. Ha convertit la seva Conselleria en tastets, ha volgut fer de tot, ha volgut fer formació d'adults, quan això és una política del Departament d'Ensenyament, on vostè ha de liderar el projecte, perquè és un projecte transversal per permetre a les persones adultes sense formació que avancin, però vostè no ha d'executar les polítiques. Vostè ha volgut fer política territorial; ha volgut, a través d'Adigsa, fer habitatges o arreglar habitatges per als més pobres. Vostè ha volgut quedar-se els centres especials de treball. Vostè ha volgut fer polítiques de la gent gran per separat del sistema sanitari; vostè ha omplert la Conselleria d'accions pròpies de l'ens local: acció cívica, serveis comunitaris, programes als barris, gestió de casals d'avis, cedint locals a les entitats. Això és la síndrome de l'alcalde frustrat; vostè volia fer d'alcalde, però se li demanava una altra cosa, i, a poc a poc, el Departament de Benestar Social ha anat esdevenint aïllat, autista, fins i tot internament, fins i tot qüestionat pel mateix Consell Executiu i pel mateix Consell Nacional de Convergència; es qüestiona el lideratge del mateix conseller.

I en aquest autisme, en aquest aïllament, ha aconseguit una cosa molt greu. Vostè ens deia: «Les entitats no criden.» Sap que els passa, a les entitats? Que tenen por, inseguretat, que cada any han de venir al despatx seu, al despatx del director general, a renovar la subvenció —una mena d'acció de pidolar. Estan en una posició de feblesa perquè vostè continua amb polítiques de subvencions, de paperassa a omplir, en comptes de discriminar les entitats que estan suplint, que estan exercint responsabilitat pública. Por, inseguretat, feblesa.

Un altre element de crítica contundent: ha convertit els ajuntaments i els consells comarcals en oposició —oposició. Les polítiques de proximitat a tots els països eu-

ropeus es fan des de l'àmbit local. Doncs no, aquí no: també les hem de fer des del despatx del conseller, una conselleria macrocefala, amb cap gros, que ho vol controlar, des del despatx, tot, i els mateixos consells comarcals li ho qüestionen. Fa un mes, el president del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, de Convergència i Unió, diu en una acta: «reunió urgent amb el conseller Comas, i, si pot ser, amb tots els representants dels consells comarcals de Catalunya, perquè no podem continuar amb aquest conveni». Això és haver convertit els ens locals en oposició.

I al damunt s'ofega en el cofoisme, en l'autocomplaença. Un conseller a qui, en realitat, es demana que sigui la veu de la consciència del Consell Executiu; que, quan parli amb el conseller de Treball, li digui: «Conseller de Treball, la formació ocupacional, sobretot, per a la gent amb salari mínim; sobretot, per a les dones que es volen incorporar en el mercat laboral.» Quan parli amb el conseller de Sanitat, digui: «Com ho fem per atendre millor les 150.000 persones, les 200.000 persones grans en estat de dependència?» Doncs, no. Cofoisme, terra de Xauxa. No se li demana a un conseller..., s'entén que expliqui el que fa el Govern, la política de Govern, però se li demana ser agosarat.

Vostè cita Blair. Blair té, com a polític, un gran valor; sap il·lusionar fins i tot en la gestió de la complexitat, i sap dir que hi ha coses que no van i que hem de revisar, que hem de revisar l'estat del benestar, perquè falla per aquí, falla per allà, autculpant-se a vegades, i encara quan estava a l'oposició. Això és agosarament per a la política social. I vostè diu, avui, en aquesta mostra d'esquizofrènia dialèctica: «No hem de fer polítiques assistencials, paternalistes.» Què han fet? Què han fet, sinó dirigisme, tractar les persones grans com si no pensessin, com si els haguéssim d'ordenar la vida? No els hem d'ordenar la vida, a les persones grans: els hem de donar oportunitats perquè visquin la vida en llibertat, i hem d'atendre la dependència. Per tant, vostè és el que ha convertit moltes de les polítiques en assistencialistes i paternalistes, en una relació amb les entitats també molt estranya, en un exercici de l'autoritat molt especial. Perquè, clar, tothom ha d'acabar anant a casa del senyor conseller, al sumptuós Palau del Mar. (*Remor de veus.*)

I vostè és el conseller, també, dels silencis. Això, sí: Pla interdepartamental d'immigració, Pla de suport a la família, Pla d'eradicació de la pobresa. Però, quan hi ha nens al carrer, estrangers indocumentats, la consellera de Justícia als ajuntaments. Quan hi ha morts a la carretera, a Capmany, on era el senyor conseller? No és vostè el líder polític del Pla interdepartamental d'immigració? Per tant, vostè el deixa sol en el fons: lidera, quan la cara és riallera, i quan hi ha problemes, s'amaga darrere. Per tant, la crítica és fonamentada, és profunda. No és bronca simplista, no ens volem perdre en anècdotes de DNI amunt i avall. No, no; no es tracta d'això. Es tracta d'instrument polític en comptes de serveis, de populisme en comptes de parlar de necessitats, de relació poc objectiva amb la iniciativa social, d'aïllament, de capacitat de poca escolta. No ha liderat un projecte social compartit, perquè ha convertit els

ajuntaments en oposició, i els consells comarcals. Això ha generat forts desequilibris al territori. I, sobretot, el que és més greu, vostè ha marginalitzat els serveis socials. Arreu d'Europa són la quarta pota de l'estat del benestar, juntament amb la salut, amb les pensions i l'educació. I a vostè se li demana que medii amb el mercat, que faci vertadera política social, i vostè ha preferit ser o viure sota aquesta Conselleria que té vocació d'ajuntament i de repartidora.

Però, en realitat, que ningú s'enganyi. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, hem vingut aquí, els socialistes, a parlar de necessitats i de propostes alternatives. La primera proposta és molt clara: entendre que tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya són el centre de les polítiques socials i que també ells se n'han de responsabilitzar. No podem continuar pensant que aquesta és una Conselleria només per a uns quants, perquè, si no parlem amb tots, ni aquests quants tiraran endavant. Per tant, aquesta és la primera proposta, profunda. Si ho vol dir, ideològica. Nosaltres no ens n'amaguem, de les ideologies, quan són un instrument per avançar cap a la promoció d'igualtat d'oportunitats. I volem parlar de quatre grans temes: de família, de persones grans —de persones grans dependents—, d'exclusió social i marginació, i de persones amb disminució.

Diu vostè: «Els socialistes no han fet programes de suport a la família.» Miri, nosaltres volem parlar per totes les famílies. De la família com d'aquesta unitat de convivència que està en transició, la unitat bàsica per crear la democràcia. Estem creant —i les polítiques hi han d'ajudar— un model de família més democràtic, paritari, on tots els seus membres tinguin drets i obligacions, però on no hi hagi aquesta ratlla divisòria entre el que és públic i el que és privat. Cal una major responsabilitat política envers la unitat familiar, envers la intimitat, sense caure en judicis de valor ni instrumentalització ideològica o ètica de com ha de ser la família. No, no. Es tracta de compartir responsabilitats, de compartir responsabilitats amb els nens petits... Com pot parlar, honorable conseller...? Diu: «No fan polítiques de família, els socialistes.» I qui ha fet llars d'infants a Catalunya? Les llars d'infants per a tothom que ho vulgui o ho necessiti, reforçar l'educació al llarg de tota la vida, possibilitar als joves que creïn unitats de famílies independents i atendre les persones dependents sota polítiques públiques, atenció sociosanitària: aquestes són les polítiques que, des de la Generalitat, s'han d'impulsar.

No podem continuar amb una visió molt petita dels recursos públics, escassos, que fan que, fonamentalment, les dones, en silenci, amb patiment, hagin de suportar el pes de l'esfera privada. No es tracta de deixadesa personal de responsabilitat. Es tracta de compartir, es tracta de propiciar que els homes, els fills, comparteixin les tasques de la vida quotidiana; es tracta de compartir amb les polítiques públiques allò que passa a casa nostra. Com podem, doncs, si no fem això, parlar del baix índex de natalitat de Catalunya, dels més baixos del món? O que els joves tarden molt a marxar de casa? Hem de crear i reforçar els serveis de proximitat. Això és parlar de família, és parlar de política.

Menys teoritzar sobre el valor de les essències de la família i més polítiques per a la família, que és el que fan els països nòrdics.

No podem ignorar que aquest model de família està canviant, que és molt heterogeni; que hi ha un 10% de les unitats familiars a Catalunya que estan formades per dones, sobretot, que tenen fills a càrrec. Aquesta és una responsabilitat pública. Aquestes dones comencen a formar part de les bosses de pobresa; majoritàriament, les dones sempre ho tenen més fumut, i, en processos de separació, divorci, acaben formant part, aquestes dones que han estat exemplars mestresses de casa..., però en solitud tenen dificultat d'inserir-se al món laboral, i, a més, tenen fills al seu càrrec. D'aquestes famílies també hem de parlar, i també hem de parlar del 16% de famílies unipersonals, per mort de companys o companyes, o per dones i homes que no han creat una unitat de convivència —n'hem de parlar. Hem de parlar, per tant, de totes les famílies. No —hi insisteixo— continuar amb aquesta visió falsa de diferenciar el que és privat del que és públic.

Per tant, de manera essencial, volem parlar de família, de polítiques públiques, i també de suport des dels serveis socials. Proposem crear centres d'atenció a la família, desburocratitzant la intervenció. Vostè ens ha dit que a les oficines de Benestar Social hi haurà una persona que coordinarà no sé..., no, no, no, en els serveis socials de proximitat. No fem coses a part. O és que no se'ls creu o és que, com que no depenen de vostè, no vol que vagin bé? No, no, no. En els serveis socials de titularitat local hem de donar molt més suport, multidisciplinari, a la família, on revisin, s'ajudi, es faci mediació, intervenció comunitària. Des de la proximitat, honorable conseller, desburocratitzant. Volem parlar de les necessitats de les persones grans —de totes. Però, sobretot, de les que necessiten suport, ajut, perquè la mateixa vida, l'envelliment, les malalties cròniques comporten pèrdua d'autonomia, limitacions; la societat catalana s'està envellint. Una de cada sis persones té més de seixanta-cinc anys. Hi ha noranta mil persones a Catalunya que són majors de vuitanta-cinc anys. I hem d'adaptar la vida, la societat, els carrers, les places, el mobiliari urbà, però, sobretot, el sistema sanitari i els serveis socials —encara molt petit, embrionari.

El sistema català sanitari encara està instal·lat en la idea del malalt agut i poc adaptat a les persones grans o malalts crònics. Van fer un bon programa, va fer el Govern un bon programa, el programa Vida als anys, que va ser pioner. Sí, però s'ha acabat amb un petit programa, amb un programa que no ha resolt les necessitats sociosanitàries, ni ha resolt tampoc el finançament d'aquest suport. Encara avui, senyores i senyors, més del 50% de persones amb dependència depenen de les seves famílies, sobretot, de les dones cuidadores: mares, filles, esposes, cunyades. Per tant, un sistema sanitari que s'ha d'adaptar i, sobretot, ampliar els serveis de proximitat.

Curiosament, l'honorable conseller diu: «Ara, a reforçar el servei d'atenció a domicili.» Què han fet en dinou anys? Que no podien haver liderat un projecte, com a Europa, de suport a domicili? No. Ara, com que és dels ajuntaments, ja no en tenim de propi, vinga, a en-

colomar-los la responsabilitat. Que la Generalitat no hi té responsabilitat? Que el Consell Executiu no ha d'impulsar un debat sobre aquest tema? Doncs sí, els socialistes ho volem fer; volem que els ciutadans ens donin l'oportunitat d'ampliar els serveis de proximitat, de passar d'aquesta ràtio, gens europea, d'1,7% de persones majors de seixanta-cinc anys, que reben servei de suport a domicili des de l'àmbit públic; volem arribar a una xifra del 8% en vuit anys. Això és el que proposem. I, per tant, volem liderar, no podem fer-ho sols. Haurem de parlar de finançament, haurem de parlar amb el mercat, haurem de parlar amb els ciutadans, amb les entitats. I, evidentment, des del Govern de la Generalitat parlarem, en primera instància, amb la primera Administració que pot donar eficiència, senzillesa a aquests serveis, que són els ens locals.

El sistema públic actual de Catalunya encara no té en compte que les persones viuen molts més anys, que l'envelliment és molt important i que continua i que cal avançar en aquestes polítiques, amb dos objectius. Un, ja l'he esmentat: envellir a casa, màxim suport a domicili, que permeti a les persones continuar estant a casa seva, en el seu entorn, en el seu barri; això ha de permetre retardar la dependència i el fet de marxar de casa. Però també hem de garantir aquest objectiu prioritari que són 150.000 persones, aproximadament, grans, que necessiten suport sociosanitari, perquè són persones molt dependents.

Al conseller, no li passen ni bé els números. Diu: «Només un 5% de les persones grans són dependents.» Nosaltres utilitzem un estudi fet per vostès mateixos, pel Consell Executiu, que parla que, com a mínim, a Catalunya hi ha 140.000 persones amb demència, majors de seixanta-cinc anys. Per tant, fins i tot els números no quadren.

Aquest és l'objectiu del Partit dels Socialistes, per als propers anys, per a les persones grans: envellir a casa amb suport sociosanitari a domicili i garantir places de centres de dia i de residència per a quan les persones siguin dependents.

Volem parlar de les persones amb disminució. Hem de reconèixer amb humilitat que el camí cap a la possibilitat de viure amb normalitat i d'accedir a l'educació amb qualitat, a la salut, a la «vivenda», al treball, a la mobilitat, a la comunicació, al lleure, als serveis socials, a la vida, té encara massa entrebancs; que les persones amb disminució encara demanen de les polítiques públiques molt més del que fem. És cert: compartim l'afirmació i el reconeixement en la persona del senyor Trias Fargas respecte a l'impuls que va donar a la Llei, la Lismi. És una bona llei que no s'ha complert en molts aspectes. Es tractaria de fer complir la Llei. Es tracta d'analitzar-ho tot de nou.

Educació i atenció precoç: tenim xarxa..., però tenim la suficient qualitat? Hem reflexionat prou bé sobre el futur de les escoles d'educació especial? I de la integració a l'escola ordinària? Aquest és un primer àmbit per a les persones amb disminució.

Mancances importants o molt importants en habitatges adaptats o en llars substitutòries, que fa que de nou

moltes persones amb disminució depenguin de les seves famílies, i sobretot de les seves mares.

Desconeixem, després de dinou anys de govern, un cens concret de persones amb disminució. No he sentit a parlar l'honorable conseller del Departament de Benestar Social dels nous disminuïts físics, secundaris d'accidents de circulació, cada vegada més importants. És un problema del Departament de Sanitat? Serà fins a l'alta, però i la resta? El transport, l'adaptació a la vida, l'habitatge... Tenim números de què vol dir aquest tema?

L'altre aspecte fonamental: l'accés al món laboral. Declaracions recents del conseller en què renyava les empreses perquè no contractaven persones amb disminució. Però, escolti, vostè és el conseller, és el que se suposa que ha de fer fàcil que les empreses contractin allò que deia la Lismi, ha d'aportar elements tècnics; no pot posar-se fora i pensar que això és un problema també dels altres. És cert que és un tema compartit.

Volem parlar també de supressió de barreres i del Pla de supressió per a Catalunya. En aquest cas, han avançat molt més els ens locals, la iniciativa social, la Fundació ONCE, que el mateix Departament, que els departaments mateixos.

I els últims minuts –el temps és escàs, i continuarem a la rèplica–, una crítica profunda al lideratge del Departament respecte a les polítiques de pobresa i de marginació. Potser la crítica més profunda. La màxima demostració de l'assistencialisme i del paternalisme és veure aquestes polítiques com fragmentades i no treballar amb els inclosos. El cas més clar és el tema de la immigració. Acollim persones immigrants, però, quan el conseller Hernández, d'Ensenyament, ens diu «escoles públiques en què quan hi ha una alta concentració d'alumnes immigrants baixa la matrícula de nens que no són immigrants», què passa? Això és el motiu clar que cal un canvi de rumb, que cal confiar sobretot i de nou en les polítiques de proximitat i en els ajuntaments com els primers còmplices per treballar tots els camps: en l'educació, en el món del treball, en la salut... Tot això és el que se li demana a un govern que prioritzi les polítiques socials.

Per acabar aquest primer torn: quantes vegades el president Pujol ha citat tots els grups de l'arc parlamentari per parlar de pobresa i de marginació? Quantes vegades en l'agenda política, parlant de l'autogovern, del reclam de competències, de les essències de la nació, s'han incorporat polítiques molt concretes per a aquest tema? Quantes vegades? Volem saber l'agenda del president i de tots els consellers, perquè potser, si ho haguéssim fet...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Potser si ho haguéssim fet, ho veuríem d'una altra manera, perquè, menys que ningú, les polítiques socials es poden morir amb l'autocomplaença.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Alguns aplaudiments.*) Per al torn... Volen fer el favor de guardar silenci? Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, espero llegir el seu discurs després, en el *Diari de Sessions*, perquè realment fa no gaire vaig llegir un bon article d'Herrero de Miñón: parlava dels discursos de paraules buides, d'allò que no expressa res, ni diu res, ni val per a res. Jo crec que això ha estat bé, però anem..., anem per parts.

Família. És o no és cert que vostè va dir recentment, en unes jornades organitzades per la Diputació de Barcelona...? Diu: «A les esquerres ens ha fet por parlar de la família, però hem après després a reflexionar-hi, com una unitat de vida, sense entrar en el què i el com.» Això ho va dir vostè. I, com això, puc dir tantes coses, respecte a la família! Però no em vull entretenir. Per tant, com que això és propi de vostè, demostra que els socialistes no hi han pensat pas sempre, en la família. Vostè va dir que no hi va pensar, i no hi va pensar el Govern de l'Estat quan governava.

Ha parlat vostè de drets –ha parlat vostè de drets. Nosaltres sempre hem estat propensos a promoure drets, senyora diputada. En tot cas, li he d'esmentar que la Llei del 85 –etapa de la majoria socialista del PSOE–, la Llei 26/85, va ampliar els períodes necessaris per cotitzar per tal de gaudir de pensió de jubilació contributiva de deu a quinze anys. Això és rebaixar els drets.

També rebaixa drets, l'any 92, el Decret 1/92, l'anomenat *decretazo*, l'allargament fins a un any de cotització del període necessari per gaudir de prestacions d'atur que generin dret a jubilació contributiva. Això és una rebaixa de drets.

Una altra rebaixa de drets, l'any 93, la Llei 22/93, que va entrar en vigor l'1 de gener del 94, que implica que les prestacions d'atur –contributives i no contributives– es percebran d'acord amb les hores treballades. Per exemple, treballar sis mesos a mitja jornada pot permetre percebre el subsidi d'atur al 50%. Això és rebaixar drets.

Aquest apartat té serioses conseqüències en les pensions, perquè en cada contracte a temps parcial es computa només una part dels dies cotitzats. Per exemple, un contracte de treball d'un any a mitja jornada únicament cotitza, a efectes de jubilació, nou mesos. Els contractes de temps parcial es veuen doblement penalitzats: la base reguladora és molt baixa, a l'hora de calcular la pensió, i no cotitzen tots els dies treballats. Es consideren càrregues familiars, a efectes de percebre el subsidi d'atur, només els fills i el consort... Tot això és perdre drets.

I la Llei 24/97 implica que les persones que han cotitzat menys de vint-i-quatre anys percebran, a partir del IX del 97, un 10% menys de pensió de jubilació. Això ho han fet vostès.

Per tant, no em parli de drets, perquè això és rebaixar els drets. En canvi, quins drets s'han atorgat, per exem-

ple –després en parlarem–, en l'atenció domiciliària, que és competència municipal? Quins drets? Després en parlarem, d'això.

La Generalitat ha universalitzat i territorialitzat l'atenció precoç: això és donar drets. Ha concedit totes les altes que es demanen en els centres ocupacionals: això són drets. Ha concedit totes les altes que es demanen en els centres especials de treball. Ha universalitzat el PIRMI. Proposa universalitzar el servei d'assistència a les persones grans que ho necessitin... En definitiva, no ens parli de drets, perquè si algú no compleix, en aquesta esfera dels drets, són vostès. (*Remor de veus.*)

Recentment, recentment... (*Remor de veus.*) Oh, són aquests fets, són fets. Són fets, són fets!

El president

Facin el favor de guardar silenci!

El conseller de Benestar Social

Recentment, el seu vaixell insígnia, que és la Junta de Andalucía, ha creat una llei d'exclusió, i una renda mínima d'inserció, una renda mínima d'inserció que té el pressupost congelat, que només es pot percebre durant un any, i que es retarda la concessió durant sis mesos, i després de l'any no es pot..., ja es perd, no? A Catalunya, tots els nens de més de tres anys estan escolaritzats; a Andalusia només el 50%. Etcètera. Per tant, no parlin de drets; en tot cas, practiquin-los, però vostès no estan autoritzats a parlar-ne. (*Remor de veus i alguns xiulets.*)

Després vostè ha parlat..., vostès han parlat..., després vostès han parlat de les polítiques al servei de les persones. I sempre parlen d'aspectes de futur. Fa més d'un any i mig que vostè parla que volen presentar una llei de serveis socials i de finançament. On és? –on és? Fa més d'un any i mig. Repassin-ho. No l'han presentat.

Respecte que vostès estan molt satisfets de la seva ideologia socialista, no els ho critico, cadascú està satisfet del que n'està, però un article d'ahir, un article d'ahir d'un professor d'investigació del Consell Superior d'Investigacions Científiques –i això es troba a tots els articles que es fan, i que es llegeixen– diu: «L'esquerra es bat en retirada, perquè les seves fonts o estan seques o estan encengades.» Més endavant: «Més que programes electorals competitius, el que el socialisme democràtic necessita és un nou discurs polític capaç de despertar els somnis adormits, fins i tot en ciutadans que portin la cartera al costat dret.» Això és el que posa.

Ara, vostè fa un temps, per dir que vostès eren molt sensibles –això consta al *Diari de Sessions*–, va dir: «Els ajuntaments socialistes són molt sensibles: no fan pagar l'atenció precoç.» Casualment, els únics que no la fan pagar són els ajuntaments convergents –després ho he analitzat–: l'Ajuntament de Martorell –l'alcalde del qual és aquí– no ho fa..., però a Cornellà es fa pagar, i a Mollet també. I, per tant, no es pot anar..., no es pot daixò. L'alcalde de Lleida –que estava aquí; ara veig que no hi és–, la Paeria, cobra més de quatre mil pessetes «para los ancianos...» Etcètera.

Per tant... I la qüestió..., per acabar-ho d'adobar, la qüestió de la gestió del menjador del Clot: treure l'empresa Rauxa, d'inserció... Per tant, aquests són aspectes, com a mínim, llastimosos, i, per tant, no ens poden parlar vostès d'aquest aspecte.

Propaganda política? Tot el que deia vostè respecte a aquesta qüestió inadequada –i que ja va ser oportunament expedientada– de l'oficina de Ripoll –no ha dit vostè el nom de la ciutat, però ja l'hi dic jo–..., doncs anem bé. Jo ara no en vull parlar, però podria parlar hores respecte a les propagandes polítiques que vostès estan donant en aquests moments. Si tot el que pot dir és això, si tot el que vol dir és això, estem molt arreglats. (*Remor de veus.*)

Parlem d'atenció domiciliària –parlem d'atenció domiciliària. Què diu la normativa? Perquè, la normativa, em sembla que en tota administració, en tota societat, és quelcom bàsic. Ja em salto tota una colla de lleis, i em referiré només al Decret legislatiu 17/94. Diu: «El primer nivell el formen els serveis socials d'atenció primària, entre els quals hi ha els serveis d'atenció domiciliària.» L'article 14 diu: «Cada àrea bàsica de serveis socials és formada per un municipi de més de vint mil habitants o pel conjunt de municipis de fins a vint mil habitants que s'integren en una comarca.» L'article 15: «Són funcions que es desenvolupen a l'àrea bàsica de serveis socials prestar i gestionar els serveis socials d'atenció primària.» L'article 27.1: «Correspon als ajuntaments exercir les funcions que es desenvolupen a les àrees bàsiques de serveis socials formades per municipis.» I l'article bàsic, 41.1, diu: «Els ens locals han de finançar el cost de la prestació dels serveis socials corresponent a les competències que tenen atribuïdes com a pròpies.» I el punt 2 diu: «Pel que fa als ajuntaments de més de vint mil habitants, aquest finançament ha d'abastar els serveis socials de població establerts legalment com a obligatoris.» Per tant, l'atenció domiciliària és quelcom que vostès han de... –«que vostès»: que els ajuntaments, els ajuntaments que vostès... I què fan, en aquest aspecte, què fan els ajuntaments de més de vint mil habitants? Les hores pagades d'atenció domiciliària amb ajut de la Generalitat són 1.233.000 hores; les hores pagades d'atenció domiciliària pels propis ajuntaments són 483.108. O sigui que amb ajuts de la Generalitat ho són un 71% –pagades per la Generalitat, a través dels ajuntaments–, i pel propi ajuntament. un 28%.

Dels ajuntaments amb més aportació que la que reben de la Generalitat hi ha Valls, Tortosa i Manresa –s'ha de dir que Manresa en l'època en què era el govern de Convergència i Unió (*remor de veus i rialles*), perquè després això s'ha abaixat. Per tant, cap d'aquests tres, avui, governats pel PSC ni per Iniciativa. En canvi, els ajuntaments amb menys aportació pròpia: Sant Joan Despí, Lleida i l'Hospitalet –4,71, 5,62, 10,12. Menys cobertura respecte a la gent gran..., més gran de seixanta-quatre anys: Gavà, 0,99 hores per habitant; Mataró, 0,96; Figueres, 1,06, i Castelldefels, 1,19. Per tant, escolti, parlem de realitats.

L'atenció domiciliària és molt i molt important, i és competència dels ajuntaments. Jo, el que li puc dir –ja ho vaig dir aquí–, és que al PAS darrer, el que està en

vigència, perquè la Federació de Municipis ens ho va demanar –crec que no varem fer bé–, varem rebaixar els objectius, perquè van dir que no estaven disposats... I aquí estem, com vostè ha assenyalat, com jo també he dit, en una situació molt i molt precària. Per tant, aquesta és la situació i, si volen, després en parlarem més àmpliament, de l'atenció domiciliària.

S'ha de dir que també s'ha fet aquí –no ho ha dit vostè–, però, quan s'ha parlat d'atenció domiciliària, aquí s'ha assenyalat que s'havia de procurar per la qualificació dels treballadors familiars que la fan. Jo no veig que els tres ajuntaments que tinc aquí –Girona, Mollet i Ajuntament de Barcelona– això ho demanin, cap tipus de qualificació; en tot cas, es valora la formació, en algun cas –en un altre cas, gens–, que es fa després.

Si volen, en podem parlar, però l'atenció domiciliària no és qüestió de lideratge, és qüestió de qui té les competències. Per tant, és molt curiós, és molt curiós, és molt lamentable, jo diria, que aleshores vostès plantegin aquí, com si fos un dèficit de la Generalitat, aspectes que depenen, realment, dels mateixos ajuntaments.

Diu: «El teixit associatiu, estan condicionats.» Totes les subvencions que es donen són per convocatòria pública i amb conveni –amb conveni–, on es detalla la concreció de les actuacions que es financen, i l'interventor, realment, no satisfà la quantia de la subvenció si no es demostra que, aleshores, aquelles actuacions s'han realitzat. Això és molt diferent de com es fa en altres administracions regides per vostès, en què, simplement, és subvenció a fons perdut, sense analitzar cap actuació en concret.

En una convocatòria pública, li he de recordar –suposo que ja ho coneix– que hi té accés tothom, que és una política que permet combinar projectes i programes i que es consciencien i es gestionen els projectes socials d'inserció per part de les entitats; no es subvencionen activitats de les mateixes entitats. I, per tant, doncs, aquesta és la situació, i, en alguns plans de desenvolupament comunitari iniciats pel Departament, la nostra aportació s'ha vehiculat mitjançant subvencions als mateixos ajuntaments, com Girona, Terrassa, l'Hospitalet de Llobregat, i aquests han estat els que possiblement han fet la distribució a les entitats per executar els programes de desenvolupament comunitari social.

Aquesta és la realitat, senyora diputada, i aleshores no hauria d'explicar coses que no són certes. Amb tota sinceritat, no hauria de fer-ho, perquè no és correcte, no és correcte. (*Remor de veus.*)

Dels ajuntaments, si vol, en parlarem després, però, en tot cas, en tot cas, diu: «És que no sabem quanta gent al sector de disminuïts...» Doncs, vostè no haurà llegit les memòries del Departament, si no prengui'n nota i li ho dic ara: hi ha 111.266 persones que són disminuïdes físiques, 52.949 que són disminuïts psíquics, 23.951 que són sensorials, dels quals 9.869 tenen un grau de disminució del 33 al 64%; 51.640 tenen un grau de disminució del 65 al 74%, i 36.557 tenen un grau de disminució del 75 al 100%. Aquesta és la realitat respecte al que nosaltres hem fet en la política de disminuïts; aquesta és una qüestió de la qual vostè no ha fet especial esment. Ha dit la dels físics; en aquesta hi ha hagut

un canvi molt profund, que vostè ha assenyalat, i s'està fent un pla d'acord amb el sector, un pla integral, que coordina el senyor Carles Riera amb el sector i amb el personal del Departament, que estarà abans de l'estiu aprovat.

I no em facin dir..., perquè vostès es molestaran, es molestaran, i aleshores tampoc jo voldria molestar-los, oi? Però, si hem de parlar –segons el que vostè digui a la rèplica, ho trauré– (*remor de veus*), si hem de parlar del que és la utilització del teixit associatiu, en parlarem després, en tot cas. En tot cas, doncs, ho deixariem aquí pel moment.

Quant a la gent gran, tampoc hi entraré de ple. Si vostè després vol –o un altre grup– uns altres aspectes, ja els mencionaré, però deixi'm dir dos aspectes. Un és el dels serveis sociosanitaris. Home, si hi ha una qüestió que la Generalitat ha estat, és referència, és la política sociosanitària, i aleshores, doncs, és clar, això no existeix arreu de l'Estat.

Què fan allà on manen vostès? No ho van introduir vostès, el Govern de l'Estat. Tots els anys que vostès van governar, no ho ha implantat cap comunitat autònoma que vostès governen, i vostè té l'audàcia –permeti'm dir-ho molt suaument, potser podria dir-ho no tan suaument–, té l'audàcia de treure'm aquest punt com un pla d'incompliments.

Des de l'any 86, el Govern de la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament de Sanitat i Seguretat Social, i posteriorment, a partir del 88, quan es va crear el Departament de Benestar Social, gestiona aquests programes sociosanitaris que s'han actualitzat permanentment, que no han quedat antiquats –no han quedat antiquats. És el Pla que es pren de referència arreu del país, arreu d'Espanya, i que ha servit, per exemple, davant la preocupació del Congrés de Diputats sobre aquesta matèria, de base per discutir i per considerar..., i existeix una comissió interministerial, que era de l'any 97, que treballa amb la base del que es fa a Catalunya en la política sociosanitària.

I en aquests moments, en l'actualitat, s'està realitzant una revisió del model sociosanitari per a la seva millora, sobretot pel que fa als programes d'atenció a la gent gran, Vida als Anys, i de salut mental, revisió canalitzada mitjançant les anomenades «notes estratègiques» del Departament de Presidència i la participació i cooperació dels departaments de Sanitat i de Benestar Social. Els objectius són, en primer terme, establir un sistema d'accés unificat als centres residencials d'atenció a la gent gran, ja siguin residències assistides o centres de llarga estada, i en segon terme, analitzar les fórmules per donar el suport sanitari a les residències assistides a la gent gran.

Aquesta és la realitat, senyora diputada. Com pot dir vostè coses que aleshores... Jo demanaria –entenc que vostè no està ben informada; deixi-m'ho dir ben amablement (*rialles*)–, agrairia, doncs, que s'informés, oi?

Després, vostè s'ha passat –per allà on ha passat aquests darrers temps; a mi no m'ha convocat la Comissió de Política Social– fent, cada dia, declaracions: «Lleida es la província con menos plazas geriátricas

públicas» –un dia–, i ahir mateix sortia a *El Segre*, etcètera. Bé, escolti, a Lleida no només no hi ha llista d'espera, sinó que Lleida té una ràtio de 4,11 –4,11–, quan la Unió Europea diu que, a partir de 4, està ben cobert, i aleshores només hi ha... L'Alt Urgell té un 4,97; les Garrigues, 3,03; el Pallars Jussà, 3,83; el Pallars Sobirà, 8,47; el Pla d'Urgell, 1,53% –aquesta baixa–; la Segarra, 4,33; el Segrià, 4,03; el Solsonès, 6,59; l'Urgell, 3,66; la Vall d'Aran, 2,78, i queda l'Alta Ribagorça. Vostè diu: «Vaig fer unes declaracions, vaig llegir unes declaracions que deien: «L'Alta Ribagorça no té residència assistida».» Home, l'Alta Ribagorça té una residència, però no és assistida. Sap quanta població té l'Alta Ribagorça? 3.500 habitants –3.500 habitants. Doncs, aleshores, és bo ordenar la realitat. A més, no sé si vostès coneixen –que també ho haurien de conèixer, perquè això és normativa– que els equipaments de segon grau són d'àmbit comarcal, excepte en les comarques de menys de cinquanta mil habitants, que són d'àmbit regional. Per tant, s'ha de mirar si la regió té la cobertura o no la té –i la té.

Per tant, aquesta és la situació. I encara ahir, doncs, deien vostès a *El Segre* tota una sèrie, daixò... Home, no és cert. Parlem..., la crítica al Govern es pot fer, s'ha de fer, des del punt de vista de l'oposició és un deure fer-la, i per al Govern és un deure escoltar-la i tenir-la en compte, però s'ha de basar sobre fets reals, no sobre fets que vostès, doncs, s'inventin. (*Remor de veus.*)

Després diu: «El Congrés de la Gent Gran; vostès condicionen la gent gran.» Escolti, s'han celebrat tres congressos, i, els delegats, els han escollit les administracions locals –ens els ha enviat: 1.500 persones. Ningú pot dir que no s'hagi expressat amb llibertat. I als congressos s'ha aprovat el que s'ha aprovat. Aleshores, com pot dir això?

Miri, va fer un discurs –que tinc aquí, però ara no el vull treure–, la senyora Teresa Pàmies, que mereix molt crèdit, una gran persona que mereix molt crèdit, en el qual feia un elogi dels estatuts de la gent gran dels casals d'avis de la Generalitat, tal com s'havien aprovat. Per tant, per mi el que té validesa de debò és el que ha aprovat el Congrés de la Gent Gran, i també el que diu la senyora Pàmies.

Envellir a casa. Bé, a mi em sembla que jo m'hi he referit tota una estona; li he dit «viure en família». Molt bé, d'acord, estic d'acord amb vostè, li accepto i li agraeixo el seu punt de vista, però això és el mateix que nosaltres hem assenyalat.

Palau de Mar: sumptuós. Escolti, si jo ho he dit sempre –els ho dic a tots, perquè això ho han dit diversos grups parlamentaris–: el dia que a mi em donin una superfície com la que necessita el Departament de Benestar Social a qualsevol lloc de Barcelona, que sigui més barata que el Palau de Mar, jo me n'hi vaig; diguin-m'ho. On és? Això, sense tenir en compte que un dia va venir el senyor Maragall –els ho dic..., preguntin-li-ho a ell– i va dir: «Escolta, et felicito i t'agraeixo que aquí hagi posat el Departament, que amb això li has donat vida.» Molt bé, però, a part d'aquesta felicitació del senyor Maragall, aleshores això no ho digui més, perquè, molt bé, és molt demagògic –és molt demagògic

(*remor de veus*)—, però no serveix per a res més que per a la demagògia, oi?

El treball... Ah!, m'he deixat que, de la gent gran, diu: «Vostès la tenen només en concepte sanitari.» Qui ho diu això? Qui ho diu? Si precisament una de les coses que hem de fer a les nostres residències —més del que fem, i és una crítica que no se'ns ha fet però que se'ns podria fer— és que hem d'ampliar el nombre de places de quota sanitària annexa a la quota social. Això és una crítica que se'ns podria fer, perquè no donem totes les places que hem de donar, i això amb Sanitat ho tenim pendent de resoldre aquests dies.

Treball de disminució: «Vostè renia les empreses.» Jo no recordo haver renyat les empreses. En tot cas, estaria descontextualitzat el que vostè... Jo normalment no ho faig, perquè jo sóc dels que crec que la gent no actua perquè se'ls renyi o no se'ls renyi, sinó en funció del que els convingui, del que sigui lògic, i, per tant, el treball de les persones disminuïdes és una qüestió que ha de sortir des d'altres plantejaments. Del que sí que jo estic molt satisfet és de tota la feina que ha fet la Generalitat —també ho està el sector— en el camp dels centres especials de treball, que són referència arreu, i també el camí que comencem amb empresa ordinària, amb molts entrebancs, perquè no és una qüestió fàcil.

I en el terreny de la immigració, senyora Geli, vostè creu que me'n pot parlar, de la immigració? (*Remor de veus.*) Vostè creu que me'n pot parlar? Si ja ho he dit abans amb molta parsimònia —i ho torno a dir ara amb la mateixa parsimònia—: si hi ha algú que no en pot parlar són vostès. Vostès van fer una llei que és el monument a la desconsideració als immigrants —el monument. I, per tant, el Consell Assessor d'Immigració, que és un Consell que funciona, és un Consell que està satisfet de la tasca que fem davant de les possibilitats que tenim..., en tot cas, dins del Consell ningú s'ha manifestat en contra del respecte i, si es manifestessin, considerariem, amb tot el respecte que ens mereix, la seva aportació.

Per tant, ja veu vostè, senyora diputada, la decepció que m'ha produït el seu... Jo pensava que vostè plantejaria un posicionament de futur, una alternativa. No l'he vist enlloc, ja me la farà arribar. Jo sí que l'he feta —jo sí que l'he feta—, i, bé, a part del que he dit, jo l'he fet. Per tant, estic molt decebut. Sap que sempre ens trobarà, senyora diputada —vostè, el seu Grup—, en tot allò que sigui constructiu, en tot allò que sigui, doncs, per arribar a acords i per complementar el que fem i per corregir els defectes, perquè qui actua s'equivoca. És clar que tot no és perfecte, i, per tant, sempre estarem a la seva disposició i a la del seu Grup Parlamentari de cara a considerar això. Però, francament, el que vostè ha assenyalat, és que no s'aguant, res del que vostè ha assenyalat. En tot cas, allò del programa «Envellir a casa», en què estic d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora diputada Montserrat Tura em demana la paraula. Per què me la demana? Suposo que és per al·lusions.

La Sra. Tura i Camafreita

Per al·lusions, senyor president.

El president

Mig minut, per al·lusions.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltíssimes gràcies. No sap com lamento, conseller Comas, la seva al·lusió directa al municipi de Mollet del Vallès i en to negatiu. I ho lamento extraordinàriament, precisament perquè Mollet, essent una ciutat mitjana no capital de comarca, té centre d'atenció precoç, escola d'educació especial, centres ocupacionals modèlics, centres especials de treball, brigades de jardineria amb disminuïts, treballem conjuntament amb el seu Departament per fer pisos tutelats als disminuïts, i vostè ens ha posat moltes vegades com a exemple en actes públics de la ciutat, quan li ha convingut perquè tenia públic, com a exemple de ciutat especialment conscienciada en el tema dels disminuïts. I avui, quan li ha convingut, avui, ens ha posat com a exemple negatiu perquè apliquem, això sí, unes tarifes a preus molt populars, un cost a les sessions d'atenció precoç... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora*), recomanació del Departament perquè el dèficit que generàvem era molt alt i el conveni que vostès signen de manteniment era molt baix, a tarifes absolutament populars, i tenim una política de beques per a totes les famílies que no puguin pagar aquestes tarifes, i no se n'ha denegat cap, de les beques sol·licitades.

Si parla de Mollet, expliqui-ho tot, senyor conseller.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Silenci, si us plau! El conseller em demana la paraula, la té, però m'ha d'explicar per què la vol. (*Pausa.*) Per al·lusions? Mig minut. (*Remor de veus. Pausa.*) Després? D'acord.

Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Escoltant amb atenció el conseller, ha reafirmat..., no podem tenir un conseller que continua mirant els ajuntaments com a oposició. Ha passat un quart d'hora parlant en contra dels ajuntaments! Un conseller que ha de liderar un projecte de polítiques de proximitat. Escolti, és la Generalitat, també, l'Administració local! Se li demana que planifiqui a mitjà i a llarg termini, que avaluï i que permeti, des de la proximitat dels ajuntaments i de la iniciativa social, que facin els serveis. I hem d'escollar un conseller que, en la rèplica al Grup Socialista, carrega de nou contra els ajuntaments, contra tots! No ho sé, en salva algun, perquè diu que és convergent. (*Rialles.*) És que és increïble! Un conseller que es creu les seves pròpies mentides!

Com pot dir que no hi han llistes d'espera a les terres de Lleida?, o com pot dir que no hi han llistes d'espera-

ra en habitatges per a persones grans? Un conseller que diu que aquesta diputada està mal informada... Escolti, el cens de persones amb disminució es demana a les entitats aquí presents, no el demana el Partit dels Socialistes de Catalunya. El Grup de Convergència i Unió va signar una carta dirigida al Departament de Benestar Social per demanar un cens de les persones amb disminució actualitzat i territorialitzat, honorable conseller.

No som l'oposició perquè li tenim mania. Nosaltres no tenim mania, tenim voluntat de govern. Governem als ajuntaments i hi volem governar si els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens ho permeten, i venim humilment i amb les cartes sobre la taula. Vostè repassi les hemeroteques d'aquest Parlament: quantes intervencions de política social hi han hagut els últims dinou anys? Moltíssimes, nombrosíssimes, constructives, fins l'últim moment, fins l'últim plenari, en què jo mateixa el vaig interpel·lar sobre la dependència, demanant-li que continuéssim fent bé allò que havien creat, que era el programa Vida als Anys. Vostè, en el seu subconscient, no volia que jo fes aquest debat, el va trair, va dir: «El diputat...» No, senyor conseller, vostè sap que jo vinc del sector, que sóc..., fins ara era un professional i ara sóc un polític, una política, i que li parlo de necessitats i de solucions. Per això es posa en aquest to, diu que jo crido.

Senyor conseller, és que ha de menjar cues de pansa. Perquè recordi vostè..., vol que li expliqui, comarca per comarca, els dèficits de places residencials en els estàndards europeus? És clar, vostè fa un mixt del privat i del públic, i ens enganya. Estic parlant de finançament públic, i no de públic de l'ICASS. Estic parlant del Pla de l'Urgell, de l'Alta Ribagorça, el Montsià, la Ribera d'Ebre. Estic parlant del Barcelonès, del Tarragonès, no de la ciutat de Barcelona. Estic parlant d'estàndards europeus, estic parlant d'estàndards europeus de places residencials per a persones amb disminució. Estic parlant de trencar barreres de comunicació. Estic parlant d'això, honorable conseller: propostes. Si no els les han passat –que vostè és un conseller, això s'ha de dir, ben informat i treballador–, els les passarem. Deu propostes, concretes, per als propers quatre anys, canvi legislatiu.

Diu: «Per què no l'heu presentat?» Hem presentat fragmentàriament una nova llei. La Llei del 85 va ser presentada pel Partit dels Socialistes i no admesa a tràmit, però copiada, honorable conseller. La Llei del 94 va ser aprovada en solitud per Convergència i Unió, i aquí vénen els problemes.

Primer punt –canvi legislatiu–: en serveis socials, definir drets, finançament i competències; arribar als estàndards europeus de PIB. Segon punt: descentralització als ens locals i a la iniciativa social; pacte amb la iniciativa social en base a contractes programa plurianuals, i decisió d'on s'han de fer i amb quina inversió. Tercer punt: llei de dependència; prioritat –no ho podem fer tot– a les persones dependents; recursos, planificació de recursos territorialitzada. Quart punt: arribar al 8% de cobertura d'atenció a domicili –parlant de finançament, honorable conseller, qui governa ha de liderar–; universalitzar la teleassistència. Cinquè punt: passar a una

cobertura de places de centres de dia de les mitjanes europees. Sisè punt: 2.500 places residencials en quatre anys, una reconversió del sector hospitalari amb oferta de més places sociosanitàries de mitjana estada –no de llarga estada: de curta, de mitjana estada–, de rehabilitació per a malalts terminals. Un altre punt: serveis d'atenció a la família lligats als serveis socials.

Un altre punt: intervenció en la infància. No ha parlat d'infància perquè depèn de la consellera de Justícia? És que no són serveis socials? No el preocupen els joves d'alt risc social, que preocupen tot Europa, com a població diana de la intervenció del treball comunitari? A nosaltres sí. Quan governem, si és que els ciutadans ens donen la confiança, serà un objectiu prioritari.

Integració laboral. Nosaltres volem liderar que sigui possible la contractació laboral a l'empresa ordinària, facilitant-ne el suport tècnic.

Pla d'accessibilitat i de supressió de barreres de comunicació: 50% d'adaptació al transport públic en quatre anys.

Exclusió social: lligar a les rendes baixes i al salari mínim ajuts per a habitatge, plans específics de formació des del sistema reglat; prevenir tot allò que sigui prevenible amb ajuts d'urgència –unes ulleres, una dentadura–, perquè aquests són temes de vida quotidiana, honorable conseller, que formen part de la promoció d'igualtat d'oportunitats; millorar els itineraris d'inserció del salari de les persones que reben un salari social amb el Departament de Treball; prioritzar la formació ocupacional d'aquestes persones; facilitar la gestió dels fons comunitaris... Sap qui ho ha fet? La Diputació de Barcelona, ajuntaments que en solitud han hagut d'anar a negociar els fons europeus, etcètera, etcètera.

Finalment, com em pot dir que no puc parlar d'immigració, jo que vinc d'una terra, la gironina, on hi ha moltes persones estrangeres? I vostè va desqualificar una taula de participació perquè la utilitzàvem com a instrument polític. Que no és lícit, fer política? És una devaluació de la democràcia!

Per tant, no digui que el Partit dels Socialistes de Catalunya no té programa alternatiu. Té crítica, però encara no tenim la confiança suficient dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya per poder exercir de Govern. Però la tenim. Vostè ho sap, i li dol. Vostè ho ha volgut portar al seu terreny, al terreny del canvi d'espai i de temps. És el que li deia a l'inici de la meua intervenció: és molt més fàcil situar-se a Madrid. Diu: «La Llei d'estrangeria del 85, que diputats i diputades de Convergència i Unió no la vam votar...» És la Llei que cal renovar, evidentment! El Partit dels Socialistes també ha dit que s'ha de renovar, perquè els temps han canviat. Però escolti, honorable conseller, verdaderes polítiques d'immigració..., vostè per què no té des de l'inici els programes de cooperació al desenvolupament i pegen de Presidència? Aquesta és una pota molt important de les polítiques d'immigració! I la cohesió? No m'ha contestat. No ho viu com un fracàs quan les escoles públiques, o una part d'escoles públiques, s'estan quedant sense nens perquè ha augmentat la concentració de nens estrangers? No ho viu com un fracàs de les polí-

tiques d'integració, que hem treballat per als exclosos però no amb els inclosos?

Per tant, no ens deixarem dir, perquè no és cert, que al Partit dels Socialistes de Catalunya no li interessin les polítiques socials, perquè allà on governem, amb errors... Vol que li expliqui el pressupost de l'Ajuntament de Lleida en serveis socials? Vol que l'hi expliqui? O vol que li expliqui que, dels dos-cents treballadors en serveis socials, l'Ajuntament de Barcelona ha passat a mil cinc-cents els últims deu anys? Vol que li ho expliqui? Vol que li expliqui que qui ha fet més política social són tots els ajuntaments, no els socialistes, tots els ajuntaments de Catalunya i consells comarcals, amb molts dèficits i amb baralles constants, que s'han solucionat mitjanament a casa el conseller Trias? Vol que li ho expliqui?

Però aquest no és el motiu del debat, no és el motiu del debat, honorable conseller. El motiu del debat és un programa que permeti la promoció de la igualtat d'oportunitats, deixar enrere el paternalisme i l'assistencialisme, parlar de drets i de responsabilitats seriosament, i de la concreció. Més concreció que les deu últimes propostes, no la podem tenir. Abans m'ha faltat temps, vostè ho sap; per tant, no digui, honorable conseller, que nosaltres no presentem propostes concretes, que les hem presentat al llarg d'aquests dinou anys i les exercim allà on podem, allà on ens deixen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Prego a l'hemicicle, als diputats, que guardin silenci i es continguin en les seves manifestacions.

Té la paraula, per al torn de rèplica, sense límit de temps, l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada..., abans de començar la rèplica, referir-me a la diputada senyora Tura, i alcaldessa de Mollet.

Vostè sap –vostè ja ho ha dit– que jo, públicament –aquí també hi ha públic, però públicament–, he alabat la tasca de l'Ajuntament de Mollet amb les persones disminuïdes. I ho torno a fer. La qual cosa no és obstacle..., no per res que afecti l'Ajuntament de Mollet –almenys jo no tenia cap intenció de fer-li cap retret–, sinó per una afirmació que un cert dia va fer la senyora diputada Geli i que no s'adeia amb el que era el resultat del que ella lluitava, que era que els ajuntaments socialistes tenien sensibilitat i els altres no en tenien. Era això el que jo volia fer. Per tant, està aclarit: l'Ajuntament de Mollet fa una gran tasca en el terreny dels disminuïts, i jo no li retrec absolutament res al respecte, però no era cert el que es va dir.

Passant a l'aspecte del que ha estat la darrera intervenció de la diputada senyora Geli, jo ja li he assenyalat –vostè no ha contestat, perquè no pot, ja ho entenc– tot

l'aspecte dels drets i tot l'aspecte que vostè... Vostès no n'han donat, de drets; no tan sols a nivell de l'Estat. És que l'atenció domiciliària l'han universalitzat a l'Ajuntament de Barcelona? Nosaltres hem universalitzat unes quantes coses –ja li ho he assenyalat; n'hi podria dir alguna més–, vostès no ho han fet. És una dada.

Jo no vaig contra els ajuntaments, ni estic contra els ajuntaments. Jo m'he passat nou anys en un ajuntament, i me l'estimo profundament –me l'estimo profundament. Però és que, segons com va el debat, doncs, he de referir-me a les coses que s'estan plantejant. I, des d'aquest punt de vista, jo he assenyalat el que..., igual com ara els he de assenyalat... Vostè diu: «Sap vostè el que es gasta l'ajuntament tal?» Miri, jo ara no vull entrar, ajuntament per ajuntament –ho podria fer–, en funció d'aquesta estadística de la Diputació de Barcelona, en el que són els ajuntaments de Barcelona, està clar. Aleshores, la despesa social dels ajuntaments en general no arriba al 3%. I la normativa assenyalava... La mitjana no hi arriba; n'hi ha alguns que el sobrepassen, hi ha el 5 i el 6, ja ho sé. Però la normativa..., i ho diu la Diputació de Barcelona, no ho dic jo: no arriba al 3%. Però si nosaltres fóssim, el Departament de Benestar Social, la Generalitat de Catalunya, excessivament rigorosos en el moment de concedir les subvencions als ajuntaments, aquestes que hem passat a multiplicar per set vegades en deu anys, aleshores això ho hauríem de tenir en compte, perquè la normativa diu que han de gastar amb fons propis el 4% del pressupost en serveis socials; això és el que diu. I, per tant, no ho han fet. Només he dit això. Els ajuntaments no m'hi trobaran mai..., el que passa és que he de defensar les postures i he de defensar el Govern de la Generalitat. Això està clar –això està clar.

Llistes d'espera de la gent gran. Torno a dir-li, senyora diputada, que no es poden fer afirmacions que vostè no pugui provar. No n'hi han, a Lleida; com no n'hi ha a Tarragona, com no n'hi ha allà on jo he dit. I que nosaltres comptem residències públiques i residències privades..., oh!, és clar, en concertem. Aleshores, hi ha un document de vostès que diu: «Ara entenem, ara entenem nosaltres la coordinació públic-privat.» Molt bé, nosaltres ja fa anys –ja li ho vaig dir un dia– que ho entenem això. I, per tant, allà on hi ha una residència que aleshores té places en les quals hi té una bona qualitat, que som exigents... Ara això ho farem amb l'alcalde de Puigcerdà, per exemple, un dia d'aquests. Ell vol una sèrie de places, que les vol ell per, realment, doncs, que siguin privades, i altres les concertarà amb la Generalitat. Molt bé, doncs, aleshores, allà on es pot fer això, és aprofitar els equipaments. No tot ha de ser públic.

En aquestes jornades que va fer la Diputació de Barcelona, hi havia –fa una setmana, deu dies; després m'hi tornaré a referir– uns paràgrafs molt ben dits del senyor Albert Serra, molt ben dits, en què es referia a això... Ara no ho trobo, i no vull..., però es referia a l'aspecte de comptar amb el conjunt d'equipaments públics privats que es puguin trobar de cara als serveis socials. Per tant, aquesta és la qüestió.

La Llei de serveis socials és la vàlida, no ha estat derogada. Altra cosa és que vostè digui: «No, la Llei de

descentralització, nosaltres no hi estem d'acord.» D'acord. Però la Llei de serveis socials es va aprovar per unanimitat, no? I, a més a més, en la qüestió de serveis socials, en el que han de ser competències, no tan sols ha de servir la Llei catalana, sinó que han de servir també les lleis de bases de l'Estat, perquè nosaltres venim condicionats en aquest aspecte de les competències municipals i, si això s'altera..., tot es pot alterar amb la normativa, però avui això és el que és.

També diu: «Questionem no sé quants centres de dia.» Home, són molt pocs els que vostè diu en quatre anys, perquè nosaltres n'hem fet més en els darrers quatre anys, eh? Jo li ho he dit abans, li ho he dit abans: un 1000% és el que hem fet en deu anys. Per tant, són molt pocs. Però, de qualsevol manera, no es poden fer..., si un analitza la utilitat dels diners que s'inverteixen, s'han de fer a mesura que es necessiten. Vostè té places buides a, pràcticament, la major part –no diré que alguns no estiguin plens– de centres de dia, perquè és un equipament que encara no hi ha la cultura necessària al país.

Diu: «Residències, 2.500.» Oh!, només a Barcelona, hem parlat de fer-ne..., no les podem fer, està clar, perquè no tenim terreny; de moment en tenim tres (*remor de veus*), avui en tenim tres, però hem de dit de fer-ne 1.100 només a Barcelona, que fan falta. Per tant, és molt poc. Fer-ne en quatre anys 2.500, això no és cap pla de legislatura, no és cap pla alternatiu, això no és cap pla. En funció de què diu 2.500?, en funció de què ha dit els centres de dia que ha dit? Això no és així.

S'ha referit a la família. Home, no em faci el que van fer les ministresses del Govern socialista a Madrid, molt feministes –molt feministes–, que aleshores em van posar les competències de la dona dintre de *servicios sociales*. Home, doncs, la família..., hi ha famílies que necessiten serveis socials, però hi ha famílies que no. Per tant, l'atenció a la família no pot estar de per si dintre dels serveis socials. Quan ho necessiten, doncs, sí, i per això hi han els serveis socials d'atenció primària. O què han de fer els serveis socials d'atenció primària? Atendre les famílies, també! No crearem pas una altra xarxa paral·lela! Per tant, hem d'atendre les famílies a través dels serveis socials d'atenció primària quan ho necessiten, i, quan no, necessiten altre tipus de suport, d'ajuda, que no són de serveis socials.

Diu: «No ha dit res d'infància.» Si vostè m'ha escoltat, en la meua intervenció jo he dit clarament que jo només em referia, encara que ho hauria pogut fer més extensament, al que eren competències del Departament; això ho he dit. I que algú podia pensar que havíem de tenir més competències, i altres, menys; això és un altre tema. Però jo m'he referit..., també m'he referit, doncs, a la formació d'adults, i molts de vostès creuen que ha d'anar a Ensenyament. Molt bé, això és un altre tema. Jo m'hi he referit perquè són competència del Departament. La infància, avui en dia, no és competència del Departament. Per tant, aquesta és una altra qüestió que és clara.

Transport públic, l'adaptació. Home, facin-ho. Els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants tenen competència exclusiva de transport públic. No és la

Generalitat. Per tant, facin-ho. Què fan, que no ho fan? Per tant, facin-ho. Aquesta no és una qüestió que..., és aquesta culpabilització a la Generalitat de coses en què no té competències. Aleshores, hem de col·laborar? Parlem-ne. Hem de col·laborar? Parlem-ne –parlem-ne. Però no ens poden...

Hem de prioritzar l'exclusió social a través del PIRMI, a la gent que cobra el PIRMI, la gent que cobra un salari social, ha dit vostè. Oh!, i què és el que fem? Sobre el PIRMI, i al respecte, és un gran èxit, que jo no hauria pensat mai que un 40% de la gent que surt del PIRMI sortís amb feina i amb contracte. Jo no ho hauria pensat mai, perquè està pensat per a gent, doncs, amb problemes, no? I això és el que es fa. Per tant, sense programes com el «Posa't a punt», per exemple, o els plans de dinamització social..., que, perdonin, però aquesta ha estat una qüestió que fem amb els ajuntaments i que fem d'una forma molt positiva, que ha merescut elogis de molts alcaldes –alguns aquí presents– quan s'ha presentat això, i que aquesta és una qüestió que fa la Generalitat de Catalunya, que ha estat idea, que ha estat impulsora, que ha estat... I aleshores, aquí, amb els programes «Posa't a punt», que la Generalitat ha universalitzat a través de totes les possibilitats a partir de l'1 de gener passat, totes les possibilitats de tots els departaments, que reserven un 5% de la capacitat d'inversió per a empreses d'inserció social..., jo espero que molts ajuntaments que ho poden fer també ho facin; fins al moment molts no ho han fet.

La immigració, taula de Girona. Home, escolti, senyora diputada, estem en una administració pública i estem en un parlament; com pot haver-hi un organisme sense una normativa que el «respaldi»? No, no pot ser. Com es pot cridar a despatxar els delegats territorials de Girona de les diverses conselleries amb una taula que no té cap contingut legal? Això no és possible! Volen que es legalitzi? Parlem-ne! Jo crec que havent-hi una comissió assessora d'immigració, que hi són representades les mateixes entitats que estaven a Girona, llevat dels polítics, que no, està clar, però les necessitats d'immigració són les mateixes –Càritas, etcètera, totes–, aleshores, crec que no fa falta. Però, en tot cas, hem de fer una altra qüestió.

I polítiques d'integració de la immigració..., doncs, jo no sé de què he parlat quan he parlat de la immigració. He parlat tota l'estona d'integració, que és el que a nosaltres ens preocupa. Nosaltres tenim competències, i ahir mateix en vaig parlar a Madrid, en vaig parlar amb el senyor ministre, perquè aquest és un tema que hem de situar al primer nivell de les accions del Departament.

Per tant, ja veu, senyora diputada, com no puc acceptar... Jo espero que en alguna compareixença això vostè m'ho aclareixi. Potser és que no ha tingut temps, però no he trobat cap aspecte en què jo digui: «Home, aquesta qüestió és una crítica», o «Aquí hi ha darrere una alternativa concreta.» No hi és, l'alternativa –no hi és, l'alternativa. En el que ha dit vostè aquí avui no hi és. No dic que no la tingui. Plantegi-la, fem una compareixença, plantegem-ho amb més calma, tenim més temps... Però aquesta és una qüestió que no existeix.

Em sembla que això ha quedat clar per a vostè mateixa i per a tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, i per un temps de cinc minuts, té la paraula la diputada senyora Geli. (*Remor de veus.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, avui ha exercit d'oposició. Miri, parlar de drets; haurem de fer una llei de drets socials a nivell de l'Estat, perquè, miri, els únics drets que s'han legislat els últims vint anys de democràcia són: drets de pensions; drets a un sistema educatiu universal i gratuït en el moment de la recepció, i la Llei general de sanitat. Aquests són drets. Per tant, no hi ha una llei estatal. Fem-la aquí. Vàrem decidir que era una competència autonòmica, però, escolti, com diu que els socialistes no hem legislat drets? És que no hem tingut l'oportunitat política en el Parlament de Catalunya d'exercitar de govern que aportí lleis, i la majoria que hem portat s'han rebutjat. Per tant, escolti, no parli que els socialistes no legislem drets.

Diu vostè: «No aporta res de nou.» He arribat a la conclusió que parlem llenguatges diferents, tenim percepcions del que ha de fer un govern de la Generalitat, un consell executiu entorn de la política social..., perquè em sembla que hem parlat amb claredat, i l'última meva intervenció ha estat molt concreta, de sí o no, i el com: posem-hi terminis, matisem... Quin cinisme, dir: «2.500 places són poc en quatre anys»! Escolti, de places de l'ICASS, de residències, n'hi han 3.000 –3.000–, moltes heretades de l'Estat, de l'Imsero, en dinou anys. Acusar el Partit dels Socialistes d'estar en contra de la iniciativa privada! Però què diu? A quin món vivim? Els socialistes portem molts anys de democràcia i de maduresa.

Per tant, cinc conceptes. Per a les persones grans, enveïllir a casa, prioritat al suport sociosanitari a la dependència. Per a les persones amb disminució, adaptar la societat, l'educació, la «vivenda», la salut, el lleure, les comunicacions, per poder estar integrats. Tercer, suport a la família, per prevenir l'exclusió dels infants i de les mateixes famílies. Quart, «vivenda», ocupació, salut i educació, per prevenir l'exclusió social. I necessitem un nou model de conselleria i de conseller o consellera, un model d'autoritat política i que transmeti il·lusió i capacitat tècnica, que es deixi de fer tastets.

I, sobretot, no li he sentit a dir que els serveis socials són font de riquesa. Els serveis socials no només porten cohesió, no només permeten baixar la delinqüència: generen ocupació, són un dels nous jaciments d'ocupació més importants. Quants llocs de treball podríem haver creat que no hem creat als serveis socials, legíslant? I no ho farem sols, no ho podem fer sols; és una competència autonòmica.

Per tant, hem de canviar, hem de ser molt més agosarats, hem de compartir responsabilitats amb tothom, amb ajuntaments i amb iniciativa social, per avançar en

aquesta nova idea de serveis de proximitat. Amb els ajuntaments –hi insisteixo una altra vegada–, amb una fórmula diferent de col·laboració amb la iniciativa social, que possibiliti espais d'escolta, que deixi enrere la por, la inseguretat o haver d'anar a casa del senyor conseller, any darrere any, a pidolar, a demanar com a mínim el mateix que dona a l'altra entitat que gestiona el mateix que gestiono jo: aquesta és la nova fórmula.

He arribat a la conclusió que el que ens passa... Honorable conseller, vostè passarà a la història com l'únic conseller del Departament de Benestar Social d'aquests darrers vint anys. Parlem llenguatges diferents. Parlem de les mateixes polítiques, però d'itineraris absolutament diferents i de capacitat de lideratge molt diferent. Demanem un lideratge molt més polític, que traspuï autoritat tècnica i que torni a donar valor al treball social, al treball comunitari; que es cregui que els ajuntaments, que els ens locals i que els ciutadans, organitzant, són el millor instrument, perquè ho fan senzill, menys buròcrata, més eficaç. D'això parlem: d'igualtat d'oportunitats sense renúncia al projecte socialista. Però, hi insisteixo, no ho podem fer sols, seria illús. Nosaltres estem preparats per presentar..., i vostè ho sap.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, ciutadans i ciutadanes, entitats i ens locals que ens acompanyen.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, si torna a parlar, obre torn de rèplica.

El conseller de Benestar Social

Sí, sí; són dues acotacions...

El president

La diputada té dret a tornar-li a contrareplicar per segona vegada. Endavant.

El conseller de Benestar Social

Només unes concrecions. Jo he dit, senyora diputada, segueixo insistint que pel Govern de la Generalitat –ho vaig dir a Madrid també– no és tan important construir residències de titularitat pròpia com que hi hagi residències. Nosaltres preferim, el Govern de la Generalitat prefereix ajudar entitats d'iniciativa social que, realment, facin una residència en un lloc que faci falta, que fer-ho nosaltres; preferim que a Puigcerdà ho faci l'Ajuntament de Puigcerdà, que no pas fer-ho la Generalitat; preferim que a Bellver de Cerdanya la faci l'Ajuntament, que no pas fer-ho la Generalitat. Aquest és el punt de vista. I, per tant, 2.500 places en quatre anys és molt poca cosa entre les que s'han de fer sense ànim de lucre ajudades per la Generalitat i les de la Generalitat.

Segon, vostè, respecte al teixit associatiu, em sorprèn molt. I aleshores, home, jo li demanaria, en aquesta última intervenció que jo faig –molt curta–, que hi pensi. No es pot..., com ho diria jo? No es pot situar el teixit associatiu com si fos gent que no se saben valer per si mateixos. Ells no vénen a pidolar res, ni... Vostè creu

que si hi hagués un conseller, el que sigui, el que parla o un altre, que en un moment determinat digués: «Home, perquè vostès m'han fet aquesta crítica, doncs, aleshores, no hi ha subvenció»..., això no podria ser. (*Remor de veus.*) Jo els puc... No m'ho poden dir, perquè això no és cert. Jo ho podria dir d'una administració concreta, i no ho diré, perquè no es tracta d'això.

Ara, vostè, del teixit associatiu, no me n'ha dit res, per exemple. N'hi ha d'altres..., estic parlant d'allò de Rauxa, que és una qüestió molt gruixuda. Diu: «Jaciments de treball, no n'ha parlat.» No, no n'he parlat. És obvi que als serveis socials hi ha jaciments de treball, el que no hi ha és allò que jo he sentit..., vostè ara no me n'ha parlat, o almenys jo no estava atent, però he llegit al diari que vostè deia: «No, a les famílies, en lloc de donar-los una prestació perquè cuidin una persona gran, doncs, aleshores, pot haver-hi persones que hi vagin, joves, etcètera, doncs», diu vostè. Molt bé. No, això, la persona, si pot, vol estar cuidada pels seus. Si no, doncs, ha de ser cuidada a través de l'atenció domiciliària, és clar, però si pot vol estar cuidada pels seus. Per tant, això revisi-s'ho, que no és exacte.

I que l'ajuntament és més eficaç... Home, és més a prop, però tot depèn, està clar; hi ha ajuntaments que són eficaços i ajuntaments que no ho són. De moment, en l'atenció domiciliària no hem tingut..., alguns ajuntaments, n'hi ha que sí, però no hem tingut..., no tenim la ràtio que hem de tenir. Aquesta és una competència que fa molts anys que tenen.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té dos minuts, quaranta-tres segons, la senyora diputada, per a la seva segona contrarèplica.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, vostè no m'ha contestat un tema important: vostè no ha planificat. Sap què passa quan un no planifica? Que a Nou Barris, Sant Martí, Sants, les Corts, el Montsià, el Tarragonès, la Ribera d'Ebre, falten molts equipaments, perquè aquesta iniciativa social o privada, mercantil..., escolti, no hi va. Això és el que ha passat. Demanem que *planifiqui* segons necessitats, i *medii* amb la iniciativa social perquè, si pot, ho faci; fins i tot la mercantil. Però, què passa? Desequilibris territorials profunds per haver fet deixadesa de la planificació. Vostè passarà a la història perquè no parla de necessitats, parla de recursos i d'augmentar els recursos segons una demanda que no sabem on concretar-la. No, no, parlem de necessitats i de prioritats; parlem de la utopia i del possible, del mitjà i el llarg termini. Això és el que se li demana a un govern, fonamentalment: parlar, ser possibilista. Ara ens acusa –quin cinisme!– de ser poc utòpics, de dir 2.500 places –ho ha repetit! Doncs no, nosaltres no fem cap carta als reis, perquè no volem esser acusats de demagogs. Si en podem fer més, en farem més si ens necessiten, però volem ser creïbles, amb un projecte possibilista. I portar una anècdota constantment aquí és devaluar el debat.

Vostè és el conseller de les anècdotes. Ara resulta que jo sóc el centre de les seves lectures obligades. (*Ria-lles.*) Em cita els reculls de premsa –deuen ser diaris! Vostè s'està convertint en la seva pròpia oposició. Per tant, nosaltres demanem aquest espai d'escolta per a un projecte de política social per als propers quatre i vuit anys, un projecte compartit amb tothom. Aquest és el repte, per això que anomenem –igual que Blair; també és un referent nostre– el nou contracte ciutadà per a l'estat del benestar.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Continuem el debat. Té la paraula a continuació, pel Grup Popular, la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de trenta minuts. Endavant.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats... Senyor conseller, en acabar la seva intervenció, hem observat que han mancat dues qüestions que nosaltres creiem que són essencials en tot debat parlamentari, senyor conseller: una, la falta d'anàlisi i d'autocrítica en la gestió, i dues, l'absència de propostes, així com la manca de direcció política i de govern. No cregui vostè, senyor conseller, que la creació de dues comissions –com vostè ha anunciat– i les deu propostes, que també ens ha anat detallant, ho puguin resoldre tot.

Permeti'm, senyor conseller, recordar-li les seves últimes compareixences davant la Comissió de Política Social, el passat any 1998, en que vàreu analitzar les polítiques d'atenció a les persones amb disminució i a les persones grans. Vós vàreu partir, com a base, de dades comparatives des de l'any 1988, dades que el Grup Popular ha utilitzat per fer les comparacions degudes i que ens serveixen com a punt de partida d'aquest debat.

Permeti'm també que li esmenti un breu comentari que va sorgir mentre preparàvem la idoneïtat en el temps de dos debats; un d'ells, el que avui ens ocupa. Diputats del seu Grup Parlamentari, així com persones que constitueixen el seu gabinet, ens comentaven: «Heu caigut en una trampa en voler fer aquest debat, perquè el conseller Comas se'n refrega les mans. Li feu un gran favor, per a ell serà tot un èxit.» Si per a vós és tot l'èxit, que no us indigesti tant d'èxit –valgui la redundància–, però, si el contingut d'aquest debat de reflexió, de rigor, d'eficàcia i qualitat en la gestió del servei social per a totes les persones i per a tots els col·lectius i grups socials que treballen i comprenen tots els serveis socials es transmet en positiu i es percep que la política social a Catalunya està ben encaminada, creiem que el grau de satisfacció per a les persones pot millorar en un futur proper.

Per aquest motiu som aquí, senyor conseller, de forma i fons positiu, conscients que al llarg d'aquests anys i a partir de 1988 s'ha fet molt bon camí. Les polítiques socialistes a l'Estat i, com a conseqüència d'aquestes, la crisi que hem sofert han fet reguerots en aquest camí; la manca de recursos ha fet decerces. La contradicció entre la seva acció política i la gestió ha fet sots; la

manca d'objectius clars i la burocràcia del seu Departament han fet tort el camí. L'acció propagandística, la política de subvencions, la política d'aparador i la manca de prioritats davant la demanda social a Catalunya ha transformat el bon camí en un pedregar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si continua així, senyor conseller, el seu carro, lluny de ser un dels quatre motors d'Europa, per aquest pedregar hi prendreu mal. Ja hem trontollat prou per aquest camí, senyor conseller. Des del Grup Popular hem intentat fer una política constructiva, d'impuls, de control, salvant-lo d'algun que altre precipici, participant en els pressupostos, però sempre amb una premissa clara: treballar per l'interès general de totes les persones que viuen a Catalunya.

Vós sabeu, conseller, que no sempre hem estat del seu grat. Sols cal recordar les negociacions pressupostàries –i aquí tenim el conseller Mas–, vos sempre tancat en banda, com si li arrenquessin un queixal, senyor conseller. Malgrat aquesta realitat que li descriu, serveixi aquesta d'anàlisi i crítica constructiva en el debat d'avui per cercar el millor camí.

En primer lloc, el Grup Popular no compartim els criteris emprats políticament pel seu Govern, que amb els ajuts i subvencions tramitats a través o mitjançant la Direcció General d'Acció Cívica per a les cases regionals, doncs, hagin de dependre de la seva Conselleria de Benestar Social; vostè ja coneix que nosaltres reclamem que depenguin del Departament de Cultura. No estem tampoc d'acord que la formació d'adults continuï en el seu Departament; des del Grup Popular, reiterem un cop més que és el Departament d'Ensenyament a qui li correspon. I permeti'm que li digui que la Direcció General de Serveis Comunitaris –em refereixo a l'empresa Adigsa–, que administra –més que administrar– un patrimoni immobiliari, no ha de correspondre a Benestar Social; crec que queda ben clar que el seu lloc és a Política Territorial.

Senyor conseller, la seva feina són els serveis socials; no vulgui assumir altres àmbits que pertanyen a altres conselleries. Del que sí que s'ha de preocupar és de fomentar l'habitatge tutelat i d'incrementar el nombre d'habitatges per a persones que no poden accedir a un habitatge de mercat, degut als seus minsos recursos.

Ja que he parlat abans d'Adigsa, desitgem –i permeti'm que ho faci ara– que els problemes que fa molts anys que arrossegueu els porters –apunti-s'ho, anoti-s'ho, senyor conseller– d'alguns blocs d'habitatges, com del barri de la Trinitat Nova, per exemple..., i ja no em refereixo als drets adquirits pels anys transcorreguts, senyor conseller, sinó als drets socials que, per edat, després dels anys, per salut i per qualitat de vida, ja els corresponen. Li reclamem que vostè ho solucioni.

En segon lloc, dins del temps de què dispo, intentaré desenvolupar cinc línies que són els nostres cinc objectius del Partit Popular. Primer, reclamem un marc favorable per a totes les famílies. Segon, proposem la igualtat d'oportunitats per a totes les persones que pa-

teixen deficiències. Tercer, volem que tots els sectors d'exclusió social i persones pobres no es quedin a la vorera dins de la societat del benestar. Quart, refermar l'actual xarxa de solidaritat, voluntariat i cooperació, amb col·laboració de totes les institucions. I cinquè, exigim millorar i incrementar la qualitat i nombre de serveis socials per a totes les persones grans amb dependència.

Cal millorar la qualitat dels serveis i prestacions socials per aconseguir el tracte personalitzat i universal; això comporta també la consideració humana de cada situació, senyor conseller. Cal la coordinació i col·laboració entre diferents institucions i grups socials, perquè és un element d'eficàcia en la gestió i de coneixement que existeixen tres elements a analitzar: primer, situacions que, malgrat tot, duraran sempre; segon, que existeixin situacions fruit de la ineficàcia dels serveis existents, i tercer, que existeixin situacions reconduïbles. Per exemple, una dona maltractada, ben integrada i normalitzada, pot reconduir molt bé la família, o bé un municipi que pugui comptar amb els educadors o educadores socials que necessita pot reconduir conductes d'absentisme de gent molt jove.

És clau conèixer, doncs, de forma actualitzada, la situació, necessitats i mancances, per districtes, per comarques, per ciutats de més de vint mil habitants, per interpretar adequadament quin és el sector de la població que necessita ajut social.

Prou que vostè, senyor conseller, coneix, quan li interessa, on són les persones grans, per districtes i per comarques. Però això, és clar, senyor conseller, vostè ho fa servir per omplir amb autocars el Palau Sant Jordi i obtenir, d'aquesta manera, l'èxit que li deia, l'èxit personal que a vostè i al seu partit tant els agraden.

I ja que parlem de qüestions alienes als serveis socials, creu, senyor conseller, que vostè i el seu Departament han d'utilitzar temps i diners per explicar el sistema de finançament i el pacte fiscal? Vostè coneix, senyor conseller, que l'actualització de dades i de situacions..., és imprescindible tenir-les sempre actualitzades, perquè l'atenció a les persones grans té uns paràmetres molt diferents, atenent la localització geogràfica, i que l'ajut social és variable, i cada cop més cal donar més importància, fins i tot, a la temporalitat dels serveis. I jo pregunto: són adequats, racionalitzats, universals i eficaços els seus serveis socials existents actualment? De quins instruments disposen per mesurar si són adequats o no? Hi ha hagut una ordenació de la demanda i de l'oferta per comarques, per municipis, per barris o per districtes? Els avenços tecnològics que beneficien els objectius terapèutics i existencials, com repercuteixen i transformen perquè en gaudeixin les persones de la nostra societat? Cal recordar, senyor conseller, que hem passat de 786.000 persones més grans de seixanta-cinc anys, l'any 88, a 1.010.000, el 1998, i caminem cap a 1.200.000, cap al 2010.

Aquesta realitat d'evolució demogràfica, la bona salut generalitzada a la qual vostè s'ha referit, els canvis de rols familiars, les jubilacions anticipades, entre altres factors, van comportar a vostès elaborar i aprovar en el seu moment, que era l'any 91, el Pla integral de les

persones grans. Han passat uns anys, i coneixem –com vostè mateix coneix i ens ha dit aquest matí– que aquest Pla està en fase de revisió, però el Pla integral de les persones grans s'endarrerix, no surt. Quines en són les causes, senyor conseller? A qui o a quins gabinets ha encarregat la modificació del Pla? Qui marca les línies d'acció de Govern dins de la seva Conselleria?

I el Pla d'actuació social, el PAS, serveix d'alguna cosa, aquest Pla que regeix o hauria de regir en el seu Departament del 1997 a l'any 2000? Quantes vegades s'han reunit? Què hi diuen els seus tècnics? Quines anomalies han trobat? En cas afirmatiu, quines i quantes?

Vostè sempre parla, per una banda, d'aconseguir un tracte igual i no discriminatori dels serveis socials, i per una altra, d'ampliar l'oferta i la qualitat dels serveis assistencials, però la realitat, senyor conseller, és crua i dura. Em voldria donar la seva puntuació sobre la no-discriminació? Com estan les llistes d'espera per als centres geriàtrics? Quin és actualment el nombre de places que manquen i de quines tipologies hem de parlar? A Barcelona i al Barcelonès, quina és la mitjana de demanda i oferta per districtes a temps real i de futur de cara a l'any 2010? A Barcelona, si cada cop el nivell de dependència de les persones és més alt, com s'avalua el grau de contenció de l'atenció domiciliària? S'han realitzat els estudis que analitzen les necessitats incidint sobretot en l'increment de la demanda a l'atenció primària? Existeix una classificació per conceptes d'aquesta demanda, així com la progressivitat o l'increment de les sollicituds d'institucionalització? I per comarques? L'accessibilitat als serveis esdevé un dels punts clau en el debat, perquè ens ha de permetre saber amb quins criteris es realitza i quines són les portes d'entrada, així com qui pren les decisions i en base a quines fórmules es produeixen, i en permet el seguiment, perquè, senyor conseller, els instruments de mesura poden ser adaptats a la baixa per no fer aflorar la demanda més complexa, i jo pregunto: qui controla aquests instruments de mesura?

En la seva intervenció ens agradaria conèixer les causes i les anàlisis detallades que han conduït, després de deu anys –i especialment en aquests últims cinc anys–, i amb uns pressupostos de pràcticament 270.000 milions de pessetes, a la insatisfacció per la manca d'infraestructures i serveis socials a Catalunya. Vostè i el seu Departament tenen la possibilitat d'establir prioritats; els mitjans són els que són, en alguns moments han estat limitats, i cal establir criteris per tal d'avaluar les necessitats des d'una perspectiva quantitativa i qualitativa. Quins són, ara per ara, els serveis que costen més diners i per què? Es poden optimitzar ben coordinats? Es pot aconseguir més rendibilitat i així aplicar fórmules compartides i aconseguir més serveis amb els mateixos diners? Si les dades de què disposem són fiables, vostès poden portar a terme una planificació, és a dir, aconseguir el que hauria de ser, i en conseqüència, poden dissenyar més serveis i de més qualitat. Què tenen previst per al futur pel que fa a l'internament residencial i l'increment de l'atenció domiciliària de centres de dia? Quines són les prioritats, el termini, i quins els percentatges a aplicar? Expliqui'ns quin pla o mapa, en funció de totes les dades actualitzades, tenen per

construir noves infraestructures en un pla quinquennal, per conveni o per finançament compartit? És del tot evident que una política social ha de generar satisfacció social, és a dir, ha d'arribar a les persones amb una percepció positiva; millor dit, saber que no solament existeixen solucions possibles, sinó que aquestes solucions són efectives i resolutives per a la persona quan les necessita i en el moment que les necessita. Per això és un dret que els pertoca.

Per tant, senyor conseller, proposem incrementar l'atenció domiciliària a les persones grans, malaltes i deficientes, crear de nou centres de dia, residències assistides per a les persones grans, malalts, deficientes i altres tipologies que ho necessiten, crear més habitatges tutelats, fomentar que les persones grans visquin en família, crear grups de recuperació, optimitzar els recursos de trasllat i temps i aconseguir més qualitat en el servei, desenvolupar serveis que impliquin la prevenció, desenvolupar nous programes preventius, integrals i d'orientació, desenvolupar pedagogia comunitària, pedagogia a través de programes de formació i informació, utilitzant els mitjans de comunicació especial, la ràdio, per exemple la ràdio a la nit –vostè coneix molt bé que les persones grans s'hi dirigeixen–, la televisió. És a dir, aprendre a fer-se gran i pedagogia que les persones grans tenen tots els drets i tots els deures de formar part activa de la nostra societat.

Per tant, aquesta aposta per un futur pròxim ens obliga a tots, i molt especialment a vostès, a vostè i el seu Govern, perquè evidentment són qui governa, i vostès han d'orientar de manera encertada els recursos i els serveis. A Catalunya la dada de cobertura del Servei d'ajut a la família és actualment 1,7 persones per cada cent persones més grans de seixanta-cinc anys, i l'estudi de l'Imsero ens indica que la mitjana ideal hauria de ser el 8%. És del tot lògic que per créixer hem d'augmentar els recursos humans i la formació ha de ser en relació amb els diferents perfils professionals. Quins són els criteris i directrius que vostès tenen per incrementar els recursos humans, en definitiva, crear nous llocs de treball?

Com a continuació de la nostra política social exposada i aconseguida, com vostè molt bé coneix, en els darrers pressupostos, reclamem la prioritat d'un marc més favorable i efectiu per a la família. Senyor conseller, vostè, amb motiu de l'Any Internacional de la Família, va elaborar i aprovar, l'any 93, un pla integral de la família; han passat sis anys i el que podem constatar és que el seu Govern no té clar l'objectiu de la família, i això que vostè ha dit que s'han desenvolupat 114 programes, si no ho he entès malament. L'Informe de la Fundació Jaume Bofill assenyala que al Govern de la Generalitat li manca política familiar equiparable a Europa. És allò que li deia a l'inici del debat, senyor conseller: vostès encara circulen amb carro per un pedregar. Per a què han servit els 114 programes, senyor conseller? Parlar íntegrament –jo ho comprenc– de tots els elements que incideixen directament en el nucli familiar és cert que ens portaria a un altre debat, però no seria sobrer que el seu Govern pogués formular quina ha estat l'orientació, l'impuls i els resultats polítics envers el suport a la família catalana.

Ens agradaria conèixer la seva opinió, senyor conseller, esperant que la resposta, evidentment, sigui positiva, perquè en cas contrari ens veuríem obligats a sol·licitar un debat monogràfic sobre la família.

És cert que, amb la desestructuració familiar, es perden les xarxes de suport real, però, què s'està fent des de la seva Conselleria per ajudar de forma real i efectiva aquelles famílies que volen ser ajudades? Les supleixen? Les reciclen? L'afavoreixen? Quina política estan fent? Caldria identificar els valors que, dins de la desestructuració familiar, encara perduren, senyor conseller. Què és el que aquests requereixen com a suport per subsistir? S'ha avaluat el paper de la dona gran de forma adequada i de les seves múltiples possibilitats dins l'àmbit familiar? S'ha avaluat el factor temps disponible per transformar-lo en temps útil i creatiu per als altres i per a un mateix? Creu que l'ajut a les famílies que tenen una persona gran o discapacitada a casa és suficient? Quins criteris han emprat? Són vàlids, són suficients? Parlar de famílies amb membres afectats per qualsevol tipus de demència, ja sigui degenerativa primària com l'Alzheimer, vascular, demència com a conseqüència de l'alcoholisme, altres malalties degeneratives, malalts en fase terminal, malalts de vellesa estacionada i tantes d'altres, famílies amb fills, marit amb una aparició sobtada d'hemiplegia, tetraplegia, accidents que hi ha avui dia per les carreteres, esclerosi múltiple, accidents vasculars cerebrals, famílies que han d'aprendre a conviure amb una nova situació on la malaltia sempre serà present i que únicament, malauradament, desapareixerà amb la mort del membre de la família estimat... Es parla de famílies que hauran d'enfrontar-se molt sovint a situacions canviants on les recaigudes del malalt obligaran a passar cíclicament d'una estructura ja adoptada a una altra per poder afrontar la crisi.

Les realitats descrites que li acabo d'anomenar reclamen noves polítiques de suport, amb la finalitat de donar en tots els casos un nivell digne, i així afavorir, d'aquesta manera, noves oportunitats per a la integració i promoció social dels membres de la família, una política que s'ajusti als seus impostos, a la seva capacitat econòmica real i s'adoptin beneficis fiscals. Vostès –hi ha el conseller Mas aquí– poden i han de reglamentar, perquè tenen molta capacitat, ajuts dins la capacitat normativa del 30% de l'IRPF, que afavoreixin les famílies que tenen al seu càrrec fills o familiars deficients, malalts, persones grans. Vostès han de reaccionar, senyor conseller, no poden caure més en l'esgotament de la família.

El Grup Popular reclamem l'impuls del Pla de suport a les famílies. Quins criteris i mesures pensen adoptar per atendre les necessitats de qui ofereix atenció i vigilància als malalts i persones deficients, senyor conseller? Com pensen dur a terme una efectiva –però efectiva, senyor conseller– descàrrega familiar que moltes vegades necessiten per motius de descans –descans i vacances obligades!–, per motius de salut o malaltia dels mateixos cuidadors, per mantenir un equilibri i unes bones relacions entre cuidadors i familiars? No és fàcil, de vegades, conviure pares o fills i sogres amb una malaltia al mig de casa.

L'esgotament de la família comporta menys activitat social, replegament, distanciament i empobriment de les relacions externes, increment de les conductes neuròtiques i depressives, entre d'altres, menys rendiment laboral. Vostè coneix molt bé que els comportaments de les famílies varien, perquè varien els seus mateixos hàbits, a causa de la persona malalta a casa; deixen el treball per ocupar-se del seu malalt, redueixen la jornada laboral o avancen la jubilació. Quina valoració en fa vostè? Sap xifrar-nos quin cost té per a la sanitat el conjunt d'aquestes realitats? I el cost laboral? Ha pensat a invertir els termes de manera coordinada per tal d'aplicar-los en serveis socials per a totes les famílies? Bé, el conseller Rius estaria content. Una família no és igual a l'altra, i vostè ho ha dit aquest matí. Mentre una família s'ofega en un vas d'aigua, l'altra és capaç de navegar en alta mar; la resistència varia en cada una d'elles. Per això li pregunto: en igualtat de condicions, tenen aquestes famílies la suficient informació per utilitzar els recursos externs, ja siguin públics, de veïnatge o de voluntariat? Quin és el canal d'informació més pràctic? Creu que els canals d'informació existents són suficients i prou eficients? Si no són suficients, quins creu que haurien de ser, senyor conseller? Amb sinceritat, senyor conseller, creiem que el Pla integral de suport a les famílies de l'any 93 no ha aconseguit fer efectiu el seu voluntarisme –que n'han tingut–; fins i tot el critica, com li he dit abans, la Fundació Jaume Bofill.

Senyor conseller, quina aportació ha fet l'Observatori Català de la Família en l'estudi *Anàlisi sobre la política social* que vostès porten a terme? Quines són les dificultats que ells han vist o han pogut preveure d'aquest Pla? Com pensen redreçar o reajustar aquests déficits? Com mesura la rendibilitat dels serveis socials a la família? I l'eficàcia resolutiva? Segons la nostra apreciació, el grau de satisfacció que vostès pretenien donar no és ni de bon tros el que per dret els pertoca.

Senyor conseller, el seu Departament ha publicat una gran quantitat de normes tècniques i administratives que, per elaborar-les –és evident–, han hagut de partir de certs coneixements i de dades actualitzades i adaptar-les a les formes de vida. Les normes que poden ser útils per a un poble, poden no ser-ho per al barri d'una gran ciutat. Aquesta gran varietat fa que els serveis socials requereixin una adaptació de forma permanent. El Grup Popular creu que un dels punts clau i de gran importància és la utilització de normes que cal anar modificant a mesura que les transformacions socials d'un país ho aconsellin. Si aquestes són massa rígides o no aconseguissin una assignació racional dels recursos o dificultessin la creació de nous recursos, no serien normes efectives, sinó impediments al servei d'interessos molt allunyats del concepte servei.

Per això aquestes normes, basades en uns coneixements al més amplis i exhaustius possibles de la societat, caldria que fossin consensuades amb la mateixa amplitud de l'arc parlamentari, en tant que la universalització dels serveis les farà aplicables a tota la població. Aquesta qüestió, per nosaltres –i crec que per vostè també–, és extraordinàriament important, en tant que les normes tècniques i administratives, perquè tinguin eficàcia social, cal que tinguin molt en compte les opi-

nions manifestades pels interessats: tècnics, treballadors, professionals, grups socials i tots els col·lectius. Creu, senyor conseller, que pot ser oportú i convenient un estudi d'opinió?

Un dels altres objectius és la igualtat d'oportunitats, que exigim perquè volem una societat per a totes aquelles persones que pateixen deficiències físiques, motrius, psíquiques, sensorials i d'altres. L'objectiu del Grup Popular, i que ben segur coincideix amb els altres grups de la cambra, és aconseguir la plena integració dels discapacitats, amb una atenció detallada a totes les persones afectades, independentment del tipus i del grau de minusvalidesa. Les intervencions socials...

El vicepresident primer

Un moment, senyora diputada. Si us plau, si poden guardar silenci...

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Les intervencions socials han de ser permanentment al llarg del seu cicle vital. Proposarem mesures que afavoreixin una major integració i normalització social dels discapacitats, especialment a nivell formatiu i laboral. L'impuls que vostè han donat a la integració laboral dels disminuïts és molt important, senyor conseller, molt important, i aquest impuls el Grup Popular l'ha constatat, l'hem corroborat i li hem fet costat en la negociació i posterior suport als pressupostos de l'any 1999.

Ha passat el primer trimestre d'enguany, potser és molt aviat, no ho sé, però creiem, senyor conseller, que vós avui ens n'hauríeu de donar una valoració. Quins concerts s'han portat a terme o tenen previstos en els centres ocupacionals existents i de nova creació? Podem conèixer quin és l'actual mapa de les necessitats ocupacionals per territori i de la distribució de l'acolliment residencial? I el Pla d'acció per als propers cinc anys, senyor conseller?

Al llarg d'aquesta legislatura, senyor conseller, el Grup Popular hem elaborat i presentat iniciatives a la Comissió de Política Social, encaminades a millorar qüestions vitals de les persones amb discapacitats. Em manca temps per parlar de tots i de cada un dels col·lectius als quals el seu Departament hauria de dedicar més sensibilitat i suport, però em referiré concretament a dos.

En primer lloc, a les persones sordes. Les institucions municipals, Generalitat i grups socials han treballat fort per tal d'eradicar les barreres arquitectòniques. S'ha aconseguit molt, sincerament –falta encara, no cal dir-ho–, però, pel que fa a les barreres de comunicació, senyor conseller, està molt endarrerit, però molt!, per obtenir la integració de les persones amb discapacitats sensorials. A la pràctica, és tan minsa la seva actuació, que podríem catalogar-la d'inexistent.

L'any 93 –vostè ho recordarà–, el col·lectiu de sords van participar en l'elaboració d'un estudi per analitzar el grau d'influència de la Lismi respecte al procés legislatiu del nostre Parlament i de les normes del seu Departament. Per actualitzar-les, van elaborar dinou àmbits d'actuació, i la realitat és que encara avui vostès, en

la pràctica, no han desenvolupat cap àmbit per aconseguir una realitat justa i efectiva.

Per a aquest any 99, el seu Departament ha signat un ajut per a ampliació d'intèrprets, una quantitat estimada –si m'equivoco, li agrairia que em rectificués, senyor conseller– d'uns deu milions de pessetes. Actualment, la Federació de Sords compta amb sis intèrprets, tres dels quals són de l'Imerso. Creu vostè que són suficients? Quants intèrprets serien els idonis? Quines actuacions pensa portar a terme per solucionar la problemàtica, que vostè molt bé coneix, que pateixen els joves a secundària i la problemàtica de l'accés a l'ensenyament superior de les persones sordes? Quines accions pensa adoptar per tal de millorar les barreres de comunicació quan aquestes persones requereixen assistència sanitària? Unitats especials, hospitals dedicats a persones sordes? Com ho farem això?

El Grup Popular vol conèixer quines actuacions s'han fet a TV3, i especialment les que hagi pogut fer vostè, senyor conseller, per tal d'aconseguir més programes i més pel·lícules subtitulades, ja que només existeixen alguns programes –vostè ho sap–: el *Club Súper 3*, per exemple, o la sèrie –ja que és actual– *Laberint d'ombres*. Creiem que les persones amb deficiències sensorials es mereixen les mateixes oportunitats que les altres, les mateixes que puguem tenir vostè i jo mateixa, de poder estar al dia de les actualitats informatives, de cinema, de cultura, de lleure i d'altres. És molt lamentable que es vegin obligats a escollir un altre canal de televisió. On rau la igualtat d'oportunitats de TV3? Senyor conseller, a TV3, la maquinària de subtitulació ja està preparada; tan sols falta la seva voluntat. Contestí'm, si us plau: sí o no?, i per a quan.

Quan facin la valoració del Pla d'inserció sociolaboral, indiqui'ns les principals alternatives per aconseguir els llocs de treball per a les persones sordes, perquè la situació que pateixen, avui per avui, tot i que ha millorat, és encara d'exclusió sociolaboral, i això perjudica la seva qualitat de vida i la plena integració. Quines eines tenen de control perquè no es donin situacions complexes?

I no voldria esgotar el meu temps sense preguntar-li què pensa del col·lectiu anomenat *borderliners*. Per què no se'n parla? Per què no fan cap acció social? Jo crec que..., li agrairíem que ens digués alguna cosa.

I, sincerament, hauríem de parlar..., veig que se m'està acabant el temps, però finalment voldria manifestar que el Grup Popular, mitjançant els pressupostos i els posicionaments posteriors, de treballs, de l'Informe del Síndic de Greuges, hem explicitat que la realitat de Catalunya genera noves necessitats, i les demandes d'atenció requereixen noves característiques que cal considerar permanentment. En aquestes característiques s'han d'incloure els nous exclosos, els immigrants especialment, els menors en situació d'extrema marginació. Vostè sap que la pobresa existeix encara a casa nostra. I voldria recordar-li que vostè ens va anunciar que havia encarregat, a través de les universitats catalanes, un encàrrec, als departaments de Sociologia, d'elaboració d'un mapa complet i detallat dels diferents tipus de llindars de pobresa. Si té aquest estudi i si està

acabat, ens agradaria poder-ne conèixer les conclusions; si s'ajusten a les conclusions que vostè té dels vuit anys de PIRMI, quines actuacions del PIRMI creu que s'han d'enfortir, canviar, millorar o instrumentar.

I –per acabar, senyor president–, senyor conseller, és necessari refermar l'actual xarxa de solidaritat, amb la col·laboració de totes les institucions i els agents socials i, evidentment, el voluntariat.

Senyor conseller, malgrat el tarannà del Grup Popular, de no fer demagògia ni de fer una política de desgast, lluny de picabaralles...

El vicepresident primer

Hauria d'acabar, senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

..entre –sí, ja estic, senyor president– uns i els altres, lluny de tot això, a nosaltres ens surten massa interrogants sobre una política que hauria d'haver estat clara, concreta i dirigida al benestar social d'aquells menys afavorits, que mereixen el cent per cent de la nostra intervenció o del nostre ajut; interrogants, senyor conseller, que es fan cada dia aquells que ho necessiten, evidentment, mirant cap al seu Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Veus de «Molt bé!»*) Pot contestar la intervenció de la senyora Montserrat l'honorable conseller de Benestar Social. Té la paraula el senyor Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ha començat vostè, senyora diputada, dient que jo manifestava una autosatisfacció. No és així. Si aquesta és la impressió, doncs, no he sabut... Del que estic molt satisfet és de la feina feta, que això és una altra qüestió. El que crec és que s'ha fet bona feina. El que crec és que, no el conseller que els parla, sinó l'equip del Departament de Benestar Social, és gent de primera línia. Això sí, ara jo també sóc conscient, igual que vostè i, segurament, les senyores i els senyors diputats, del que manca fer; però és allò del vas mig ple o mig buit, i a mi potser em pertoca dir que està mig ple. Però, autosatisfacció, no és aquesta la meua significació o el meu estat.

Cases regionals. Diu: «No haurien de dependre de Benestar Social.» És que no en depenen. Això ho he explicat moltes vegades, i convindria referir-s'hi. Les cases regionals, com qualsevol altra entitat de Catalunya, no depenen de cap departament; si d'algú depenen és del de Justícia, que és on hi ha el registre. Si hi ha, en un barri d'aquells que en diem «d'història recent», un esbart dansaire, una colla sardanística o una *casa regional*, nosaltres fem conveni en funció de les actuacions de cohesió social que fan aquestes entitats. Però, amb les cases regionals que poden estar en barris que no són d'història recent, no hi tenen cap contacte directe; ho

tenen amb Cultura, ho poden tenir amb altres departaments. Una *casa regional* que faci quelcom referit a tema d'esports se'n va a Esports, o si fa actuacions mediambientals se'n va a Medi Ambient. Però no hi han depès mai, de Benestar Social. No hi ha cap entitat, de cap mena, que depengui de Benestar Social.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Vostè ha assenyalat Adigsa. A Adigsa –com vostè coneix, segurament– s'ha fet una inversió, des que té la Generalitat aquesta competència, de 64.414 milions de pessetes, que són molts; 64.414 milions de pessetes de rehabilitació d'aquests habitatges públics dels quals ens va cedir la competència el Departament de l'Estat. I jo m'he referit, en la meua intervenció, que s'havia signat amb totes les associacions de veïns d'aquests barris..., cosa que jo valoro molt, per ells, pel que suposa de nivell. Això, de vegades, quan es diu: «És que se'ls enreda, aquesta gent.» Però, per favor!, per favor! La gent té capacitat i té dignitat, i, per tant, si se signa un conveni..., cent trenta associacions que diuen –que en el fons del fons és això–: «Fins ara, quan es trencava un vidre, ho pagava la Generalitat; a partir d'ara, ho pagaré jo. Concretament el que li falta fer a la Generalitat segons el traspàs de competències i, si han noves millores, podem demanar ajuts, però van per compte dels veïns.»

Això és el que hem signat, i aquí varem acordar que a nosaltres el que ens faltava fer en aquests barris, per deixar-los absolutament al dia en el que són responsabilitats públiques, eren 36 milions més, 36.873.146 pessetes..., han de ser 36.873 milions de pessetes –estan en milers de pessetes–, i en aquests moments ens falta licitar, el 28 de febrer del 99, faltaven 23.383 milions de pessetes. Ja he assenyalat que això és un pla a vuit anys, dels quals n'han passat dos, per tant en falten sis, i això es va complint, amb la comissió de seguiment que hi ha amb la mateixa comissió de veïns. I em remeto a l'última reunió d'anàlisi que es va fer amb la Favibc, amb la Federació d'Associacions de Veïns, per demostrar que ells estan satisfets del ritme que porten aquestes obres.

Vostè m'ha parlat dels porters dels habitatges de la Trinitat Nova. Aquí hi ha un problema jurídic molt important, senyora diputada. El que vostè anomena «habitatges de porters» són, jurídicament, espai comunitari de cada edifici, i segons la declaració d'obra nova que va emetre l'antic IPPV. Aleshores, la revaloració com a habitatge passa exclusivament per la voluntat de les comunitats de propietaris. No podem anar contra aquesta voluntat, perquè la llei és la llei, i l'hem de complir. El que nosaltres procurem és afavorir i donar suport a les privatitzacions d'aquests espais comuns, sempre que aquesta voluntat sigui coincident en les comunitats de propietaris, i estem desitjosos –en ocasions ho hem aconseguit– de ser útils per a aquestes persones, però el que no podem és forçar la llei en aspectes que la llei no empara.

Jo crec que aquesta gent té raó. Honestament, ho dic. No sé si això ho hauria de dir, però jo crec que té raó. Però el que no podem és incomplir la llei, i, per tant, tot el que Adigsa fa al respecte, totes les instruccions que té el director general de part meua, és procurar d'arri-

bar a acords amb les comunitats de propietaris. I aquesta és la nostra tasca. Esperem, doncs, que anem avançant en aquests aspectes.

Diu: «La seva feina hauria de ser només els serveis socials.» No, no és així, avui per avui. Jo he explicat en la meua intervenció que el que el Govern va considerar, en crear la Conselleria de Benestar Social –no de Serveis Socials; jo crec que ho va encertar, però això és una qüestió d'opinió, ja ho admeto–, és que Benestar Social havia de tenir les competències de tot allò en què el Govern considerés que s'havia de fer una discriminació en positiu. I, dintre d'això, considera unes competències i no d'altres. I és opinable que s'estigui d'acord o no amb aquesta qüestió, però no és un departament de serveis socials.

I, per tant... Vostè diu: «Els barris, això hauria de dependre de Política Territorial.» En podria dependre. Ja n'havia depès: abans d'existir el Departament de Benestar Social, era de Política Territorial. Però, si vostè connecta amb els mateixos veïns i el mateix teixit associatiu d'aquests barris, veurà que li diran: «És que una tasca que només vagi en la direcció de fer la rehabilitació d'habitatges..., que si només s'hagués de fer la rehabilitació d'habitatges, això ho hauria de fer Política Territorial, i punt. No cal...» Però aquests barris necessiten, per aixecar el nivell i per tenir qualitat, que juntament amb la política d'habitatges hi hagi una inversió social, una inversió de qualitat, un creixement de teixit associatiu. Sense teixit associatiu, algun barri que ens queda endarrerit –permeti'm que no li'n digui el nom, perquè em sabria greu que algú del barri aquest pensés que jo no el considero prou, el barri–, algun barri –n'hi ha un parell que ens queden amb una convivència no bona–..., és perquè no hem aconseguit que arrelés un teixit associatiu de qualitat.

Per tant, aquesta tasca social és una tasca no de serveis socials, però sí una tasca social, és una tasca que la podria fer un altre departament, però, ja ho dic, va ser una decisió de Govern, és una decisió de Govern, creure que ha d'existir un departament per aplicar polítiques de discriminació en positiu.

També el treball de persones disminuïdes podria estar a Treball, en alguns llocs hi és, i tindria la seva lògica; però, en canvi, es considera que el treball de les persones disminuïdes està més incardinat, o més ben incardinat –això és una qüestió subjectiva– en un departament com el de Benestar Social. Per tant, aquesta és la situació.

Vigilar el tracte personal als serveis socials és el nostre repte. Té tota la raó: és el nostre repte. Si tots plegats, la gent que treballem en el camp social, des del conseller fins a l'assistent social, no veiem darrere d'una demanda una problemàtica personal, una persona a atendre, no fem una bona feina. I, aleshores, nosaltres ho procurem. Gran part del meu discurs d'aquest matí, d'inici de debat, ha estat referit a això; ha estat referit a trobar la persona dintre de qualsevol actuació del Departament. Per tant, en el grau que ho aconseguim, fem bé la nostra feina, i en el grau en què no ho podem aconseguir, doncs, aleshores, no va bé, és una falla que

cal corregir. Aquesta és l'anàlisi que nosaltres intentem fer continuament.

La dona maltractada. La dona maltractada, o la dona..., la persona que, aleshores, ha tingut una vivència desgraciada i s'ha quedat amb la família sola –home o dona–, que aleshores es troba en una situació difícil, aquesta persona pot, realment, reeixir i se l'ha d'ajudar perquè ho faci. I jo n'estic satisfet, de les actuacions que fem. Ja dic, hi ha un estudi, que està a la seva disposició –jo ara no el puc..., no el tinc aquí–, un estudi molt complet i molt ben fet que vàrem encarregar dels vuit anys del PIRMI, de tota la gent que havia sortit del PIRMI, perquè havia de sortir, i per això aquesta estadística, cas per cas, que s'ha fet..., és quan jo he dit aquest matí que un quaranta per cent ha aconseguit un contracte de treball, cosa que és molt, que jo no hauria pensat que això fos així. I per què surt? Per la tasca que hem fet d'afavorir les empreses d'inserció. El programa «Posa't a punt» –que he mencionat reiteradament, però que haurem de parlar-ne més, perquè jo considero que és un programa molt important– dona feina, contracte de treball, a tothom que..., en els barris en què s'aplica aquest Programa, hi ha persones..., expesos, dones maltractades, persones que han tingut problemes i que han de refer la seva vida, joves problemàtics; tothom que aprova un curs de formació ocupacional té feina.

Això a mi em va venir, la problemàtica de preocupació, quan jo anava a un barri i em venia un noi amb problemes i jo li deia: «Fes un curs de formació ocupacional. Què saps fer? Vull dir, tu no tens estudis, fes un curs de formació ocupacional.» Si em feia cas, després, quan hi tornava, estava sense feina: «Escolti, ja vaig fer aquell curs, i el vaig aprovar, però no trobo feina. –Bé, doncs, fes un altre curs de formació ocupacional.» I ja no et feia tant de cas; i, a la tercera, gens, està clar.

Per tant, agafar la cadena..., el Programa conjunt interdepartamental que fem amb el Departament de Treball, que és el programa «Posa't a punt», pel qual un noi expes, una dona maltractada, un jove amb problemes, o una persona de més de quaranta-cinc anys sap que si aprova els cursos de formació ocupacional tindrà feina. I d'aquests, molts, després, ja se'n van de l'empresa d'inserció laboral, ja estan contractats, ja han trencat aquesta manca de daixò.

Per tant, això ja ho fem. És per això que nosaltres creiem que les residències d'atenció a dones maltractades –que segurament hauríem d'ampliar places, però no tota persona o dona maltractada ha d'entrar en residències– ha de ser un equipament d'atenció quan es necessita, no és l'equipament... I, per tant, hem de procurar –ho he dit aquest matí a bastament– la inserció de les persones. Aquesta és la nostra actuació.

El personal de serveis socials. A veure, que no s'interpreti això..., que no faig crítica a ningú, perquè no vull fer cap crítica a ningú, però de tot el que són serveis socials d'atenció primària, nosaltres estem disposats a parlar-ne. I de fet, a través de l'Estat, el mateix Departament ajuda els ajuntaments, però això és competència municipal. I jo he dit que el PAS..., que en tot cas jo acceptaria la crítica, l'acceptaria, me la faig a mi mateix

la crítica, d'haver rebaixat l'eficiència de l'atenció domiciliària del PAS en funció que la Federació de Municipis de Catalunya i també de l'Associació Catalana de Municipis, tots dos van dir que era massa exigent el salt que s'havia de fer. Ara hem parlat amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis per tornar-ne a parlar, perquè aquest és un tema en què estem –ho he dit, ho ha reconegut també la diputada socialista– malament. I, per tant, s'ha de fer un esforç, però les competències són les competències, i, per tant, l'ajuda ha d'existir fins allà on es pugui ajudar.

L'actuació dels casals de la gent gran..., home, jo demanaria que els casos que vostè pugui conèixer, si s'ha actuat incorrectament, si en algun cas s'ha actuat incorrectament, m'ho faci arribar. Però quan jo he alabat abans l'opinió que van merèixer a la senyora Teresa Pàmies, doncs, els estatuts, i quan 1.500 delegats –només amb set abstencions, si la memòria no em falla en aquests moments– van aprovar els estatuts, vol dir que aquests estatuts eren correctes i es regeixen en funció d'aquells estatuts, que no tenen tutoria..., els de la Generalitat no tenen... Hi ha alguns ajuntaments que tenen casals que sí que tenen tutoria de l'ajuntament; nosaltres, els nostres, no tenen tutoria de l'ajuntament; per tant, la junta que regeix el casal ha d'aprovar el que s'hi fa.

Ara adequarem, d'acord amb els consells del síndic, adequarem el decret d'aquests estatuts, a base..., com que van ser aprovats en el Congrés, ho hem de fer a base de la Comissió Intercongressos, perquè no els podem variar, si hi ha un congrés que els ha aprovat, no els podem variar simplement a voluntat nostra, però, en funció que el síndic ens va demanar que reviséssim algunes coses, ho hem fet i està pendent, està pendent de tramitació de la Comissió Intercongressos i que ens hi doni el vistiplau, però sempre a base de donar l'autoritat del que es pugui fer en un casal la junta de direcció.

Planificació dels serveis socials. Existeix, segons la normativa. Quan diem, en tot cas..., tota normativa es pot millorar, es pot ampliar. D'acord, però, en tot cas, ho hauríem de concretar una mica més. Nosaltres, en aquests moments, estem intentant variar –encara que tot això ve després– tot el que és... Jo volia presentar una llei, però s'ha de discutir més; no hauria vingut aquí prou consensuada, i aleshores prefereixo deixar-ho per a més endavant, però hem de fer un decret sobretot per a les barreres de comunicació, que vostès s'hi han referit, perquè amb això la Llei que varem aprovar aquí, de barreres arquitectòniques, que és una molt bona llei, aquí quedava coixa, aquests aspectes de la comunicació quedaven coixos.

Ara, la planificació dels serveis socials, ja de qui és la competència de cadascú..., com jo deia abans, les residències són competència comarcal per a cada comarca de més de cinquanta mil habitants, i regional quan té menys de cinquanta mil habitants. Això es coneix. En tot cas, amb molt de gust –ho aclariria si ho sé–, la millora..., i atendrem amb la major atenció, de vostès i de tots els grups, les indicacions que vostès ens facin arribar.

Em diu el Pla integral de la gent gran. Al Pla integral de la gent gran s'hi ha fet retocs, però ha arribat un moment que creiem que s'havia de fer una anàlisi global, i l'ha fet el mateix equip que va fer el primer. La doctora Treserra és qui el dirigeix, el va dirigir en el seu moment, i li hem encarregat a ella, a la doctora Àngels Treserra, li hem encarregat la revisió d'aquest Pla. I, en funció del que ha estat la primera anàlisi, és el pla que jo he assenyalat avui en el meu discurs, de les coses que es farien en funció de la gent gran activa i de la gent gran que necessitava assistència, no? Per tant, estem en aquesta fase, ja li he assenyalat qui té l'encàrrec, doncs, de dirigir aquesta revisió del programa, i està avançant, almenys està avançant en aquest primer estadi, el qual m'ha permès a mi, doncs, realment, assenyalar unes primeres conclusions, una aproximació.

La llista d'espera a residències. A les residències, nosaltres atenem a tothom. Allà on no tenim prou equipaments, a Barcelona i encara avui en algunes comarques del Barcelonès, doncs, hi ha llista d'espera, però que compleixen les dependències que assenyalen els mòduls, que són els que tenia Sanitat, i que, finalment, amb algun petit retoc, s'han adaptat conjuntament, perquè, aleshores, han de servir els mateixos per a una residència sociosanitària que per a una residència assistida; els mòduls han de ser els mateixos. Aleshores, segons quina persona ha d'anar a una residència assistida o a un centre de dia; depèn de la seva tipologia. Però els mòduls són els mateixos. Aleshores, es coneix prou, això? Home, jo diria que sí; mai es coneix..., sempre hi ha gent que queda sense prou informació, però totes les assistents socials municipals això ho coneixen, tenen l'obligació de conèixer-ho; els mòduls i com es fa, perquè, normalment, ens vénen d'elles les peticions. Per tant, jo entendria que això es coneix. I jo ja he assenyalat, i ho reitero i ho repeteixo a tothom, que allà on diem que llista d'espera no n'hi ha, no n'hi ha, i allà on diem que n'hi ha, n'hi ha. I aquesta és una qüestió molt fàcil de comprovar: «Escolti, miri, aquí hi ha aquests casos que, aleshores, en tal data, o en tal altra...» Molt bé, doncs, aleshores s'analitza, i aleshores això és molt fàcil. La gent, doncs, ho tindria de seguida..., ho denunciaria de seguida.

El Pla d'actuació social es compleix. Hi ha hagut darrerament un insuficient nombre de reunions, perquè estàvem pendents de veure amb els ajuntaments i també amb algunes entitats socials algunes revisions que a mi em sembla que s'han de fer; però si vostè vol tenir un informe –jo no el tinc aquí, honestament–, però si volen fer..., de les revisions que s'han fet, o de les anàlisis que s'han fet, en reunió plenària o en reunió no plenària –perquè hi ha hagut moltes vegades que hi ha hagut reunió no plenària–, doncs, aleshores, estic a la seva disposició de poder-la atendre.

Les prioritats, les tenim –les prioritats, les tenim. És tendir a la universalització –ho he dit aquest matí i ho segueixo dient ara–, parlar que l'any que ve, a aquestes alçades, el nostre pensament, la nostra voluntat, el nostre objectiu és que no hi hagi llista d'espera ni per a centres de dia ni per a residències enlloc del territori, excepte a la ciutat Barcelona, que ens costarà una mica més. Però, per exemple, ho tinc aquí: quant a per-

sones disminuïdes, en atenció precoç, no hi ha llista d'espera, s'atén a tothom; per tant, això és una universalització i això vol dir que es tenen en compte les prioritats. En centres ocupacionals, tampoc. I ara, abans que acabi aquest any –això s'havia d'haver fet i portem algun temps de retard–, també es concertarà tota l'atenció ocupacional, els centres ocupacionals. O sigui, tenim concertada tota l'atenció precoç i ara concertarem tots els centres ocupacionals, més els SOI. Per tant, no hi ha llistes d'espera.

Hi ha llista d'espera en centres de dia de persones disminuïdes, hi ha també llistes d'espera en residències, sobretot perquè ens han sortit –més enllà del que nosaltres esperàvem i els tècnics esperaven– tota una sèrie de patologies, de plurideficiències, que costa molt encaixar una persona determinada en un centre en concret. En això no estem bé.

I tampoc, en principi, hi ha llistes d'espera en centres especials de treball. Dir que no hi ha llista d'espera vol dir que els que han d'anar a un centre especial de treball i de moment no hi ha empreses, no hi ha lloc de treball, queden en el SOI, que és el lloc, d'entrada, al qual aleshores han d'anar.

Per tant, de prioritat, jo diria, senyora diputada, que sí que en tenim, i allà no existeix... Ah!, i després diu: «Noi, com s'ho fan de cara als equipaments?» Jo he dit abans –també ho vaig dir ahir a Madrid– que el Govern de la Generalitat, en actuacions socials, sempre que hi hagi, doncs, una entitat social i d'iniciativa social que estigui disposada, d'acord amb la normativa de la Generalitat i, evidentment, emprant les places d'acord amb la cobertura de la Generalitat, a fer una residència o un equipament, preferim que ho faci aquesta entitat social, amb ajuda de la Generalitat, que no pas la mateixa Generalitat. Però hi ha casos en què no és així. Per exemple, després que hi havia un moment... –que això abans m'ho he descuidat–, doncs, la diputada anterior, que a la Terra Alta ella diu que hi falten residències, i és veritat, a la Terra Alta, que no hi havia residències de gent gran i que n'hi ha d'haver; després de fracassar l'intent que hi va haver d'una entitat social, doncs, ja està a GISA, ja està al lloc, el que es fa una residència que deu estar en obres o començarà d'un moment a l'altre, perquè el projecte està fet i ja ho té GISA, l'obra. Per tant, allà on existeix iniciativa social, s'ha d'actuar des del punt de vista públic, això és indubtable. Per tant, això ho intentem fer d'aquesta manera.

El «Viure en família», doncs, em sembla que ho he expressat; si li interessa amb major detall jo li ho donaria, però el programa «Viure en família», per a persones que tenen una persona discapacitada o un avi a casa i que el volen cuidar i que estan disposats a cuidar-lo, doncs, aleshores, per això existeix el programa que fins ara teníem, però, sobretot, ara fem aquest programa amb una atenció molt més àmplia i molt més completa, i crec que molt actualitzada, penso.

Vostè s'ha referit a l'estudi de la Fundació Bofill. Vegi que totes les imputacions –una mica ho he dit, jo no n'havia dit el nom perquè no...–, totes les imputacions que feia aquest estudi i que havien sortit als mitjans de comunicació eren imputacions sobre les quals la Gene-

ralitat no té competències. Aleshores, aquesta és una qüestió sobre la qual, precisament, amb el Govern central estem molt en contacte, en aquest aspecte, i aleshores jo li podria, si ho trobo ara –suposo que ho trobaré... No, m'ho he deixat, i, si no, li ho diré després... Tenim amb el ministre una sèrie –m'ho he deixat– de projectes que portem amb la directora general d'Acció Social, i, teòricament, el mes de juny hi ha d'haver una conclusió al respecte, de cara a una actuació general al servei de les famílies, en el sentit que la part que ha de ser de l'Estat ha de ser de l'Estat. Nosaltres no tenim normativa des del punt de vista fiscal, i aleshores això ho estem treballant, crec que bé; hi ha sintonia, i, per tant, crec que bé.

També hi ha una altra –això veig que m'ho he deixat; després, en la rèplica, en tot cas, daixò–, hi ha una altra estadística, doncs, que és de la Fundación Encuentro, que és molt completa, és molt àmplia, on s'assenyalen també les dificultats que hi ha en aquest sentit, no?

Hem de millorar el 30% que tenim cedit de l'IRPF, d'acord. Aquesta, quan fem –ja ho fem, com vostè sap–..., quan es coneix el pressupost, se'n pot parlar, d'aquestes qüestions; em sembla que ara no és el... Ja existeix –d'ajuda a les famílies– el respir a les famílies, l'ajuda de respir a les famílies. I això és en tot el temps; vàrem començar fent-ho només per vacances i ara és en qualsevol moment –en qualsevol moment. Si hi ha una família que, per una situació familiar, l'avi, no el poden cuidar, nosaltres l'agafem el temps que aquella família ho necessiti. Potser és un període curt, però, si s'ha d'ampliar, s'amplia. Si hi ha una realitat..., jo ara tinc present al cap el cas d'una senyora que, d'una operació, no n'ha sortit bé i que té més problemes; doncs, hem ampliat... Jo no..., bé, s'ha d'ampliar. Si en algun cas hi ha un excés de burocràcia, ja m'ho miraré, però a mi no em consta en aquests moments, perquè s'ha d'ampliar tantes vegades com sigui necessari on hi hagi una raó social, no?

Bé, aleshores, l'Observatori de la Família actua i ha actuat bé. Hi ha un estudi que estan acabant, que jo suposo que podrem enviar al Parlament aviat, simplement com a informació dels grups parlamentaris, molt ben fet –com que jo no hi he intervingut, doncs, ho puc dir amb molta llibertat–, un estudi en què ha treballat la gent de la Comissió Assessora de la Família, i hi ha treballat molt bé, no?

Vostè ha parlat dels sords, i aquesta és una problemàtica en la qual, per una sèrie de raons..., però no és qüestió de parlar de raons, és qüestió d'acceptar la realitat. Nosaltres portem un cert retard en algunes actuacions que cal fer al servei d'aquestes persones, i estem en contacte amb la Federació de Sords –jo no sé quins papers he agafat...–, hi estem en contacte i estem fent un pla integral, no només amb les quanties que vostè ha assenyalat –en tot cas, en la rèplica, doncs, els agafaria–, no tan sols en aspectes de què vostè ha tractat, sinó que és un pla integral ampli, el qual està previst que el 30 de juny es pugui aprovar, com a data límit. Per tant, això li ho completaré després, en la rèplica, perquè veig que tinc el paper allà, però vostè té raó en el que ha assenyalat. Quant a TV3, nosaltres, el que s'ha fet, el que fa

TV3 ha estat a instàncies del Departament, però no és suficient, hi estic d'acord. Es fa, a més del que vostè ha assenyalat, al *Telenotícies vespre*, que és el telenotícies de més àmplia daixò.

Quant als *borderliners*, també estem –això sí que ho he portat– fent un pla d'atenció i integració social amb les persones amb malaltia mental per al 2001, que ja està pràcticament acabat, s'està acabant de discutir amb el sector amb el qual, doncs, s'analitza la situació i els programes que hem de fer el 1999-2001: tres anys. No l'hem volgut fer més..., perquè aquí anem..., és un pla que tenim... Jo ho he dit sempre: si d'alguna qüestió jo en sento insatisfet és de les actuacions que nosaltres havíem fet amb els malalts mentals, entre els quals hi ha els *borderliners*, a què vostè s'ha referit.

Quant al PIRMI, doncs, jo me'n sento satisfet, honestament: de com funciona el PIRMI, del grau de reciclatge i d'integració que nosaltres aconseguim; crec que és una prestació que es porta bé en tots els ordres i que ha suposat una eina important de reinserció.

Jo no sé si li he contestat tot, senyora diputada. En tot cas, si hi ha alguna qüestió de què no he sabut prendre bona nota, vostè m'ho recorda, i després, si està al meu abast, li contestaria.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. En definitiva, estem en un debat en el qual jo li pregunto –això és un debat– tota una sèrie de qüestions, i, evidentment, vostè ha intentat respondre'm, suposo, aquelles que li haurà convingut o que les tenia a la mà i, d'altres, és evident que se les ha deixat al calaix. Estic segura que potser en la seva rèplica, evidentment, aniran sortint.

Però començaré pel final, no? Vostè, ara, quan parlava de les persones sordes, em deia que estan a punt d'elaborar un pla que tindran preparat per a aquest proper mes de juny. Però, és clar, mentre es prepara el pla, senyor conseller, es poden fer moltes accions positives, doncs, per a la Federació de Sords. Perquè tenim una resposta a una pregunta que va fer un diputat del seu Grup Parlamentari a TV3 i que li contesta el senyor Jordi Vilajoana, en la qual, sincerament, té molt poques ganes d'incrementar el llenguatge de signes als programes i les pel·lícules subtitulades, perquè, fixi's vostè: pràcticament, no es fa res –estem parlant del primer trimestre del 1999. El senyor Vilajoana diu que, per a aquest any 99, ho pensen incrementar d'un 10%. Home, amb un 10%, senyor conseller, com vostè pot comprendre, pràcticament, no n'hi ha prou! Per això vull dir que, al marge del que vostè pugui acordar el juny, vostè ha de fer altres accions puntuals, perquè recordi que li he dit abans que, l'any 1993, la Federació de Sords va fer una anàlisi exhaustiva i van posar

dinou actuacions, i li he dit que, d'aquestes dinou, pràcticament no se n'havien posat a la pràctica cap ni una; per no dir «ni una», doncs, molt poquetes. I crec que és molt interessant que això vostè ho prengui consideració i que és evident, fins i tot, que analitzi en profunditat si, per exemple, és lògic que el Departament d'Ensenyament només hagi donat a la Federació 2 milions de pessetes per a material didàctic a l'hora que les seves assignatures, doncs, puguin formar part del bilingüisme, el castellà i el català.

Crec, senyor conseller, que allò que li deia... Des de la Conselleria, vostè diu: «No són serveis socials.» Miri, potser no ho ha interpretat bé: la seva Conselleria de Benestar Social pot fer quelcom, però són serveis socials aquelles persones que, socialment, els necessitin. Agafi-s'ho per allà on vostè vulgui. Per tant, aquesta és una actuació que potser no li correspon a vostè, però sí que l'ha de fer. En canvi –ho veu?–, tenia molts altres conceptes, com puguin ser allò que li dèiem de les cases regionals, les qüestions d'Adigsa, que ho té en el seu Departament... Jo ho comprenc: vostè governa i vostè ho ha de mantenir i ho volen mantenir, però, mirin, és una discrepància que tenim nosaltres; nosaltres no hi estem d'acord. Si governéssim, nosaltres això ho fariem anar d'una altra manera.

Vostè, quan ha parlat que Adigsa ha fet grans inversi-
ons..., no en tinc cap dubte, no? Escolti'm, Adigsa –només a efectes comparatius, eh?, senyor conseller– és un 0,5 dels pressupostos; la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, un 1,5 dels pressupostos. Miri si dóna, no?, per fer moltes coses i saber exactament a quins llocs, adequadament, han d'estar incorporades cadascuna d'elles: en un cas, em refereixo al tema d'Adigsa, i en l'altre, a la qüestió que vostè pot fer a través de Radio i Televisió.

Per què li dic això? Perquè vostè ha fet anar dos o tres conceptes. Quan parlava d'Adigsa, parlava dels barris..., ha sigut una bona gestió; no en tinc cap dubte, no en tinc cap dubte, però, miri, Adigsa no ha d'estar a la seva Conselleria. Però, ja que vostè ha parlat que, de vegades, s'interpreta que es pot enredar la gent del barri, o vostè, és clar, considera que el barri tal... Miri, vostès, amb la gent del barri –i amb la màxima consideració a la gent del barri–, el que fan és propaganda electoral –li agradi o no li agradi. Perquè miri, goiti, aquest vídeo és d'Adigsa: Trinitat –no sé quants n'ha fet; ja m'ho dirà..., quants diners val això?, a quin partida pressupostària, per exemple, està?

Perquè, és clar, vostè em deia: «S'ha fet molt bona feina des del meu Departament: el personal.» No en tinc cap dubte, no tinc res en contra del personal del seu Departament, al contrari, *chapeau*, si han fet la feina ben feta. Però, és clar, escolti'm, mentre vostè ha elaborat uns vídeos que valen els seus diners, miri, l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada..., des de l'any 90, la Conselleria de Benestar Social, mitjançant la Direcció General de Serveis Comunitaris –són aquests, eh?; són aquests del vídeo–, va concedir una subvenció –escoltin, escoltin!– de 10 milions de pessetes –publicat en el DOGC número 1336, del 12 de l'XI del 90. I jo pregunto –ho puc preguntar, eh?, perquè he trucat per aquell telèfon aquest matí a l'Ajuntament–: «Que

heu rebut, encara, els diners?» —perquè, aquesta carta, la tenim tots els grups parlamentaris a finals de l'any passat—, i diuen: «No.» La feina ben feta del seu Departament, no, senyor conseller, i, Adigsa, tampoc. Amb aquests diners, miri, ja tindríem solucionat un centre cívic a Sant Joan de Vilatorrada.

Vostè feia esment, doncs, de si s'ha fet la feina bé o no, de l'esforç, de l'atenció domiciliària; em parlava dels ajuntaments. És cert, totalment d'acord; estic d'acord amb vostè que és un esforç molt important, però vostè ha de fer el màxim, ha d'ajudar a *tope* els ajuntaments —els diners de l'Estat, és igual. Vostè té una gran responsabilitat com a Govern de la Generalitat, vostè també és ajuntament en funció que és al Govern de la Generalitat. Vostè ha de fer el màxim possible per l'esforç de l'atenció domiciliària.

Miri, vostè parlava al principi... Fixi's quin paperet, eh?, vull dir que no està ni firmat; ja pot veure de quines persones ve, d'unes persones grans, que l'hi deixaré, perquè vostè estic segura que farà una bona acció, perquè a mi això sí que em consta: quan se li ho demana, vostè sap fer bones accions.

A l'Anoia —no sé si hi ha la nostra diputada, la benivolguda i estimada senyora Flora Sanabra (*algú diu: «No hi és»*), no hi és—, bé, doncs, l'Anoia —fixi-s'hi bé—, a la Llacuna —li parlo de la Llacuna però és que podríem parlar de molts pobles i fins i tot del Maresme—, una família que viu a ca l'Isidro Costal, a les Rofes, a la Llacuna: el senyor Francisco Pujadó, vuitanta-sis anys; la senyora Carme Ferrer, setanta-set anys; necessiten una persona al matí, allà a les nou, per poder llevar el pare —la mare està impossibilitada— i, allà a les deu de la nit, per portar-lo a dormir. L'assistenta social, que només va un cop la setmana a la Llacuna, encara a hores d'ara no ha anat a veure aquesta família que fa més de sis mesos que demanen —i que viuen sols, evidentment, i són de pagès, d'una casa de pagès—, si us plau, l'ajut per poder portar el pare a dormir i, el pare, per llevar-se. Crec, senyor conseller, que això li demostra que tot l'esforç que vostè em demostrava és poc mentre tinguem una família —o moltes famílies— a Catalunya que tinguin aquest problema, i vostè això ho coneix millor que jo.

Vostè ha parlat..., m'ha fet gràcia en una cosa, perquè, quan parlàvem, diu: «Això depèn del Govern de l'Estat i tal...» I he pensat: «Ai, ara n'hauem de parlar», però, vaja, he pensat: «Ho barreja una mica», perquè, en canvi, senyor conseller, ens ha enviat, senyors diputats —la meua companya senyora Nadal ens ho podrà dir—, vostè, la Llei de famílies nombroses, una rectificació de l'any 1971. A qui correspon això: al Govern de l'Estat o al Govern de la Generalitat? En què quedem? És que vostè també fa moltes barreges quan li convé, sap? (*Rialles.*) Bastants.

I, és clar, vostè m'ha parlat de l'Observatori de la Família. Jo no l'he deixat malament. Diu: «És que han treballat bé.» Home, no en tinc cap dubte, que no hagin treballat bé; per això li ho he preguntat: «Què diu l'Observatori de la Família de la seva tasca portada a terme?, és positiva o no és positiva?» Però no m'ha dit res de si és positiva o no. O és que tot va bé? Perquè vostè ma-

teix ho ha reconegut: «Hi ha coses, senyora Montserrat, que no van bé.» Això m'agrada, que coneguem les coses que no vagin bé, perquè, si reconeixem aquelles coses que no van bé, voldrà dir que entre tots —i ho he dit al començament—, tot l'arc parlamentari, entre tots, podrem fer que les coses vagin millor. Potser tardarem un any, potser en tardarem dos, no ho sé, però estic segura que ho podrem aconseguir més de pressa del que vostè es pensa. Però, és clar, és allò que li deia: que no es pot ser sempre i estar tancat en banda, senyor conseller.

Bé, jo, fins i tot, potser, voldria acabar aquí amb tota la sinceritat que els pugui transmetre. Jo sóc una dona que vinc del món de les carteres, i diran: «Què hi fa al món de la política social?», però és evident, senyor conseller, que, trepitjant dia a dia el nostre territori, fent política dia a dia, els polítics coneixem perfectament què és el que passa a casa nostra. I, miri, les discrepàncies, ja ens les hem manifestat: les seves i les meves —principalment, les meves; li ho he deixat ben clar.

Només vull manifestar-li, si m'ho permet, una precisió: sigui vostè impulsor d'una renovada orientació política de benestar social, senyor conseller; faci-ho! Fa molts anys que està tot això aviciat. Trenqui tots els vicis i els rols propagandístics del seu Govern, recolzi la seva decisió en el diàleg, en el consens, més que en la confrontació o en tancar-se en banda, com li deia abans, i prengui en consideració que els diferents indicadors porten tendència a afavorir totes les expectatives de futur. Escolti'm, escolti'm bé, senyor conseller —no llegeixi: escolti—, nosaltres, el Partit Popular —no, és que li ho dic amb sinceritat—, els hem donat suport en els darrers pressupostos. Demani, planifiqui. Quants recursos li fan falta per portar a terme l'increment i la qualitat dels serveis socials que *li* hem demanat? Per alguna cosa té uns pressupostos del Govern de la Generalitat! Nosaltres els donarem suport, però, és clar, ja és hora que es posin en marxa. Prou de tanta voluntat i de tanta propaganda, i moltes més realitats, senyor conseller. Aquí sí que, evidentment, ens hi trobareu.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

Encara m'he deixat algun exemple, eh?, senyor conseller... (*Rialles.*)

El president

Per al torn de rèplica i sense límit de temps, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Bé, diu vostè que, de cara als sords, es podria fer més a partir de TV3. Jo també ho crec, però TV3 es regeix per situacions i per consells que no depenen totalment del conseller que els parla. Nosaltres insistim, seguirem insistint... Ja dic el que s'ha fet: el telediari. De les coses que vostè ha assenyalat, és a indicació nostra i amb pressió nostra, i ho seguirem.

En la Federació de Sords, està, en aquests moments, pendent de signar un conveni de 30 milions de pessetes per ampliar, amb molt, els intèrprets de signes. I, a part d'això, fem uns serveis telemàtics de videocon-

ferència d'interprets a través de tota la xarxa d'oficines de Benestar Social; en qualsevol moment hi haurà un intèrpret a disposició de qualsevol persona sorda que aleshores ho pugui necessitar. Això és quelcom que està pendent de signatura.

També m'he deixat abans, en el terreny de la família... Nosaltres hem fet coses; aquí hi ha tota una sèrie de qüestions que s'han fet i que ningú pot rebatre. I el que jo li puc dir és que l'Observatori de la Família, on hi ha gent molt plural, en principi, està d'acord en el que es fa des de la Generalitat, dintre dels compromisos que tenim. I, bé, jo he estat molt clar en la voluntat d'enfortir, de possibilitar, d'insistir a fer una política completa, tant per part nostra com per part del Govern central.

El Consell de Ministres del 20 de novembre del 98 va aprovar la proposta d'elaboració d'un Pla integral de suport a la família: millors fiscals, etcètera. Aleshores, el 12 de març del 99, vàrem tenir un contacte més –ja n'havíem tingut abans– amb la senyora Teresa Mogin –és el paper que m'havia deixat abans a l'escó–, amb la qual, doncs, vàrem contribuir, nosaltres, a l'esborrany que ella ens va presentar, i hi vam dir la nostra opinió.

Ella ens va anunciar els tres pilars bàsics en què ens basava el Pla integral. Primer: mesures per tal de millorar la qualitat de vida de les famílies en l'àmbit de la consolidació del treball i les responsabilitats familiars de l'habitatge, de la fiscalitat, de l'educació, de la salut, de la Seguretat Social, els serveis socials i les rendes mínimes d'inserció. En segon lloc, mesures per tal d'afavorir la solidaritat intergeneracional: famílies amb menors, amb adolescents, amb gent gran i amb persones disminuïdes. I tercer, famílies en situacions especials, amb risc d'exclusió, monoparentals, immigrants, nombroses o amb violència familiar.

I, bé, aleshores, aquesta és tota l'aportació que nosaltres vàrem fer. Jo ahir també vaig parlar un moment amb la senyora Amalia Gómez. Aleshores, la directora general va dir que ens contestaria i que pensen tenir acabat el projecte el 30 de juny proper. Per tant, amb això nosaltres hi estem treballant i hi estem col·laborant.

Ara, el que és el nostre Pla de suport a la família –és al que jo m'he referit–, aquest Pla de suport a les famílies és quelcom de què la gent està satisfeta.

Abans jo he dit: «Hi ha un altre estudi de la Fundación Encuentro», i aquí diu: «Califica de cicateras las ayudas públicas y lamenta que la crianza de los hijos esté prácticamente privatizada.» I diu: «España es el último país de la Unión Europea en el gasto social en protección de la familia. La Fundación encuentra cicateras las prestaciones reconocidas por la Seguridad Social. No obstante, el permiso de paternidad al que el hombre puede acogerse y la escolarización voluntaria en edad preescolar han supuesto avances para conciliar la vida laboral y familiar. Sin embargo, aunque el poder público trata de extender los conciertos con la iniciativa privada en la educación infantil, hay una escasa red de escuelas infantiles públicas para menores de tres años, cuya cobertura alcanza el 14% según estimaciones oficiales. Hay que destacar el escaso

recurso a la reducción de jornada, el trabajo a tiempo parcial o la excedencia», etcètera.

Tots aquests aspectes és el que jo he assenyalat: que una bona política no és tant..., és, a més de la prestació, de l'ajuda per fill, tot l'aspecte que permet a la família fer-se càrrec de la seves... Això és el que assenyalava un estudi molt ben fet, molt complet, i jo no tinc temps ni d'ampliar la documentació que tinc ara..., i no la tinc tota, està clar –i no la tinc tota.

Per tant, jo crec que ningú pot dir, ningú podrà dir amb proves que, amb les competències que tenim, no hàgim fet una feina –tot es pot millorar– que, en principi, és adequada.

Vostè diu allò del vídeo d'Adigsa. Aquest vídeo va ser aprovat per la Comissió de la Favibc, no pel Departament. Nosaltres sempre hem portat, com a política, ajudar els barris a enfortir la seva identitat de barri, perquè una de les formes de cercar la qualitat del barri és descobrir els signes d'identitat i afavorir-los. I així com, en un moment determinat, es van editar els llibres sobre la història dels barris, dels diferents barris, ara la Favibc va creure que s'havien de fer aquests vídeos. I es van fer. I, aleshores, la gent que hi surt, llevat d'unes paraules que van demanar al president, és, tota, gent del barri, gent que ningú pot dir que sigui de Convergència i Unió –cap d'elles. Per tant (*remor de veus*)... Jo també hi surto, sí, també hi surto –molt poquet. Però la gent que hi surt del daixò..., ningú pot dir-ho.

Per tant, és una qüestió que va adoptar la Federació d'Associacions de Veïns, que ho pot corroborar, i, per tant, es va fer, i em sembla que ha estat una cosa positiva. Perquè no s'han de mirar les coses en funció... Vull dir que la prevenció en crear qualitat en el barri i estímulo al barri... Està bé, miri, hi ha un barri en què ens hem gastat molts diners. D'aquest, sí que en diré el nom, perquè me l'estimo molt i perquè em sembla que no hi hem fet bona feina ningú. Hi ha un barri en què ens hem gastat molts diners, totes les administracions públiques: des de l'Europea, passant per l'Administració central, la Generalitat i l'Ajuntament, i no ens n'hem sortit; és la Mina. I no ens en sortirem, per diners que ens hi gastem, si no creem identitat de barri i teixit associatiu. Ara hem fet un nou pla amb l'Ajuntament, que espero que aquesta vegada sigui la vençuda, però l'hem de fer amb quietud i l'hem de fer a llarg termini. No és una qüestió a resoldre en dos dies. Per tant, tot allò que creï identitat a mi em sembla que no es pot considerar com una..., si es creu en la prevenció, si es creu a aixecar, doncs, tot el que és la vida del barri i l'adhesió del ciutadà amb el seu barri.

Vostè em parla de 10 milions de Sant Joan de Vilatorrada. No sé què és. Li agrairia que després vostè això m'ho passés, i ho analitzaria. Si l'Ajuntament no ho ha rebut –i això era un acord, una notificació–, doncs, ho pot exigir, perquè una notificació oficial..., jo no ho entenc, a mi no m'ha arribat mai aquesta qüestió. Per tant, que m'ho diguin. Això pot ser una conversa o un acord. Si és una notificació oficial, això ho pot exigir l'Ajuntament, és clar. I, per tant, ara ho he justificat..., clar, ho ha justificat l'Ajuntament? Per tant, això, doni-

7886

m'ho, perquè, tal com vostè m'ho ha dit, jo no me'n puc fer càrrec.

Igual com el cas d'aquest assumpte que vostè m'ha assenyalat de la Llacuna. És clar, jo no me n'assabento, ni la gent del Departament s'assabenta de si hi ha una assistenta social que no passa l'informe pertinent. Jo em faig un tip —és la meva obligació— de contestar i veure totes les cartes que em dirigeixen, i aquests casos, quan surten, doncs, se solucionen i s'avisava l'ajuntament o el consell comarcal que cal millorar l'atenció que una determinada assistenta social pot donar. No dic aquesta, perquè no en conec el cas; per tant, penso, que això és un cas però que en poden sortir dos, o en poden sortir tres, o deu, i no vol dir res. Vol dir només que hi ha un professional o uns professionals que no fan bé la seva feina, i en aquest cas, doncs, un professional que no depèn de la Generalitat. Per tant, aquesta és la situació.

La llei de famílies nombroses. La llei de famílies nombroses és una altra qüestió que va sorgir en funció de la petició de l'Observatori de la Família, de la Comissió Assessora de la Família, que aleshores deien que, en això, no se n'havien sortit, i van dir: «Home, fem nosaltres un esborrany, i aleshores, doncs, envieu-ho a Madrid.» Molt bé; a mi em va semblar personalment bé. Jo, després, en vaig parlar amb el Ministeri, i ningú em va dir el contrari. Perquè, si a mi m'haguessin dit: «Escolti, d'això ens en cuidarem nosaltres»..., però això ningú no m'ho va dir. És evident que això s'ha d'aprovar a Madrid. Ara, com que aquí, doncs, es podia fer —no passava igual com la Llei aquella, d'immigració, sinó que aquí es podia fer que vingués a aquest Parlament, perquè fos el Parlament qui l'enviés a Madrid—, aleshores l'hem fet d'aquesta manera. Però, en tot cas, no és ficar-se en un terreny absolutament impropï, sinó que, en aquest cas, és un desig de complaure i de veure que era necessari fer aquesta llei.

«Impulsi». Bé, jo, em sembla que impulsem la política social. En tot cas, vostè m'hauria de dir en què no l'impulsem. I, quant al diàleg, no hi ha cap alcalde dels que hi ha en aquest hemicle, ni fora de l'hemicle, que em pugui dir que jo no l'hagi atès. Després veurem si ens hem posat d'acord o no —aquest és un altre tema. Però que no s'hagi atès, que no... Normalment, hem arribat a acords. Normalment, sempre hem arribat a acords; normalment, hem arribat a acords. I, per tant, l'impuls, aquest, s'ha donat, i el diàleg existeix. En tot cas, anava a dir: «Escolti, miri, jo li vaig demanar hora i vostè no m'ha rebut.» D'acord. Que m'ho digui. I aleshores... Però, mentre això no existeixi, jo no puc acceptar una imputació d'aquesta forma, perquè no és certa. Altra cosa —ja ho dic— és que es cregui que, en lloc d'incrementar un 700% els convenis, els hauríem d'haver incrementat un 1000%. Aquest és un altre tema —aquest és un altre tema. En deu anys els hem incrementat un 700%. Potser un 1000%, tant de bo! Potser sí que hi ha alguna actuació que el Departament ha fet que no ha estat prou eficaç. Potser sí! Però, en tot cas, la voluntat hi és.

Jo, amb vostè, no em puc estendre més en aquesta qüestió de l'Ajuntament, per un fet: perquè entràriem en una crítica que no ve a tomb ara entrar-hi, però una

altra qüestió és, doncs, que es vulgui emprar, doncs, per raons de tipus polític i per desgast polític, i per fer-me mal a mi personalment, doncs, es pugui emprar la daixò dels ajuntaments. Però jo, amb cada alcalde, en concret, no en tinc cap, de problema; no n'he tingut mai cap, de problema. Cap problema. No he tingut cap, de problema, i no el tinc. Digui-me'n un, en tot cas, quan li pertoqui, o fora, quan sigui, m'ho podria dir, i aleshores, si n'hi ha hagut, jo, amb molt de gust, ho reconeixeria. Una altra cosa és que ens hàgim posat d'acord.

I tot el que jo he assenyalat aquest matí és un programa d'impuls de la política de benestar social —pel que em diu el teixit associatiu— important. Perquè això no és la primera vegada. Aquí ha sortit al Parlament per primera vegada, però d'això portem mesos i més d'un any i mig parlant-ne amb el daixò. (*La Sra. Montserrat i Culleré intervé sense fer ús del micròfon.*) Bé, doncs, m'ho dirà, perquè ara no la sento.

Miri, per tant, l'impuls, jo estic convençut que el fem, i ho demostren els fets. No és possible plantejar el discurs que jo he fet avui sense una tasca d'impuls; és impossible. Per tant, aquesta, l'hem fet. Hem procurat entendre'ns amb el Govern central, abans i ara, i amb els ajuntaments. Per tant, em sembla que he contestat el que vostè m'ha preguntat i que no m'he deixat res. En tot cas, no sé..., jo no voldria intervenir més, però, si hi hagués alguna cosa important, en atenció a vostè, amb molt de gust li ho aclariria, si hi hagués algun punt que no hagués fet bé.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. La senyora diputada té la paraula per al torn de contrarèplica.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, seré molt breu. Senyor conseller, és que m'ha fet la impressió, en la seva, ara, rèplica, que no em contestava a mi, que contestava al Grup Socialista. Perquè, quan vostè parlava dels alcaldes i dels ajuntaments, sincerament, jo no li he dit absolutament res al llarg de la meva intervenció.

Sí que he fet referència a aquell tema d'aquells avis grans de la Llacuna, del qual vostè també ha fet esment, i que deia: «És que a vegades jo, d'aquests casos, no me n'assabento.» Però jo li voldria fer... res, una pinzellada, en un aspecte que és molt important i que crec que això vostè ho ha de tenir en consideració, fins i tot el seu Departament.

Respecte a l'assistenta social, manca comunicació dels assistents socials cap a la Generalitat, perquè moltes vegades passa que des d'un ajuntament —i no és amb esperit de crítica ara això—, molts ajuntaments, no se sap com prioritzen les prioritats que tenen envers la gent gran. I, és clar, com se n'assabenta vostè, d'això? Quin mecanisme té? La coordinadora comarcal? No. No, senyor conseller. Hi han coses que es tapen, m'entén?

Per tant, crec que..., en dir vostè: «Jo, d'això, no me n'assabento», m'ha fet obrir els ulls que posin en consideració aquest mecanisme de control, o bé de diàleg, o bé de comunicació, per tal de conèixer de més a prop què és el que succeeix en cada un dels ajuntaments. És evident que una gran majoria funcionen molt bé, però aquests que vostè diu que no se n'assabenta, és evident que no se n'assabenta perquè hi ha algun interès ics perquè no se n'assabenti.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de cinc –tres quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Correspon ara intervenir, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a la diputada senyora Imma Mayol, que té la paraula per fer-ho. Com ella sap, té un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller... Jo, abans d'entrar en el discurs, senyor conseller, voldria fer referència a una proposta que ha fet vostè que em sembla preocupant i que, per tant, solemnement li vull demanar que me l'expliqui, perquè, tal com està formulada, jo crec que vostè l'ha de retirar.

Vostè ha plantejat que la renda mínima d'inserció, la PIRMI, s'integri dintre de les prestacions de la Seguretat Social, en un moment en què hem decidit en el Pacte de Toledo, de manera solemne i de manera important, que separin les fonts de finançament de les pensions contributives i de les pensions no contributives. Hem acordat i estem a punt d'aconseguir que, veritablement, les pensions contributives, és a dir, la gent que cotitza, siguin per pagar les pensions de jubilació, i, en canvi, les pensions no contributives, que haurien de ser de finançament del pressupost, estiguin fora del que és la Seguretat Social. I vostè acaba de plantejar aquí una cosa que trenca un principi bàsic del Pacte de Toledo, i és que s'inclogui la PIRMI dintre de les pensions no contributives; d'aquesta manera estem dient que la Seguretat Social financi una prestació que ha de ser finançada amb els pressupostos de l'Estat. Aquesta és una qüestió fonamental, una qüestió bàsica, i jo li demano

solemnement que retiri aquesta proposta abans de començar el debat.

Dit això, entrem en el fons del que era el debat d'avui pròpiament dit. Jo li he de dir que aquest debat té una primera dificultat, una dificultat conceptual amb què vostè ha començat el debat. A què ens estem referint avui? Ens estem referint a la política social del Govern de la Generalitat, ens estem referint a la política de serveis socials del Govern de la Generalitat, o ens estem referint a la gestió del Departament de Benestar Social? –que aquesta gestió és: serveis socials més acció cívica. És a dir, vostès han fet una fórmula genuïna –no coneguda enlloc, que jo sàpiga–, que és fer serveis socials més acció cívica i dir-ne benestar social, quan el benestar social, pel que s'entén normalment, són aquelles polítiques –a nivell local, per exemple– que integren tot el que és atenció a la persona: polítiques culturals, polítiques sanitàries, polítiques socials, polítiques d'ensenyament, i, globalment, defineixen el que és la intervenció adreçada a les persones. I vostè ha decidit fer això. Aquest tema anirà creuant tot el discurs, perquè és un tema de fons al qual em referiré al final.

Mirin, jo, el meu discurs, el vull estructurar fonamentalment en tres grans parts, basant-me que no es pot parlar avui de política social sense fer referència al que ha estat l'estat del benestar a Europa, el que han estat les polítiques de l'estat del benestar a Europa, i com nosaltres ens inscrivim en aquestes polítiques.

El professor de ciència política de la Universitat Autònoma, Ricard Gomà, quan fa una revisió crítica, és a dir, sense fer una obediència cega, sense fer una lectura absolutament, diguem-ne, entregada al que és l'estat del benestar, situa tres nivells, que són els que jo utilitzaré per fer la crítica del Govern de la Generalitat avui. Situa que hi ha aspectes molt positius que s'han aconseguit de l'estat del benestar, i jo diria que aquests aspectes positius a Catalunya, pel que fa als serveis socials, no s'han aconseguit –i ho explicaré–; el segon element que situa són insuficiències del mateix estat del benestar, que aquí s'han ampliat per la política feta per la Generalitat, i en tercer lloc, situa crítiques inherents al model de l'estat del benestar, que vostès les han multiplicat per la seva política. Per tant, la meua intervenció tindrà tres grans parts: aspectes positius, que aquí no s'han dut a terme; en segon lloc, insuficiències, aquí accentuades, i en tercer lloc, defectes inherents, que aquí s'han multiplicat.

En primer lloc, per tant, les coses positives. Jo diria, com vostès saben, que l'estat del benestar es sustenta sobre dues grans potes: sobre la necessitat de redistribuir la riquesa, és a dir, el transvasament de la riquesa entre classes socials, i la segona pota és la garantia d'unes prestacions i béns que pretenen cobrir necessitats de la gent, les necessitats bàsiques de la gent, convertint-les en drets; és a dir, afegeix als drets polítics i als drets civils, una tercera part molt important, que són els drets socials. Això és una conquesta important de l'estat del benestar. A aquests drets, s'hi pot accedir independentment del nivell de renda de la gent; per tant, té una funció profundament igualitarista,

diguem-ne, redistributiva en el fons, una funció igualitària.

A Europa això ha significat avenços de magnitud històrica: sistemes nacionals de salut, sistemes nacionals d'educació, xarxes de serveis socials, regulació del mercat de treball, s'ha creat la capacitat sindical de negociació col·lectiva... Tot això ha estat molt important. I per què s'ha produït? Aquest també és un tema de fons: per què s'ha produït? S'ha produït, no perquè hagi estat, la segona meitat del segle XX, una etapa de bonança econòmica, de creixement de recursos econòmics, que no s'hagués produït abans. No. S'ha produït perquè hi ha hagut una hegemonia cultural d'uns determinats valors, socials i polítics, de l'esquerra. Hi ha hagut una hegemonia liderada per l'esquerra, per la socialdemocràcia i pels partits comunistes, eh?, que a Europa ha permès aquesta ideologia, aquest lideratge polític, una hegemonia de valors que han donat com a fruit aquestes polítiques. Ho dic perquè en altres països i en altres moments hi ha hagut igualment creixement econòmic i bonança econòmica que no han revertit de la mateixa manera en polítiques socials.

Aquí a Catalunya, aquests avenços –que s'han donat, sens dubte, en molts vessants– tenen dos grans forats buits, i un és el que avui ens pertoca treballar, que és el tema dels serveis socials. Avui és l'objecte de debat aquí, els serveis socials. Mirin, a Catalunya succeeix una cosa que és molt important pel que fa a un dret bàsic, i és que els serveis socials avui no estan formulats com un dret –no estan formulats com un dret. Són una prestació gracieble que atorga el Govern de la Generalitat en funció dels seus criteris i de les seves prioritats polítiques. Aquí no estem parlant igual..., així com tenim el dret a la sanitat o tenim el dret a l'ensenyament, no tenim el dret als serveis socials. Tenim una llei, la Llei de serveis socials, que en el seu article primer diu que sí, diu que tenim dret als serveis socials: «Aquesta Llei té per objecte garantir, promoure el dret a un sistema de serveis socials.» Però, ai las!, a l'article 6 diu: «Els serveis socials s'adrecen amb caràcter general a tota la població, en els termes establerts a l'article 6», i vas a l'article 6 i diu: «La gent té dret als serveis socials», i tal, «en les condicions i amb l'extensió que al reglament s'estableixi.» Què vol dir això per a la Generalitat? Vol dir «segons les disponibilitats pressupostàries». Per tant, els drets queden matisats per les disponibilitats pressupostàries. És igual que si el conseller de Sanitat pogués decidir si es faran o no es faran –perquè m'entenguin– intervencions d'apendicitis o es faran o no es faran campanyes preventives per a la grip, segons tinguem disponibilitat pressupostària. Aquí estem exactament igual.

A què té dret una persona que viu a Catalunya? Té dret a l'atenció primària, que és la que presten els ajuntaments; tothom pot anar a un servei d'atenció primària. Però té dret una persona a anar a una residència? Depèn de si hi ha places, depèn de si té diners per pagar-se una residència privada. Té dret una persona a l'atenció precoç? Depèn de si ho pot pagar, depèn de si el recurs existeix. No hi han drets garantits –no hi han drets garantits.

I, en segon lloc, aquesta crítica de fons a més a més introdueix un nou element, i és que des de la Llei del 1994, aprovada amb els sols vots de la majoria, a partir d'aquí es poden cobrar els serveis socials; hi ha un decret, que desplega la Llei, que diu que es poden cobrar els serveis socials. Mirin, no deixa de ser curiós que quan hi va haver tot aquell debat, que va ser molt llarg –jo no m'hi estendré, perquè aquest Parlament aquest debat l'ha fet a fons, eh?–, quan hi va haver tot aquell debat, el conseller allegava dues coses, per dir que s'havien de cobrar els serveis socials. Una era la insuficiència econòmica: «No tenim recursos; per tant, hem de fer cobrar els serveis.» I, en segon lloc, deia, la injustícia social; deia ell que no podia ser que hi hagués pares i mares..., o fills, sobretot, que d'alguna forma se'n desresponsabilitzessin, dels pares, no? Quan aquí es va aprovar aquest Decret, a Madrid, Convergència i Unió va impulsar, amb el Partit Popular, una reforma de la fiscalitat que deia que «els hereus d'un titular d'una empresa familiar no hauran de pagar impostos de transmissió», al mateix moment; o sigui, si s'hereta una empresa familiar, no s'han de pagar impostos de transmissió. I, en canvi, aquí, els hereus d'un treballador o treballadora –com denunciava molt bé Comissions Obreres– que només deixi com a patrimoni la seva «vivenda» es poden trobar que la Generalitat es quedi amb la totalitat o part d'aquesta herència, en concepte de pagament de les taxes o preus fixats per l'atenció social.

Això, fixi's, els dos arguments: insuficiència econòmica i injustícia social. Escolti'm, estem fent polítiques fiscals, que Convergència i Unió impulsa amb el Partit Popular, que estan desfiscalitzant l'Estat, o sigui, estan desfiscalitzant les rendes del capital, estan reduint els ingressos de l'Estat..., per tant, estem tenint menys diners públics –insuficiència econòmica– i estem fent injustícia social. O sigui, quan transmetem empreses familiars, llavors no cal pagar impostos; però, en canvi, si tens un pis, ets un treballador i et mors, aquests diners..., el teu pis se te'l poden quedar, en concepte de l'atenció social. Això té alguna lògica política, més enllà del cinisme?

Jo crec que hem de formular, a partir d'aquest plantejament, que és un plantejament de fons, nosaltres fem una primera proposta solemne en aquest debat, que estic convençuda que haurà de gestionar un nou govern..., i jo estic convençuda que aquest nou govern serà una majoria d'esquerreres, però, independentment que no fos així, formulem una primera proposta, que és crear una taula de debat polític i social que ha de decidir conjuntament quins drets són els que estan garantits a Catalunya en serveis socials, per a quina població, en quines condicions i amb quin finançament. Això ha de ser objecte de pacte social i polític. I després el Govern haurà ràpidament de fer una segona tasca que vostès no han fet, que és decidir, en base a les necessitats socials que tenim –i moltes vegades desconegudes– i en base a aquests criteris polítics acordats amb els sindicats, acordats amb els ens locals, quina planificació fem de recursos, quines inversions, etcètera.

Vostè em dirà: «Ja n'hem fet, de plans; ja n'hem fet, d'inversions.» Fixi's que fort... Ah!, i també vostè deia

abans: «És que el sector social no se'n queixa, les entitats no se'n queixen.» Jo, quan repassava la meua intervenció, m'he trobat, entre milers de papers, una compareixença de la Federació de Sords al Parlament de Catalunya, del mes de juny del 98, en què ens demanaven una cosa tan elemental com és que presentéssim un informe sobre les necessitats de les persones sordes a Catalunya, amb especial atenció a la seva situació social, educativa, el grau d'integració... Vostè diu: «La gent no es queixa»; miri si la gent es queixa. I el que jo estic proposant que haurà de fer el nou Govern és el que vostès no han fet durant vint anys que han estat governant aquí.

I, senyor conseller, quan li demano això, li demano des del convenciment que ha de ser un compromís real, de veritat. No pot ser el que han fet vostès, que és un pla d'actuació social i un pla de legislatura en què tot està condicionat a les disponibilitats pressupostàries. Jo no havia vist mai un pla igual. Vostès fan propostes i acaben dient: «Però les drem a terme segons disponibilitat pressupostària.» Quin compromís és això? Això és una declaració de principis.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha hagut un segon forat, que aquest és menys atribuïble exclusivament a vostès –i no m'hi puc detenir, perquè no tinc temps–, que és un altre forat, diguem-ne, que els països europeus tenen molt més resolt que nosaltres: és un treball en condicions dignes. Aquí el mercat de treball, la precarització, és absolutament producte també de la seva acció política, conjuntament amb altres forces de Madrid, que ha deixat un mercat de treball en una situació realment precària, no?

Només vull mencionar aquí que tenim la possibilitat, des de Catalunya, d'impulsar polítiques d'ocupació vinculades als nous jaciments d'ocupació –que aquesta sí que és una responsabilitat seva–, que podríem ajudar que hi hagués, per tant, ocupació i de qualitat, que és la que acostuma a ser la que es fa des dels nous jaciments d'ocupació.

Segona part: insuficiències. Hi ha una insuficiència pròpia de la concepció de l'estat del benestar –que l'hem de dir–, que vostès l'han agreujada. Quina és? L'estat del benestar no ha estat capaç a Europa d'aturar les dinàmiques d'exclusió social, no n'ha estat capaç. L'estat del benestar ha protegit, més que no pas ha redistribuït; és a dir, s'han generat dinàmiques d'exclusió que l'estat del benestar no ha pogut frenar.

A Catalunya, aquesta exclusió s'expressa de manera crua; fixi's que, malgrat que al conjunt de l'Estat, en vint anys, el percentatge de despesa social en relació amb la riquesa pràcticament s'ha quadruplicat, aquest impacte ha estat molt poc redistributiu. A Catalunya avui el 10% de la població més rica disposa del 26% de la riquesa, i el 10% de la població més pobre disposa del 2,4 de la riquesa. És a dir, els més rics tenen deu vegades més que els més pobres.

Una altra comparació, el 10% de la població més rica disposa de la mateixa renda que el 50% de la població,

la mateixa renda, o sigui, 600.000 persones tenen el mateix que tres milions de persones. Hi ha..., el 22% de les famílies catalanes –però això són dades seves, eh?– està en situació de precarietat, i què vol dir situació de precarietat? Miri, la que ens expressa en el Manifest per un habitatge digne, que ens han fet arribar a tots els grups, coses com que hi ha 170.000 persones que disposen de menys de 20.000 pessetes el mes; i més de 600.000 persones que disposen de menys de 43.000 pessetes el mes.

A Barcelona s'hi concentra el 25% dels pobres de Catalunya, i d'aquests, quatre de cada deu són joves de menys de vint-i-cinc anys. Això vol dir les desigualtats a Catalunya.

No m'hi puc estendre perquè el temps passa més de pressa del que jo voldria, però podríem parlar de desigualtats en salut que vostès no tenen mesurades, però que a Barcelona sí que estan mesurades i indiquen, per exemple, que la diferència de l'esperança de vida al barri de Montjuïc i al barri de Pedralbes és de deu anys, en el cas dels homes, l'esperança de vida. Els indicadors de mortalitat, etcètera, igualment.

A Catalunya no saben ni llegir ni escriure 124.000 persones, el 2,3% de la població, i estan sense estudis 916.000 persones; estem parlant del 16% de la població. Davant d'això, la despesa de protecció social de la Generalitat en relació amb el PIB és menor que a la resta de l'Estat espanyol. Mirin que no l'estic comparant amb Europa, eh?; en comparació amb Europa, evidentment, seria insostenible. *(L'oradora mostra un gràfic.)* Això és Europa, això és l'Estat espanyol, això és Catalunya.

I davant d'això, en què ha consistit l'acció del Govern de la Generalitat? Ha consistit no només a frenar aquestes dinàmiques sinó a reforçar-les. Un exemple concret: vostès, un govern, què ha de fer? Ha de començar per assumir en la seva pròpia pell, diguem, en la seva pròpia estructura, la capacitat d'integració. Dels seus departaments, no hi ha cap departament que integri el que diu la Llei, el 3% de persones amb disminució, cap departament. Resposta del conseller Trias a una pregunta del meu company Jordi Guillot, cap departament seu integra el 3% de persones amb disminució, cap.

I, a més a més, què han fet?, una cosa gruixudíssima políticament, i és que vostès haurien hagut de tenir l'obsessió, jo crec que l'obsessió del conseller de Benestar Social hauria hagut de ser: com convenço els meus col·legues perquè –cadascú en la seva acció política– siguin capaços d'integrar la gent que està exclòsa de la dinàmica social. És a dir, vostè hauria hagut de ser com un corcò, perquè el conseller de Política Territorial, en la seva política d'habitatge, fos capaç de donar respostes a la gent que té dificultats; perquè el conseller d'Ensenyament fos capaç de no expulsar cap nano del sistema educatiu, sinó d'integrar-los. Hauria hagut de ser això, vostè: un corcò per fer una política centrífuga; és a dir, que els problemes dels exclosos fossin problemes de tot el Govern. Què ha fet davant d'això? El contrari, el que ha fet és fer una política... O sigui, l'acció del Govern de la Generalitat, no del seu Departament, l'acció del Govern de la Generalitat ha

estat una acció d'una política dual, una política centrípet, que és que ha col·locat en el seu Departament totes aquelles polítiques de la gent amb dificultats socials. Ho hem dit moltes vegades: habitatge, Política Territorial; habitatge per a la gent que no segueix, Adigsa; educació, Ensenyament, per a la gent teòricament normal; per a gent que no segueix, persones adultes, Benestar Social; escoles bressol, l'última, d'Ensenyament; els ajuts a la gent que no té diners, Benestar Social; la formació, recerca de treball, Treball; per a la gent amb més dificultats, Benestar Social. I així, i així seguiria, no? Per exemple, jo tinc exemples d'això, si de cas ja els posaré a la rèplica, perquè em penso que el temps se m'està menjant i no ho voldria, no?

Un exemple concret, per exemple, això que els deia de la recerca de treball; vostès creuen que Acció Cívica ha de fer un programa que es diu «Joves en acció» i que fa un taller d'informació i sensibilització cap a la recerca de treball? Vostès creuen que això és una funció que ha de fer Benestar Social? Jo, sincerament, crec que no és una funció que ha de fer Benestar Social.

Esports en acció, aquest programa pretén crear espais de convivència, relació i participació per mitjà de l'aprenentatge i la pràctica de l'esport; escolti'm, això, ho ha de fer Benestar Social o ho ha de fer la Secretaria General de l'Esport? Vostè em pot dir: «És que aquí el que volem és que la gent, veritablement, amb l'esport, generi comportaments solidaris, que, a més a més, es formi...» Oh, és que això és el que ha de fer la Secretaria General de l'Esport, no només preocupar-se perquè la gent competeixi o no competeixi, sinó preocupar-se perquè la gent en l'esport trobi un espai d'educació i un espai de formació. No ho ha de fer vostè, substituint la seva funció; ho ha de fer ell.

Tercera part del discurs. Jo deia que l'estat del benestar té aspectes positius que aquí no s'han dut a terme, problemes inherents, com és el cas aquest que no ha estat capaç de resoldre l'exclusió –i vostès han dualitzat en la seva política aquesta exclusió– i, en tercer lloc, defectes inherents. De defectes inherents, n'hi ha tres. El primer, vostès l'han amplificat i aquest matí ha estat molt objecte de debat. A Europa, l'estat del benestar ha menystingut la capacitat estratègica dels poders locals; és a dir, l'estat del benestar no ha donat prou pes al que és..., als poders locals com a capacitat de generar idees, de generar propostes. És veritat que han gestionat molt, a Suècia, en els països nòrdics, en els països centrals, però no se'ls ha reconegut prou la seva capacitat de liderar, fins i tot de tenir innovació en aquests temes; però, és clar, és que vostès no només és que hagin menystingut el poder local, vostès és que han tingut prepotència, menyspreu, deslleialtat; i aquesta és una política de tot el Govern de la Generalitat, però vostè l'exemplifica. O sigui, el Govern de Convergència i Unió, en tota la seva acció de govern –ha estat un signe d'identitat, aquest, també passaran a la història, per això–, ha viscut els ajuntaments com a adversaris, no com a còmplices en la transformació d'un país; no han viscut els ajuntaments com a col·legues a partir dels quals conjuntament transformar la realitat; els han viscut com a adversaris i això té moltíssimes explicacions en les lleis de serveis socials, en la no-planificació con-

junta. Vostès han fet allò..., fan un discurs a la societat civil i, a la pràctica, fan un discurs de monopoli institucional centralitzador. Vostès planifiquen sols, no col·laboren, ni amb la iniciativa social ni amb els ajuntaments, i en la pràctica això es tradueix en una relació econòmica que està basada en l'arbitrarietat, la tirania, el xantatge.

Això d'avui, per exemple, ha estat, ha estat..., no ho sé, sublim. Jo al final ho acabo definint com a sublim. Vostè ve a aquest Parlament i diu: «Escoltin, el problema de la gent gran, de la gent gran amb dificultats i tal, ja no són les residències; això nosaltres ho tenim resolt –després discutirem si ho tenim resolt–, el problema és el Servei d'Ajut a Domicili.» Escolti'm, senyor conseller, fins fa menys d'un any el Servei d'Ajut a Domicili era competència seva; el Servei d'Ajut a Domicili l'ha traslladat fa ara uns mesos, i l'ha traslladat en unes condicions infumables, senyor conseller. És a dir, vostè s'ha passat, amb els pressupostos seus, des de l'any 94, congelant la partida del Servei d'Ajut a Domicili, el traspasa als ajuntaments en males condicions i ara bé aquí i ens diu: «El problema de la vellesa no són les residències, és el Servei d'Ajut a Domicili, que és competència dels altres.» Escolti'm, això, senyor conseller, no ho sé, jo, realment, ho trobo sublim per dir-ho d'alguna forma..., per no dir-ho d'una manera més mal educada, que seria pitjor.

Els convenis cada any amb els ajuntaments. Vostès, per què no fan uns criteris de convenis amb els ajuntaments? Per què a cada ajuntament li donen el que a vostès els sembla, sense un criteri objectiu? Expliqui'm, vostè, per què, a l'hora de finançar una residència, per exemple, paguen, per preus, diguem-ne, per persones, coses radicalment diferents a Badalona, Igualada o a Olot? Per què? Per què a l'hora de finançar, per exemple, els convenis amb Mataró, Tarragona i Lleida, que són poblacions relativament similars, les pessetes per habitant que donen són 322, 369, 296? Amb quin criteri això? O sigui, els ajuntaments cada any es troben en una mena d'atzucac en què han de negociar un conveni amb vostès sense saber amb quin criteri reparteixen els diners, amb quin criteri no els reparteixen, i vejam si aquest any em toca o no em toca. Això és tirania, senyor conseller, és una relació de tirania. Perquè els ajuntaments no poden no signar un conveni, perquè es queden sense els calés i, després, com atenen les seves necessitats?

Jo, en aquest sentit, he de dir que en el Parlament, en aquest Parlament de Catalunya ha tingut ja un efecte important, hi ha hagut l'efecte Piqué, hem tingut l'efecte Piqué, en aquest Parlament. Tota aquesta bronca que hi ha, i que és una bronca substancial, amb el ministre Piqué, aquí, ha tingut un efecte positiu. I és que tot just fa quinze dies, a la Comissió de Política Social, es van aprovar unes propostes importantíssimes de planificació en relació amb els serveis socials i en relació amb els ajuntaments, perquè el Partit Popular va votar amb l'oposició –que és el que havia de fer–, en contra de vostès, per guanyar coses tan elementals com garantir que les residències i els centres de dia per a la gent gran, municipals, estiguin finançats amb criteris semblants a les residències pròpies, o per demanar que

s'elabori, en el termini de tres mesos, un mapa de recursos i de finançament per a la gent gran. Això ho hem aconseguit gràcies a l'efecte Piqué; els sembla normal, això? Jo crec que...

Una segona crítica, un segon defecte inherent al que és el model, al que és el benestar social, al que és l'estat del benestar. És que l'estat del benestar va interioritzar un model de família patriarcal, l'estat del benestar no va qüestionar la família patriarcal, va acceptar, d'alguna forma, la família separada amb divisió sexual dels rols de treball, va acceptar, d'alguna forma, aquesta situació. I, per tant, no hi ha hagut un qüestionament de veritat que permetés una relació més igualitària en el si de la família. Clar, excuso dir-los que a bodes em conviden: aquest defecte que és inherent a l'estat del benestar a Catalunya s'ha amplificat perquè la concepció política de Convergència i Unió en relació amb el model de família és, vaja, el més tradicional que hi ha a Catalunya.

És a dir, vostès defensen un model de família i en aquí és allà on ens barallàrem. Vostè diu: «Defensem la família.» Oh, jo també defenso la família, però de quina família estem parlant? Estem parlant de la família que diu el senyor Pujol en aquesta tribuna i que escriu vostè en els seus papers? La família que no s'ha bellugat en cinquanta anys? Aquella família on el 43% dels homes no s'assabenta del que succeeix a la llar ni de l'atenció a les criatures? Estem defensant aquest model de família? Això és la família que tenim a Catalunya, no estic parlant d'una família teòrica, és la que tenim a Catalunya. O quan diu el senyor Pujol: «És que, clar, si haguéssim de posar escoles bressol per a tots els nens que ho necessiten seria molt car, i les dones han de treballar, però les criatures...», clar, potser haurem de fer alguna ajuda perquè les mares puguin anar a treballar», i els pares, no són seves, les criatures, no tenen alguna cosa a veure amb ells?

Mai a la vida el senyor Pujol, en aquesta tribuna, ha dit: «Hem de fer una política perquè la família pugui ser més coresponsable, que tothom se'n pugui cuidar, que les funcions familiars d'atenció a la gent gran puguin ser compartides...» Tot això, vostès, no saben què significa, no?

La tercera crítica, el tercer defecte inherent a l'estat del benestar és el dèficit democràtic, en el sentit profund de la paraula. És a dir, l'estat del benestar té un defecte i és que ha estat poc capaç d'implicar la participació dels usuaris en la resolució dels problemes. Aquesta crítica, que és veritat i que és una cosa que s'ha de reestructurar, vostès també l'han corregit i augmentat. Avui ho he entès una mica més, per això, perquè, clar, m'ha deixat allucinat, sincerament, la resposta que ha fet vostè a la senyora Geli quan ha dit que com volia vostè relacionar-se o interlocutar amb la Taula d'entitats de Girona, si eren gent que no tenien una..., no estaven en una legalitat reconeguda? Clar, si vostè, si vostè, per interlocutar amb algú, és a dir, per parlar, per dialogar, necessita que estiguin constituïts legalment i no sé quantes històries, escolti'm, què vol dir això?

Un conseller ha de ser capaç d'escoltar tothom, ha de ser capaç d'interlocutar amb tothom; la participació

significa que la gent decideix els seus mitjans d'organització, les seves formes d'organització. Que és que nosaltres, des de l'Administració, hem de decidir com la societat civil s'ha d'organitzar? Escolti'm, això no pot ser de cap manera. Ara entenc per què vostès, quan creen organismes de participació o aquests organismes els diuen, per exemple, que no a la Llei de menors, vostès diuen: «És igual; encara que hi votin en contra, nosaltres ho impulsem igual.» I llavors, per què creen organismes de participació? I en aquest sentit vostès han fet una política de relació amb el món, amb la societat civil..., s'han omplert la boca de la societat civil. A la pràctica han fet delegació de funcions –i a això em referiré més a la rèplica–, han fet desresponsabilització de funcions, han delegat a les entitats mercantils i d'iniciativa social el que eren funcions seves, el que vostès haurien hagut d'assumir, això sí, amb molts diners. Pensin que vostès han donat durant deu anys 136.000 milions de pessetes a gestionar la iniciativa social i mercantil; als ajuntaments, 27.000 milions de pessetes, cinc vegades menys.

Per últim voldria acabar amb una crítica que no té comparació a Europa, que és genuïna, absolutament genuïna, i és que –torno al començament del que deia– vostè diu: «Nosaltres, la Conselleria de Benestar Social, no és de serveis socials.» I diu una cosa que és forta per a la gent que ve del món dels serveis socials, és molt fort el que ha dit avui vostè, jo no sé si n'ha estat prou conscient; perquè jo que em moc en aquest camp fa molts anys, ha dit una cosa que és com una heretgia. Ha dit: «Els serveis socials estan considerats o són fonamentalment assistencialistes i de subsidiació.» Escolti'm, si l'escolta la Pilar Malla –sí que ho ha dit, senyor conseller–, si l'escolta la Pilar Malla –vostè que la cita tant– urticària, li sortirà, a la Pilar Malla! O sigui, que es digui que els serveis socials són fonamentalment assistencials i de subsidiació atempta contra els principis bàsics dels serveis socials.

Dit això, perquè no em vull distreure del que volia dir, vostès han fet una opció, han dit: benestar social, què és? Serveis socials més acció cívica; això és una barreja genuïna, que respon a la identitat seva, senyor conseller, i a la concepció política de Convergència i Unió; respon a això.

Miri, jo crec –i això és una cosa que en política a vegades reflexionem poc– que les persones, totes, eh? –totes–, quan estem en una institució hi posem molt del que som nosaltres mateixos; és a dir, la manera de pensar, aquelles conviccions profundes que tenim les posem a la institució, i vostè també, i això no és dolent ni és... Això és així. I vostè, el que és fonamentalment, vostè no és un representant històric de la cultura de la política social, del món dels serveis socials, vostè no ve d'això, no és una persona que representi això; el que és vostè és un agitador nacionalista –i no m'agafi la paraula en sentit... no m'agafi la paraula en el sentit, si us plau, negatiu; estic parlant d'un activista, d'un *agit-prop*; no estic parlant, no ho dic... La paraula «agitador» la dic en aquests termes: un activista. Vostè és una persona convençuda, és un activista nacionalista, fonamentalment, i, és clar, s'ha fet un departament a la seva mida, on hi ha serveis socials, però s'ha hagut de bus-

7892

car un espai que li permetés sentir-se còmode, que li permetés fer allò amb què realment creu, i té tot el dret de creure. El que passa és que jo el que dic és que Convergència i Unió faci una secretaria d'agitació nacionalista i posin-hi el senyor Comas, però no ho fem des del Govern de la Generalitat això, no ho fem des del Govern de la Generalitat! Per què? Doncs, mirin, per una raó profunda; no és cap tonteria el que estic dient, és una raó profunda. Això seria sempre discutible, però és més discutible quan a Catalunya no tenim cobertes les necessitats bàsiques. És a dir, nosaltres no ens podem gastar, és..., i ho dic així, no és ètic gastar-nos 12.000 milions de pessetes en deu anys, que és Acció Cívica, traient l'Incaivol...

El vicepresident primer

Hauria d'anar acabant, eh?, senyora diputada...

La Sra. Mayol i Beltran

Ara acabo, si us plau, senyor president. Traient l'Incaivol, li he tret d'aquí 12.000 milions de pessetes en fer activitats que són: festes i xerimola, o un component de doctrinament ideològic. Això no és de rebut. Nosaltres no podem dir «no» als *bonotaxi* de les persones disminuïdes, als pisos tutelars de les persones disminuïdes; no podem dir que hi ha llistes d'espera per a cinc o sis anys més a Barcelona ciutat en residències, no podem dir això i tenir, al mateix temps, 12.000 milions de pessetes gastats en fer doctrinament... No podem, no ens ho podem permetre, és una barbaritat això. I, què vol dir fer doctrinament? Vol dir moltes coses, però jo vull posar un exemple. Vostès creuen que és una prioritat política per a aquest Govern finançar viatges a la gent que ha fet, que està fent les noccs d'or? Per què hem de premiar la gent que està fent les noccs d'or? Aquí hi hauria un altre debat. I la gent que se li mort el marit abans? Per què hem de pagar amb diners públics quan no podem pagar ajudes a disminuïts o no podem pagar res?

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, eh?, senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, acabo, però penso que el discurs s'ha entès. El que volia situar clarament –i acabo de seguida– és aquesta idea que no ens podem permetre fer això, senyor conseller, sense tenir cobertes les necessitats bàsiques.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Un momentet, senyor conseller. Per què em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, lo Grup Popular sollicita la paraula en virtut de l'article 67.3, perquè hi han hagut unes contradiccions respecte d'unes afirmacions que ha formulat la il·lustre diputada, d'uns fets que en absolut se poden provar.

El vicepresident primer

No ho sé, serà per al·lusions al comportament del Grup, perquè, si vostès no han parlat, no poden estar contradits...

El Sr. Curto i Casadó

No, són contradiccions...

El vicepresident primer

No, si vostès no han parlat...

El Sr. Curto i Casadó

O al·lusions... Doncs, és igual, senyor president. Vostè ho ha entès perfectament...

El vicepresident primer

No... Té la paraula, doncs, per aclarir el comportament del seu Grup.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. A la il·lustre diputada dirigeixo les meues paraules, quan ha parlat de l'efecte Piqué, en relació amb unes votacions que es van produir. I és que l'«efecte» i l'«afecte» són conceptes diferents, i nosaltres vam utilitzar l'*afecte* a unes iniciatives parlamentàries, no sé de quin Grup; siguin de qui siguin, que nos van semblar raonables, nos van semblar de sentit comú, proposicions no de llei que, en definitiva, les vam recolzar perquè les consideràvem adequades al que s'estava sol·licitant per als interessos generals de Catalunya.

En tot cas, nos sembla poc apropiat utilitzar lo judici d'intencions respecte de la conducta d'un grup parlamentari a l'hora de formular los seus vots i, sobretot, un grup parlamentari que sempre ha demostrat cap al seu Grup i cap a vostè, de manera especial i personalitzada, respecte i consideració, ja sigui en les seves idees, ja sigui en los seus pronunciaments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé. La senyora Mayol, doncs, perquè sí que ha estat contradita, en tot cas; suposo que es deu considerar contradita. Doncs, té la paraula.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor Curto, jo li demano... A veure, demano excuses si vostès consideren que he fet un judici d'intencions. Jo, senyor Curto, tinc una certa intuïció política i un cert, diguem-ne, sentit comú, i els mitjans de comunicació també. I és una mica casualitat que justament, quan vostès van tenir la bronca en el Congrés, amb el senyor Piqué, i Convergència i Unió no es va portar com vostès creien que s'havia de portar, el mateix dia es produeixen aquests efectes. En qualsevol cas, les meves intuïcions i les dels mitjans de comunicació poden ser equivocades, però jo continuo pensant que això

és «efecte Piqué». Però, miri, discrepem, senyor Curto...

El vicepresident primer

Molt bé. Em sembla que aquest tema està prou debatut. Pot contestar la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, l'honorable conseller de Benestar Social, que té la paraula.

El conseller de Benestar Social

Senyor president, senyores i senyors diputats, realment, contestar la senyora Mayol és complicat perquè no hi ha un fil conductor del que exposa ni el que vol exposar; potser això és conseqüència dels canvis que hi han hagut en el seu Grup. No ho sé, però és molt difícil, però ho intentarem, ho intentarem. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) Jo el que demanaria és, bé, el que desitjaria és que alguna legislatura la poguessin acabar els mateixos que han començat, que des que estic aquí no ho he vist mai això. Però, anem...

Nosaltres, com he dit –començo d'una forma..., no exactament pel mateix ordre que vostè ha assenyalat–, nosaltres, els convenis amb els ajuntaments, seguint un que criteri des del primer dia ha estat combatut, sobretot pels ajuntaments més grans, però que a mi em sembla que és just no fer-ho a través de la població; és més just que per habitant beneficiem l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i el de Badalona que el de Barcelona. Però jo he dit sempre a la Federació de Municipis, a l'Associació Catalana de Municipis, que jo acceptaré el criteri que ells em diguin i que consensuin ells, qualsevol que sigui, encara que a mi no em sembli bé. I, per tant, ho saben ells, ho saben vostès, ho he dit. Per tant, aquesta crítica que vostè ha fet amb tanta..., amb tant fervor, doncs, traslladi-la a la Federació de Municipis. Jo acceptaré la forma de repartiment que ells em diguin, d'una forma consensuada. El que passa és que ells no es posen d'acord i, aleshores, aquesta és una situació que, si no es posen d'acord, ho he de fer segons els criteris que a mi em sembla que són més justos.

Nosaltres consultem tothom, senyora Mayol, i prova d'això és que ens entenem amb el teixit associatiu i amb la societat civil; poden haver-hi moments de desencontre, com va passar amb aquesta situació que vostè ha assenyalat de les persones sordes i en una altra ocasió ha passat amb d'altres, això és normal, però, en el fons, ens asseiem en una taula, tantes vegades com faci falta, i, aleshores, arribem a acords.

I, no és cert, com tantes coses de les que vostè ha dit, que nosaltres haguem tirat endavant qualsevol projecte normatiu, sigui decret, sigui ordre –fins i tot ordre, no cal dir, llei–, sense que els organismes de participació no s'haguessin mostrat bastant majoritàriament, o per unanimitat, o bastant majoritàriament a favor.

I la llei que vostè ha assenyalat no ha seguit, no s'ha presentat al Parlament. Va sortir endavant en el Consell d'Administració, però, majoritàriament, amb els vots que representaven l'Administració i, per tant, no ha entrat. Aleshores, on és la crítica? Que vostè té un discurs formulat i *se non è vero è ben trovato*, i això no és

així. Nosaltres hem fet molt de cas de les comissions de participació, i la gent ho sap, i aquesta llei no ha entrat.

També ha formulat una altra cosa; ha dit: «Vostès donen tants diners a la iniciativa privada i tants diners als ajuntaments.» Això no és cert. Nosaltres, dintre els milions que vostè ha dit, els milers de milions que vostè ha assenyalat, hi ha tot el pagament de la gestió per a concert, per a subvenció, per a conveni de residències, de centres de dia, de tot el que és la gestió del Departament de Benestar Social en allò que respecta a serveis socials i als ajuntaments està segons el conveni, segons allò que és competència bàsicament municipal. Malament aniria que nosaltres donéssim..., aleshores, no podríem pagar realment el que és actuació d'atenció a les persones que hem d'atendre.

Jo no he dit aquest matí... –i això està enregistrat i, per tant, repassi-s'ho–, vostè no haurà estat atenta o no m'haurà escoltat, i jo potser no ho hauré dit amb prou dicció o no ho sé..., però jo dic que els serveis socials són integradors. Jo dic que un ministeri d'assumptes socials normalment té més un criteri assistencial que no pas un criteri d'un departament de benestar social. Aquesta és una opinió, però jo no he dit...; precisament, jo he fet tot el discurs de cara, diguem-ne..., ho he assenyalat com un principi que no es podria incomplir mai la integració de la gent. Com em pot dir vostè el contrari?

I vostè assenyalava –i després tornaré al que ha estat la part que m'ha semblat més adequada..., vaja, més adequada ho ha estat tot, perquè vostè ho ha dit i jo ho respecto, però que pensava que tenia més il·lació.

Home, no, no ens parli que són posseïdors de la veritat eterna i els altres estem situats a l'altra... Escolti, conviccions profundes –torno a dir el que he dit aquest matí, però en diré uns casos més ja que vostè... No sé senti tan prepotent en conviccions, no? Això de Xarxa, que ho han fet vostès –ajuntament socialista, però el tinent d'alcalde de vostès–, és una barbaritat.

Hi ha un informe que ha fet el Departament de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, encarregat per la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, que diu..., l'estudi es centra especialment a l'Administració municipal de Barcelona, i conclou que: «Els minusvàlids constitueixen el col·lectiu més incomprès per l'Ajuntament de Barcelona.» Això ho diu aquest estudi del Departament de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, que està sota la dependència d'una coreligionària de vostès. (*Remor de veus.*)

O el que diu el Reglament de les escoles d'ensenyament de l'Ajuntament, que dona..., el Reglament prioritza que es pot utilitzar per a no sé quantes coses, ah!, però no per a la formació d'adults; es pot utilitzar per fer actuacions diverses: cíviques, etcètera, totes molt correctes, però no en la formació d'adults. O les esmenes als pressupostos que vostès van presentar. Vostè creu que és de rebut que vostès, als darrers pressupostos, presentessin esmenes a base d'una sèrie de baixes de 200 milions, per una banda, de «Suport a famílies», per a destinar-los a «Noves inversions», del Programa d'ajut a les famílies, per a destinar-los a in-

versions? Baixa de 800 milions al Programa d'acolliment residencial, per destinar-los també..., etcètera. No té presentació –permeti'm que ho digui–, això no té presentació! Aquestes són les conviccions profundes que vostè assenyalava.

Nosaltres tenim una altra convicció, per sort, perquè a mi, vist el que vostès expressen, em preocuparia molt coincidir amb vostès, molt; creuria que estaria del tot equivocat, eh? Però, tenim una altra convicció del que és un departament de benestar social. Jo em basaré en un discurs que va fer el president quan va decidir aquí, al Parlament, quan va decidir crear el Departament: «Vull ratificar el meu propòsit de crear el Departament de Benestar Social, que cobrirà alguns dels camps que he esmentat.» I permetin-me, lligat amb això, un comentari polític de caràcter general. Durant algunes dècades tots els programes polítics, amb més o menys èmfasi, però tots, van posar l'accent en el benestar social i en una seguretat creixent del ciutadà. Diguem que això, afegit a un intervencionisme social i econòmic, més o menys gran segons els casos, configurava un model polític i social que, en termes generals, podríem qualificar de socialdemòcrata. A partir d'ara, fa tretze o catorze anys, això va canviar i tots els programes van esdevenir, cada cop més, diguem-ne, lliberals; tant, que fins i tot es va arribar a parlar del rebuig a l'Estat. Convergència i Unió ha estat sempre una gran defensora de la societat civil i, per tant, de tot el que representa llibertat, iniciativa i alliberament de les energies individuals i col·lectives que hi ha a la societat. I, com ja he dit abans, no només per filosofia política, sinó encara més com a resposta a la realitat social catalana; però en cap cas no ha acceptat tesis com aquestes del rebuig a l'Estat, ni ha oblidat que si bé la llibertat pot generar més progrés, no és segur que tothom se'n pugui beneficiar adequadament.

El benestar social s'ha de concebre pensant en aquests dos aspectes: el de tota la societat, que en un moment determinat, com l'actual, pot trobar-se en una situació de progrés generalitzat, i els que dins d'aquesta societat corren perill de restar-ne al marge. Els valors d'humanisme i de comunitarisme són essencials, i reclamen una visió global i, alhora, personalitzada del país i de la societat.

Jo aquest dematí deia, a més, que d'acord amb la nostra filosofia, i de cara a integrar la gent, a aixecar el nivell d'aquells col·lectius que, per raons històriques o pel que sigui, han quedat endarrerits, s'havia d'aplicar una discriminació en positiu –discriminació en positiu. I bé, d'això és del que es cuida el Departament de Benestar Social. A vostè no li agrada; molt bé, però aquesta és la missió del Departament que jo dirigeixo, i, aleshores, jo l'únic que li puc dir és que –recomanar-li-ho; vostè faci el que cregui que hagi de fer– parli amb les associacions de veïns que són del seu partit i molta gent que en els barris vostè els pot conèixer, i digui si realment aquesta tasca d'aixecament del barri, de discriminació en positiu, es fa o no es fa.

Quant al sistema de la Seguretat Social, hauré de revisar..., no tinc aquí els meus papers, però segur que jo no he dit el que vostè ha assenyalat. Jo l'únic que recordo que he dit és que, en tot cas, en el sistema no contribu-

tiu, recordin... Això té una història: quan a Catalunya es va crear la renda mínima d'inserció, es va demanar que això fos assumit per l'Estat, i la ministra Matilde Fernández va dir que això era fer assistencialisme, i no ho va voler. I, aleshores, nosaltres entenem, seguim entenent que aquesta és una qüestió que se n'hauria de fer càrrec l'Estat –ja ho he dit aquest dematí–, tot assegurant les competències de la Generalitat. En tot cas, volia dir això.

Benestar social, pel que acabo de dir, per altra banda, senyora diputada, no és serveis socials més acció cívica. Aquesta és una interpretació molt simplista –també jo ho podria dir de forma diferent– que vostè ha fet però que no és cert i que no hi entro més, perquè això és tan clar que no cal que en parlem més –almenys per part meva.

Entrada als serveis socials amb independència dels ingressos de la gent. Aquest és un discurs que ara és molt actual. En aquesta conferència, aquesta jornada sobre serveis socials que la –o jornades– Diputació de Barcelona va organitzar fa uns dies, i que crec que va tenir nivell..., i l'únic que jo lamento és que no s'hagués invitat cap alcalde de Convergència –també ho va lamentar un alcalde del seu partit, l'alcalde de Rubí–, ni del PP; no es va invitar ningú. Molt bé, però va tenir nivell, i aquest va ser un tema que es va analitzar. I va haver-hi el senyor..., van haver-hi posicionaments diferents, però el senyor Huguet Serra, que és algú dins del Partit Socialista, i a més una persona, no tan sols correcta, sinó amb bon pensament, encara que jo no acabo d'estar del tot d'acord en algunes coses que ell assenyalava, però ell va dir: «Quan parlem de la vocació d'universalització no pretendrem que tots utilitzin els serveis; l'important és garantir-ne l'accés quan es necessita. No estic en contra que un milionari accedeixi a aquests serveis, però no cal que li ho paguem; com no caldria que l'operessin gratis a la Vall d'Hebron» –diu ell, no ho dic jo–, «i li paguem els estudis quan té diners. És com si li facilitéssim una «vivenda». Aquest és un problema del sistema sanitari i educatiu que s'ha de corregir per a la sostenibilitat de l'estat del benestar.» Ja ho veuen. «L'estat del benestar neix amb l'objectiu de ser un sistema de redistribució de riquesa. Quan no s'aplica sota aquest prisma, no corregeix desigualtats, sinó que les augmenta», en opinió del senyor Albert Serra. «La gratuïtat depèn de la disponibilitat econòmica.» Molt bé, això és el que opina el senyor Serra, això és el que opina altra gent, etcètera.

Ara, a part d'aquesta qüestió, el Govern d'Andalusia –que no és pas de Convergència i Unió, que jo sàpiga, ni del PP tampoc–, aleshores, acaba d'aprovar una *ley de mayores*, i també ha implementat el Decret de preus. I, és més, diu: «La ley prohíbe que los ancianos puedan ser internados en centros geriátricos contra su voluntad» –cosa que és lògica, ho tenim nosaltres–, «y salvaguarda el patrimonio de éstos para impedir la expoliación por parte de los familiares o tutores.» I aleshores prohibeix que s'hagin fet donacions en els darrers deu anys. Això, una llei «de forces progressistes» –entre cometes. No és ni del Partit Popular ni de Convergència i Unió; és, en tot cas, de vostès. Així van les coses, senyora diputada, i no cal dir que jo, en algunes

d'aquestes qüestions, no hi estic d'acord. Ah!, i se m'oblidava... I ara també el mateix passa a Navarra –però Navarra té un Govern que no és exactament el que vostès afavoririen, segurament. Després hi ha una entitat de disminuïts a la qual no li va voler cedir un terreny l'Ajuntament de Barcelona; el va comprar assessorant-se amb el mateix Ajuntament, i, una vegada comprat, resulta que s'ha d'ampliar la Fira de Barcelona i no li donen el permís per ubicar-s'hi, al carrer del Foc –per si ho vol mirar–, número 23. Això, alguna cosa hauria de fer la senyora Eulàlia Vintró, no?

La Llei de serveis socials parla de drets, com vostè ha dit. I els drets –ho he dit aquest dematí, ho torno a dir ara–, en la forma que vostè assenyala, independentment dels ingressos..., només es pot fer si hi ha un finançament de part de l'Estat. No es pot fer amb el finançament, la transferència financera, amb el finançament de la Generalitat –no es pot fer. Jo d'això en vaig parlar amb la ministra Fernández, amb la ministra Arregui (*veus de fons*)..., Alberdi –perdonin, he tingut un lapsus–, i n'he parlat amb el ministre anterior, el Javier Arenas –no amb l'actual, Pimentel–, i em diuen que no és possible incrementar a nivell de l'Estat... I si no és possible, doncs, no és possible en aquest sentit que vostè assenyala. I això és el que jo vaig dir també en el seu moment.

Però torno a insistir que, a part del que posa la Llei de serveis socials, haver aconseguit la universalització i territorialització de l'atenció precoç, que és això que vostè diu... Per cert, ha dit quelcom de l'atenció precoç que no és..., vaja, que no és veritat. Està realment..., hi pot anar tothom, tant si paga com si no paga; està dintre del Decret de preus. Però això exonera la capacitat econòmica de la gent. Això són drets. O ho és concedir totes les altes que es demanen de centres ocupacionals, o els centres especials de treball, o tot el que s'ha fet amb el PIRMI, o proporcionalitzar i universalitzar els serveis d'assistència a les persones grans que ho necessitin, etcètera. O tot el que s'ha fet d'eliminació de llistes d'espera, on s'han eliminat, i que ja ho he dit. Tot això són drets, senyora diputada, i, per tant, no digui que això no és així.

Diu: «No he vist mai un programa que no porti el pressupost annex.» Doncs, vostè ha vist molt poques coses, perquè tots els programes i tots els plans no porten mai el pressupost. Són plans de referència, no són plans de govern. Jo tots els he vist d'aquesta manera. El Pla que ara està fent d'atenció a la família, el Govern central no portarà annexat tot el pressupost d'això; dirà el que vol fer: com es mesura, amb quins principis... Per tant, aquesta és la realitat. I jo li demano que s'assabenti vostè millor de les coses.

Parla vostè de jaciments d'ocupació i de l'atenció domiciliària. L'atenció domiciliària, sigui dit de pas, no és cert que nosaltres la vam transferir fa uns mesos. Vam transferir aquella part que feia la Generalitat. Però, la competència, els ajuntaments la tenen des de la promulgació de la Llei estatal 7/85 i la Llei 8/87. Prova d'això és que en feien, i prova d'això és que nosaltres hem de fer el que nosaltres fèiem. L'atenció domiciliària, no l'hem transferit ara. Com es poden falsejar les coses d'aquesta manera, senyora diputada? Com se n'ha de

dir, d'això? Ho deixo per a vostè, que li posi el qualificatiu que vostè desitgi. Però ja he dit aquest dematí el que deien les lleis: això és competència municipal, de gestió i de finançament. Altra cosa és que la Generalitat vulgui i estigui subvencionant set vegades més ara que fa deu anys, la qual cosa no és un increment petit, tot i que als ajuntaments i a mi mateix ens agradaria que aquest increment pogués ser més gran.

Diu: «No es preveu la qualitat formativa de la gent.» També això jo li demanaria que ho traslladés a la senyora Vintró i ho traslladés a altres ajuntaments on vostès hi tenen part, perquè jo he dit aquest dematí que em queixava que tots els concursos que es feien al respecte, formació, «no ho sé, no contesta»; com a màxim hi havia un ajuntament que valorava la formació que es fes en l'exercici de l'atenció domiciliària. Per tant, això és així.

Quant a les dades de formació d'adults..., jo després en voldria parlar, de formació d'adults, però..., perquè s'hi van posar molt, en la formació d'adults; avui n'ha dit poca cosa. S'hi van posar molt, i varen dir coses que eren molt inexactes. I després resulta que la Diputació de Barcelona comissiona diferents regidors per anar al lloc on es feia millor la formació d'adults. Ho han dit pels mitjans de comunicació, a Alemanya. I tornen els periodistes, i els deien: «Bé, què han vist vostès a Alemanya?» Concretament, jo aquí en tinc una –n'hi ha més, han fet més declaracions–, de la senyora Misericòrdia Vallés, de Reus; diu: «La formació és millor aquí que a Alemanya.» Ho diu ella, no ho dic jo –ho diu ella. Per tant... I després s'ha demostrat que tot allò que varem dir, que va justificar els dos articles del senyor Ribó i no sé quantes coses més, re de re de re de re.

El 3%, no el compleix la Generalitat, és cert, el 3% de persones disminuïdes. Estem fent un esforç en aquest moment. Ara tampoc l'Ajuntament de Barcelona. Que jo conegui, cap Administració pública, la qual cosa és una vergonya per a tots plegats, començant per la Generalitat i començant per mi. Però aquesta és la situació.

Jo no ho sé, em sembla que vostè no ha assenyalat res més. Ha dit aspectes que tenien a veure amb l'acció cívica. Jo aquest dematí ja ho he dit, senyora diputada. I vostè, doncs, aleshores, trobo acceptable que no concordi amb les meves opinions, però ho he dit. Concretament, més o menys, i resumint-ho, he dit: «La Direcció General d'Acció Cívica, en contacte amb el mateix teixit associatiu, cerca la vivència de valors, que la cultura, el civisme, la convivència, la solidaritat, els valors democràtics, estiguin presents en els barris.» Això no té res a veure amb l'alliçonament nacionalista –això no hi té res a veure. Com es pot construir un país sense vivència de valors, amb la cultura, amb el civisme, la convivència, la solidaritat, els valors democràtics, que siguin presents en els barris, i, per tant, la solidaritat? Com es pot fer? Això és el que fa la Direcció General d'Acció Cívica. I en el que no ens trobarà, senyora diputada...

Per cert, abans de passar a l'exemple que li volia dir, hi ha, en canvi, un article de la senyora Eulàlia Vintró que volia valorar molt positivament, un article que va aparèixer el dia 31 de març. I aleshores diu: «Los sectores

sociales» –ho diré en castellà, perquè està en castellà, i la traducció em costaria més atenció– «en situaciones de peligro de exclusión social y de marginación se caracterizan por la falta de recursos y de bagaje cultural necesario para obtener una dedicación satisfactoria, y ello a pesar de recibir una atención educativa pública, que se ha incrementado con relación a épocas recientes. En una sociedad como la nuestra, que proclama la igualdad i la cohesión social como valores creadores de derechos de ciudadanía, debemos velar para que la satisfacción de las demandas educativas no incremente los riesgos de fractura social. Estos peligros son particularmente perceptibles en ciertos prejuicios que inspiran algunas de las demandas educativas de numerosos sectores de la población. Me refiero, por ejemplo, al prejuicio que identifica la educación con la exclusiva transmisión de contenidos académicos y empobrece su ambición intelectual o su significación cultural, o al prejuicio que atribuye únicamente a las escuelas la responsabilidad de la educación, incluida la educación en valores.» Continua: «Éste es un esfuerzo» –després que diu altres coses– «que no se puede hacer sólo desde las administraciones o desde el sistema educativo reglado. Es un esfuerzo que, si se quiere eficaz, concierne también a los agentes sociales implicados en las diversas formas de educación y exige una mayor implicación educativa de la comunidad próxima, barrios y distritos.» Això és el que fa Acció Cívica, el que diu la senyora Vintró. Estem d'acord amb la senyora Vintró. Ja ho veu, hi estem d'acord; encara que sigui per una vegada, estem d'acord amb el que diu la senyora Vintró. I això és el que fem en aquest punt de vista de l'acció cívica.

Nosaltres no fem, com s'ha fet en alguns ajuntaments que vostès hi són i que governen, doncs..., ara li diré el què: «Taller de ball sensual *para discos*», o un curs per aprendre a lligar, o... Van criticar..., tant van criticar aquí –i amb raó–, que en un document que no tenia..., vaja, que no responia a res, era simplement un esborrany no adequat; es feia un programa de cuina i de tall i costura, etcètera, per a les dones. I bé, diran això: molta raó, els vaig donar la raó i ho vam corregir, etcètera. Però és que la Diputació de Barcelona té una escola professional de la dona, on fan cursos de cuina, tall, costura i patronatge. No he vist que cap de vostès digués res al respecte, i això, si estava malament en un cas –que ho estava–, també està malament en l'altre.

Per tant, què vol que li digui, senyora Mayol? Les coses són com són. Jo li demanaria que, en tot cas, si tenim punts de vista discordants –que em sembla que és bo que els tinguem, hem d'intentar coincidir quan puguem, però està bé que els tinguem–, doncs, com a mínim, que es basessin sobre efectes reals.

I, per cert, i per acabar aquesta part, com a mínim. Vostè una vegada em va criticar molt, també amb raó, una revista del Departament on apareixia jo fotografiat quatre o cinc vegades. Aquí, en una revista del seu Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, l'alcalde apareix en totes les pàgines menys en quatre. (*Rialles.*) Per tant, també seria qüestió de matisar les coses i fer les coses d'una forma més adequada.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

La senyora Mayol pot fer un torn de rèplica, per deu minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyores diputades, senyors diputats; senyor conseller, no penso caure en les seves preocupacions. És a dir, penso debatre la política de fons i no penso caure en les seves preocupacions; és a dir, no penso entrar a discutir els problemes de la seva coalició, per exemple, i no penso..., i li he de dir que encara no he decidit, quan governi a l'Ajuntament de Barcelona, exactament, quin àrea de gestió tindrà. Ja sé que vostè suposo que està tota l'estona fantasiejant que jo faré la tinència d'alcaldia de Benestar Social, no ho tinc decidit. El que sí que sé segur és que vostè no serà el conseller de Benestar Social amb qui jo m'hauré d'entendre, suposant que ho faci. (*Veus de «Molt bé» en un sector de l'hemicicle.*)

Dit això, en els temes de l'Ajuntament de Barcelona no hi penso entrar, només li vull dir dues coses, senyor conseller; només li vull dir dues coses. L'Ajuntament de Barcelona si va tancar una residència de gent gran va ser per responsabilitat política, perquè la residència de Vallbona, senyor conseller, es va fer, es va pensar en època franquista com una presó, per a..., de la llei de *vagos y maleantes*. Aquest equipament, que estava pensat com una presó, no es va utilitzar mai, i la senyora Masgoret, el 79, com que hi havia tanta mancança de places residencials, va decidir utilitzar-la. I quan es va veure que era un espai absolutament inadequat, es va valorar que era millor enderrocar-la que no pas reconstruir-la de nou, perquè era més car. I totes les persones que estaven en aquesta residència es van reubicar, totes. I quan l'Ajuntament de Barcelona va tancar dos recursos més i els va reubicar, els diners que es varen obtenir s'han triplicat per al Servei d'Atenció a la Vellesa i el Servei d'Ajut a Domicili, que és el que és competència municipal.

Per tant, no utilitzi demagògicament una qüestió que és llaunera si no s'explica; no la utilitzi perquè la política de l'Ajuntament, en vellesa, ha estat triplicar..., ha estat, perdó, en aquests moments, els dos-cents milions de beneficis que es van obtenir de la gestió de les residències s'han triplicat per al Servei d'Ajut a Domicili, que és el que és competència municipal, senyor conseller.

Per tant, vostè no pot criticar la política de l'Ajuntament en vellesa; no pot fer-ho, no té capacitat ni legitimitat per fer-ho, senyor conseller.

I, en segon lloc, li vull dir una altra cosa. L'Institut Municipal de Persones Disminuïdes, l'any 96, li va enviar a vostè aquest document de les seves necessitats, de les necessitats de la gent disminuïda. Vostè, a hores d'ara, han passat tres anys, i no els ha ni contestat! Per tant, si hi han dèficits per a les persones disminuïdes, en molt bona part tenen a veure amb la seva incapacitat ni de contestar una proposta de gestió.

I, en tercer lloc –i acabo amb el tema de l'Ajuntament–, li vull dir, senyor conseller, que la senyora Vintró, l'any 90, li va proposar a vostè un consorci residencial conjunt per gestionar una cosa –que era competència seva, llavors– conjuntament, per sortir del problema que tenim a Barcelona amb les residències. Vostè va trigar quatre anys a contestar-li, i després li va dir que no.

Continuant el debat que avui ens pertoca, miri, senyor conseller, l'estat del benestar, vostè n'ha fet aquí una definició genuïna. L'estat del benestar, en aquests moments, el problema que tenim de veritat és que l'hegemonia neoliberal que hi ha en aquests moments el qüestiona de fons, i vostès, senyor conseller, són neoliberals. I com es qüestiona des del neoliberalisme l'estat del benestar? Tenim aquí tres formes d'anàlisi d'aquest qüestionament. Com ha impactat la política neoliberal sobre el qüestionament de l'estat del benestar? Ha impactat en els valors? Poc. Afortunadament en els valors ha impactat poc, perquè vostès –ni vostès, ni el Partit Popular, ni les forces neoliberals estan avui en condicions de defensar els valors que vostès practiquen– no estan en condicions de defensar-los, perquè l'opinió pública encara valora com a molt positiu el paper redistributiu de l'Estat i el paper redistributiu de les polítiques públiques.

En canvi, sí que ha impactat el seu discurs a les expectatives de la gent, i això té a veure amb la seva política. Vostès fan un discurs de deslegitimar l'estat del benestar i d'emetre constantment el missatge que no es pot finançar, i això ho fa vostè, ho fa el conseller Mas, ho fa el conseller Trias, quan diuen a la gent: «Escoltin, com que en el futur no es podran pagar les pensions, facin-se pensions privades. Com que no podrem mantenir la sanitat i els serveis socials, els hem de pagar.» I en això sí que vostès estan impactant, perquè estan fent una cosa que vostè no diu mai quan parla de les llistes d'espera, i és que estan desanimant la demanda. Per què no tenim llista d'espera –diu vostè– a Girona? O per què hi ha menys llista d'espera de les possibles en disminuïts? Perquè la gent no ho demana perquè sap que no ho pot obtenir, i això, senyor conseller, vostè ho hauria de saber. És la demanda desanimada que es produeix quan la gent no té expectatives en relació amb un servei, senyor conseller. I això sí que ho estan aconseguint la gent com vostè, neoliberal, ho estan aconseguint.

La tercera cosa que m'està impactant, el neoliberalisme, l'estat del benestar, la crítica, és en les polítiques que s'estan fent. Hem de dir que no han aconseguit, perquè encara és molt fort el valor, no han aconseguit desmuntar el sistema nacional de salut com vostès proposaven a Madrid, en el debat sobre sanitat, no ho van aconseguir perquè encara hi ha gent que ho defensa molt seriosament, però hi ha hagut polítiques que han fet vostès, i polítiques que ha fet la senyora Thatcher –que simbolitza el mateix que vostès a Anglaterra–, que han desmuntat potes essencials de l'estat del benestar, senyor conseller. Per tant, vostès tenen aquesta responsabilitat, i aquest és el debat teòric que han de fer sobre l'estat del benestar, no aquesta mena de cosa abstracta que fa vostè quan parla de l'estat del benestar.

Tercera qüestió: la política fiscal. Això sí que és desmuntar l'estat del benestar, senyor conseller. Vostès, amb la política fiscal que estan fent amb el Partit Popular, estan disminuint de manera anual en 500 i 600.000 milions de pessetes els ingressos, i vostès estan fent, per exemple, que si jo cobro cinc milions de pessetes per la via de la nòmina pago el 25% d'impostos, i si vostè cobra cinc milions de pessetes per una renda del capital paga només el 20% d'impostos. Això és desmuntar l'estat del benestar, senyor conseller, i vostès ho estan fent aquí i ho estan fent a Madrid.

Política d'adults, parlem-ne. Aquest matí vostè ha dit, en un exercici de cinisme considerable, diu: «Si la riquesa d'un país són les persones, la millor inversió que es pot fer és formar persones.» Pressupostos de formació de persones adultes: any 93, 43 milions; any 94, 44 milions; any 95, 44 milions; any 96, 29 milions; any 97, 17 milions; any 98, 5 milions; any 99, 3,5 milions. (*Remor de veus*.)

Programa d'analfabetisme. Això, recordin les xifres que ha donat aquest matí: el 2% de la població analfabeta, eh?, recordin, 125.000 persones, em penso que eren –ara ho dic de memòria. O sigui, la millor riquesa d'un país són les persones. Hem dedicat aquest pressupost a la formació de persones analfabetes, a l'analfabetisme. Diu el senyor conseller: «El programa nostre no té comparació a Europa.» Efectivament que no té comparació a Europa, no hi ha a Europa cap país... (*remor de veus*), no hi ha a Europa cap país que es permeti abaixar d'un 78%, del 97 al 98, els pressupostos d'analfabetisme. Efectivament, no té comparació amb Europa!

Vellesa, senyor conseller. Publicat en el Parlament de Catalunya: «La Comunitat Autònoma, a l'Estat espanyol... Una de les comunitats autònomes...» –espero, ho tinc aquí, així– «que dedica menys diners», o sigui que té menys residències públiques. En tenen més que nosaltres, de residències públiques: Balears, la Rioja, Extremadura, Castilla - la Mancha, Castilla - León, Cantàbria, Canàries, Astúries, Aragó. Totes aquestes comunitats que els acabo de dir tenen més percentatge de residències públiques que nosaltres. Què han fet vostès en la política de vellesa? Han decidit, des de fa dos anys, no invertir en residències pròpies ni en concertades, sinó donar un taló a la gent gran.

En els pressupostos de l'any 98 dediquen vostès al xec de la gent gran 2.267 milions de pessetes; en inversions, 563, i als ajuntaments, 529 milions de pessetes. Però esperin, perquè el 99 és pitjor. El 99, els diners destinats al xec pugen a 1.269 milions de pessetes, eh?, per tant, ens situem a 3.500 milions. Els diners dels ajuntaments per a residències baixen de 529 milions a 279, i les inversions pugen 30 milions. Això és la seva política de residències.

És a dir, en comptes de tenir residències pròpies o concertades que estiguin en condicions, un xec, i espavilla't. I on vas a parar?, doncs, mira, fes el que puguis! Senyor conseller, això és la seva política de vellesa.

I, per acabar, Acció Cívica. Hi hauria tants exemples, però n'hi vull posar un que és especialment gràfic. No sé si se'n recordaran, perquè jo no me'n recordava fins

que me'n vaig adonar. Que aquest Parlament, l'any 97 –mirin de què els parlo, eh?, l'any 97– va aprovar, després d'un debat de política general, exactament el 27 d'octubre del 97, una resolució, la primera Resolució sobre el finançament autonòmic. I, al final d'aquesta Resolució hi havia un punt que deia –que vam votar per unanimitat, em sembla recordar, potser, ara no em recordo si el PP ho va votar, però és igual–: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a emprendre...» (*remor de veus*) –vull dir que és igual, que es va aprovar. Perdonin, no ho visquin com una... (*Rialles.*) «El Parlament de Catalunya insta el Govern a emprendre una acció que compregui diversos àmbits, dins i fora de Catalunya, per evidenciar i donar a conèixer la realitat del dèficit fiscal de Catalunya.» Això era una part d'una resolució sobre finançament autonòmic i criticàvem –com hem fet sempre– el sistema de finançament, aprovat, hi insisteixo, el 97.

A algú d'aquesta cambra, llegint aquesta Resolució, se li ocorre pensar que qui ha de fer això és Benestar Social? Algú ho pot pensar això? I què fa el senyor Comas? Ara, quan el seu partit ha decidit fer una campanya sobre el pacte fiscal, quan ha decidit –copiant-nos una paraula nostra, per cert, que és «primàries programàtiques»...

El vicepresident primer

Hauria d'anar acabant, senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

«primàries programàtiques»..., el senyor Pere Esteve ha anunciat que les seves primàries programàtiques passarien per donar a conèixer la denúncia de..., la proposta del pacte fiscal en base al mal finançament; llavors, Acció Cívica organitza a tot Catalunya xerrades per explicar aquesta Resolució del Parlament de Catalunya.

Escoti'm, senyor Comas; el senyor Mas, no creu que seria competència seva, si de cas, això? (*Veus de fons. Rialles.*) Per això que acaba de dir el senyor Mas ara, està evidenciant que aquesta decisió no és del conseller Comas, és del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Un moment, senyor conseller, que hi hagi silenci per poder-lo escoltar. Moltes gràcies. Pot contestar.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, senyora diputada, costa poc pujar aquí i dir coses que no són certes, en absolut. (*Remor de veus.*)

Primer de tot, per començar, per anar més en ordre, per anar més en ordre del que vostè ha assenyalat. Jo aquí no he parlat per a res de la residència de Vallbona, ni he parlat per a res de l'Ajuntament de Barcelona amb vostè. Si vostè treu la residència de Vallbona, parlem de la residència de Vallbona, però ha estat vostè qui l'ha tret,

no jo. Jo no ho tret. La residència de Vallbona... (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

No facin diàleg, si us plau.

El conseller de Benestar Social

La residència de Vallbona, més altres residències que l'Ajuntament ha tancat –no és l'única–, aleshores, nosaltres això ho hem criticat, perquè no ho podíem moralment ni crec que legalment fer. I aquesta residència jo vaig oferir a l'Ajuntament rehabilitar-la abans de tancar-la, però no va agradar i no ho van fer, i ho van tancar pel seu compte i risc. Aquesta és la qüestió.

Després, diu que jo no vaig contestar. No és cert. Jo contesto sempre i he rebut sempre l'Institut Municipal de Disminuïts, sempre. Si he tingut un descuit, l'hauré tingut, però no en sóc conscient i, entre d'altres coses, la senyora Vintrolà em coneix i sap que jo contesto sempre.

El consorci. Vaig parlar-ne no amb la senyora Vintrolà, en vaig parlar amb el senyor Maragall, del consorci. I jo li vaig dir que jo estava d'acord amb el consorci, però aleshores s'estava discutint ja la Carta municipal de Barcelona i això havia de quedar per quan es discutís la Carta municipal de Barcelona. I això va ser així, i el que finalment ha quedat és que ni consorci, perquè ara és competència, segons la Carta municipal de Barcelona, que va votar aquest Parlament, és competència del tot..., vaja, a partir de l'aprovació de la Carta i de la seva vigència, de l'Ajuntament de Barcelona. Això és així, senyora diputada. No com vostè ha dit.

El meu liberalisme. Miri, jo no ho he estat mai, de neoliberal. Jo no sé si vostè sap el que és; jo sí que sé el que sóc i, per tant, tinc una llarga trajectòria darrera meu –molt llarga trajectòria–, i, per tant, aleshores, sí que sé el que jo sóc.

Li he de recordar que el Pacte de Toledo és fruit del Grup de Convergència i Unió (*remor de veus*), és fruit del Grup de Convergència i Unió...

El vicepresident primer

Un moment, si us plau, senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

...la proposta. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Si us plau, ordre.

El conseller de Benestar Social

La proposta va ser..., home, això està a tot arreu. La proposta va ser del Grup de Convergència i Unió. Assabentin-se'n, no cridin; assabentin-se'n, informin-se'n. Per què, per què han de cridar sense saber-ho? Això és una qüestió molt clara de comprovar, no és una qüestió d'opinió –no és una qüestió d'opinió.

Vostès tenen una confusió ja, que jo no sé com referir-la-hi, respecte als pressupostos. Sempre comparen el pressupost liquidat d'un any amb el pressupost inicial del següent, i això no és adequat –i ho dic ben responsablement, ho podria dir molt diferent.

El pressupost de l'any passat, de l'any 98, aquest Parlament el va aprovar..., de l'ICASS, no el tinc total del Departament, de l'ICASS, el va aprovar per 45.000 milions de pessetes; el liquidat va ser de 50.500 milions de pessetes.

Per tant, els ho he dit sempre, quan es fa, i no ho podem preveure, el conseller d'Economia ha previst algunes coses que ja sabem exactament, com el Plan concertado i el Plan gereontológico, però no podem posar-ho perquè quan es fa el pressupost no ho sabem, i, per tant, no em comparin xifres. Escolti, això és la multiplicació del pa i dels peixos! Perquè, aleshores, si amb 28 milions de pessetes –o no sé el que ha dit– hem de poder atendre 761 mestres només de les escoles d'educació d'adults, que hem passat de 394 a 761, doncs ja m'explicaran vostès com ho fem! O passar de 19.000 alumnes a 144.000. Això no és així, parlin amb propietat. Tant costa parlar amb propietat?

Per tant, els pressupostos són els que són. Vegi vostè el pressupost liquidat de formació d'adults, vegi'l, i aleshores parlem-ne; aleshores podríem fer un debat seriós, però aquest debat, en aquests aspectes, no ho és. I ja que ha parlat vostè de formació d'adults, on era tot allò que vostès ens van estigmatitzar respecte al tancament de les escoles d'adults, respecte que només es faria el GES en vint escoles, respecte a l'ensenyament presencial. Tot això es va dir en aquesta daixò, i fins i tot el president del seu Grup en va fer un parell d'articles, o separar el mestre del seguiment de l'aprenentatge del seu alumne o dedicar menys recursos a les escoles d'adults. On és tot això? On és tot això? On és tot això?

No n'han encertat ni una. (*Rialles i remor de veus.*) I no és estrany si considero el lluny que vostès estan de la societat. Jo no els trobo a vostès, no els trobo. (*Persisteix la remor de veus.*) No els trobo. Trobo socialistes, però no els trobo a vostès; per tant estan molt lluny de la societat. I el viatge a Alemanya es va fer amb la intenció de poder demostrar que la Generalitat feia molt malament l'educació d'adults. Es va fer amb aquesta intenció i resulta que els ha sortit –com es diu allò– el tret per enrere, perquè resulta que els regidors, honestos, com ho són tots ells, vénen i diuen que com aquí no es fa enlloc; això és el que han dit. Per tant, és aquesta la qüestió.

Per què diu vostè, senyora diputada, que nosaltres donem un xec en mà? On ho ha vist vostè, això? Nosaltres realment convenim amb cada persona a la residència on vol anar, a la residència on té plaça, si hi està conforme, i acordem l'import que ha de pagar la Generalitat, que complementant el que paga l'avi i complementant el que paga la família, si és que ha de pagar; aleshores, aquests diners els donem a la residència. No donem mai un xec en mà. Com es pot afirmar amb aquesta lleugeresa? Com es pot afirmar amb aquesta lleugeresa?

Després, vostè diu: «No. Segons...», no ha dit on, però va sortir en un mitjà de comunicació aquesta notícia de la nostra realitat en residències, que era una notícia equivocada, una pàgina web de l'Imsero que és falsa. I li llegiré la carta que ha dirigit el director general de l'Imsero, el senyor Héctor Maravall, al diari que ho va publicar –que encara no ha fet la rectificació, esperem que ho faci: «Me dirijo a usted en relación a una noticia publicada en el periódico de su digna dirección el pasado miércoles 3 de marzo, sobre las plazas residenciales para mayores en Cataluña. En la citada información, basándose en los datos disponibles en la página web del Imsero, se hacía mención a que la comunidad autónoma de Cataluña era una de las tres comunidades con menos oferta de geriátricos públicos. Desgraciadamente, la información contenida en la citada página web tenía un notable desfase temporal y no se ajusta a la realidad actual, que es muy distinta. En estos momentos, el total de plazas públicas, tanto de creación directa como concertada, asciende a 15.035, lo que representa un porcentaje de 1,52% de la población mayor de sesenta años, es decir más del doble del que constaba en la página web», pam, pam, pam. I després, el mateix ministre de Treball, el ministre Pimentel, diu: «lamento profundamente el desafortunado error de la página web del Imsero y con carácter inmediato» es va procedir a suprimir aquesta informació i ara s'està recomponent. Aquesta és la realitat del senyor ministre i del senyor director general, i, per tant, tampoc en això té raó, encara que vostè tenia la base –ja li ho admeto en aquest cas– d'una informació publicada en els diaris que era incorrecta.

I després, les conferències. Nosaltres no fem conferències ara, nosaltres en fem permanentment, de conferències, als barris. Per què? Pel que he dit aquest matí. Per nosaltres, la gent dels barris té tant dret o més a seguir els esdeveniments que interessin el país, i d'opinar-hi, i anem a fer conferències amb col·loqui. I no fa gaire ho vam fer sobre el nou contracte social. Jo n'he fet unes quantes, i n'he fet sobre molts altres aspectes, i les seguiré fent. I ara toca fer-ne dues, no tant sols la que vostè ha dit sinó que en farem una altra –ja li ho anuncio, per si no hi està d'acord, perquè ho pugui saber per endavant–: el finançament, perquè creiem que aquesta és una qüestió que interessa el ciutadà, que ell té criteri, que aleshores pot dir la seva. Una altra cosa seria que les féssim incorrectament, però això, mirin com les fem i aleshores, en tot cas, ens ho critiquen després. I en farem una altra sobre els vint anys d'autonomia de Catalunya, perquè als barris és necessari. On les hem de fer, les conferències? Al passeig de Gràcia només? A Sarrià - Sant Gervasi? (*Remor de veus.*) S'han de fer a Trinitat Nova (*persisteix la remor de veus*) i s'han de fer allà on toqui. I per tant aquesta és la realitat, senyora diputada, i a mi em sap greu...

El vicepresident primer

Un moment, senyor conseller. Es demana silenci, si us plau.

El conseller de Benestar Social

...em sap molt greu aquesta sèrie d'inexactituds.

Punt 1

7900

M'hauria agradat, hauria confiat i m'hauria agradat tenir un debat més basat en fets i menys en aspectes que no tenien res a veure amb la realitat. Ho lamento molt i, per tant, jo dono per acabat, digui el que digui vostè ara, dono per acabada la meua intervenció. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies. La senyora Mayol pot intervenir per un temps de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres, la gent d'Iniciativa - Verds no anem als barris, vivim als barris. Aquesta és la diferència amb vostès, amb vostè.

Segona cosa. Vostè ha dit: «Pujar a la tribuna i dir mentides no costa res.» Té tota la raó: a vostè no li costa res. Jo reconec que, per la meua manera de ser, em faria més mal a l'estómac, perquè em costa molt dir coses que no són certes. A vostè veig que no li costa gaire, i si no, preguntí a la gent dels sindicats –que estan aquí– si els fa molta gràcia que vostè digui que el Pacte de Toledo és proposta seva.

Segona cosa. Vostè deia: «Jo no sé si vostè sap què sóc, jo sí que sé què sóc.» Miri, jo l'únic que sé és que jo evoluciono, cosa que no fa vostè, i jo no m'aferro al passat en les meves idees. Sé que..., la nostra força política i jo també evolucionem. Vostès, en canvi, no s'han bellugat d'allà mateix, la dreta pura i dura. (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, miri, vostè ha dit ara això de l'Imsero. Tenim una diferència vostè i jo: vostè, la rèplica a l'oposició, ve i la fa a partir de retalls de diari. Jo, la informació que li he donat, no és de cap retall de diari. La informació que jo li he donat de les residències és Parlament de Catalunya, informe presentat pel senyor José Luis Pinto i David Casado, del Centre de Recerca d'Economia i Salut, de la Pompeu Fabra. Per tant, no és que jo m'hagi equivocat per una pàgina *web* de l'Imsero. Vostès tenen menys residències públiques que totes les comunitats que ha dit, publicat al Parlament de Catalunya i aportat per la Universitat Pompeu Fabra. Jo no acostumo a venir a debats amb retalls de premsa.

Els pressupostos, senyor conseller. Escolti'm, ja és el summum, permeti'm, és el summum que vostè ens retregui que nosaltres no podem portar aquí el tema dels pressupostos com a exemple, perquè vostès fan pressupostos virtuals. O sigui, a sobre, és culpa nostra que vostès facin pressupostos virtuals, pressupostos que presenten aquí, que després es liquiden radicalment diferents. Escolti'm, això és una posició de l'oposició al Govern, com vostès ens fan discutir cada any uns pressupostos que no serveixen per a res? Aquesta és una crítica a vostès, no a l'oposició.

Li voldria dir tres qüestions més. El tema de l'Ajuntament de Barcelona i el que vostè ha criticat. Senyor conseller, la senyora Vintó li va proposar el consorci residencial, l'any 90. Vostè diu: «M'ho vaig pensar perquè estàvem discutint la Carta municipal.» Sí, se-

nyor, el problema que hem tingut! Convergència i Unió ha paralitzat la Carta municipal durant deu anys (*remor de veus*). Per tant, si vostè..., vostè, a sobre, ens ho retorna...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau.

La Sra. Mayol i Beltran

...és a dir, a sobre ens retorna a l'Ajuntament que no ha volgut fer el consorci perquè estava en discussió la Carta i ens han tingut la Carta deu anys paralitzada, i no hem tingut ni Carta ni consorci.

I la pregunta és: ara que tenim Carta, quan pensa tirar endavant el consorci, vostè, senyor conseller? Pensa actuar amb diligència ara que ja tenim Carta aprovada i ràpidament reunir el Consorci per poder fer el consorci de serveis socials?

Miri, vostè deia això de les conferències: «Un tracte just per als ciutadans de Catalunya.» M'ho passava el senyor Ferran, acte del molt honorable senyor Jordi Pujol del dimecres 7 d'abril de 1999, per explicar –és a dir, avui mateix– el pacte fiscal de Convergència i Unió, mentre en aquest Parlament s'està fent el debat de política social –efectivament, m'ho recorden ells... (*aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El vicepresident primer

Si us plau.

La Sra. Mayol i Beltran

Ara, pagats amb diners de tots nosaltres. A mi, que això fos així i hi posés: «Convergència Democràtica de Catalunya», escolti'm, vostès gastin els diners com vulguin, però que això ho haguem de pagar nosaltres mentre estem fent el debat de política social, i que, a sobre, ens digui que és mandat del Parlament, senyor conseller, això ja és befa!, això ja és befa!

I al mateix temps que vostès..., o sigui, fixin-se, vostès fan això i al mateix temps vostès diuen en els programes d'ajuts a disminuïts, a les ajudes a disminuïts passen, l'any 97, de 174.000 pessetes per persona i any a l'any 94... Perdó, passen de 258 milions l'any 94..., perdó, que ara ho he dit malament. Passen, l'any 94, de 250.000 pessetes/any a l'any 97, 174.000 pessetes, i diuen: «no tenim disponibilitat pressupostària». I el mateix any –el mateix any– gasten 1.000 milions de pessetes a fer això (*la diputada mostra un cartell a la cambra.*) Això què és, política social, senyor conseller? Això és política social, senyor conseller? (*Fora remor de veus.*)

Senyor conseller, vull acabar dient una cosa que me l'he guardada especialment per al final. Vostè ha atribuït a la Universitat una expressió que només s'utilitzava en temps del franquisme, ha atribuït a la Universitat parlar de «coreligionaris» quan feien referència a la mateixa ideologia. Aquesta expressió és inacceptable que la digui una persona demòcrata i que es digui en aquest Parlament.

Gràcies.

Punt 1

El vicepresident primer

Molt bé. Moltes gràcies, senyora Mayol. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Per al·lusions? Ah, sobre els articles? Té la paraula, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Comas, recordi vostè –i ho ha recordat a la tribuna, i per això demano la paraula per al·lusions– que quan, en nom del meu Grup Parlamentari i amb altres companyes i companys i milers de persones, em vaig manifestar pels carrers de Barcelona demanant més diners per a formació d'adults, vostè, per escrit, em va dir que feia mal al país i que era anticatalà. Així és com vostès argumenten el debat polític.

Gràcies, senyor president.

(*El conseller de Benestar Social demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Si és per contestar les al·lusions, perquè, si no, obriria torn. Si es limita, doncs, no obrirà torn.

El conseller de Benestar Social

Això que vostè ha assenyalat no és cert, senyor diputat.

El vicepresident primer

Molt bé. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Escolti'm, el debat..., no podem estar eternament amb aquest debat. Senyor Ribó, sigui el més succint possible.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, pot repassar –perquè, a més, sortirà publicat en un llibre, aviat– l'article corresponent, signat per vostè, on diu exactament que «fèiem mal al país». Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé. Correspon ara el torn al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per iniciar aquesta intervenció i per un temps de trenta minuts, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la primera constatació en començar un debat d'aquestes característiques, sobretot després d'haver sentit el conseller, reiteradament, aquest matí –també aquesta tarda, en part–, haver dit que Catalunya és un país de referència, en l'àmbit del benestar social; haver dit que Catalunya, en definitiva, és un mirall per a Espanya i, fins i tot, per a Europa en algunes polítiques del benestar social, és que és oportú –ho hauria dit si el conseller no s'hagués referit a aquestes qüestions–, sobretot, per saber on som, des d'on partim, que l'estat del benestar al qual han arribat alguns països, i no pas el nostre, precisament, els ha proporcionat sanitat, ensenyament, carreteres, serveis socials ajustats a les necessitats de

societats que gaudeixen d'una correcta justícia distributiva, però que nosaltres patim, i, per tant, partim d'una situació en què hem perdut el tren de la història per raons prou conegudes que no vull enumerar i, sobretot, perquè tenim una situació en què conviu un sistema públic mancat de recursos necessaris i un sistema, o un sector privat, que fa negoci amb les pensions, amb l'ensenyament, amb la sanitat.

Per això, el manteniment de les poques estructures de l'estat del benestar a casa nostra ens porta, ara per ara, i des d'una òptica progressista, i des d'una òptica catalana, que és la que inspira el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a plantejar la seva subsistència i, des d'aquest punt de vista, a reclamar més recursos i les polítiques més adequades. Més recursos, en primer lloc, per cobrir les necessitats d'uns sectors desatesos de forma crònica, agrupats en el sindicat únic de la misèria; sobretot, més recursos per combatre aquesta filosofia resultant de l'individualisme neoliberal que ens envaeix –fixi's que jo no li ho dic a vostè, que sigui neoliberal, però sí que és, en aquest cas, una filosofia que inspira i dona ales a aquest Govern–, una filosofia que dona primacia al principi de «tant tens, tant vals», i un principi al qual ha sucumbit no només aquest Govern, sinó altres administracions, de manera que han arribat a convertir aquest estat del benestar en una autèntica formalitat virtual per a la majoria i, per a la resta, han convertit aquest en un sistema de pagament del preu de mercat i, per tant, de peatge, que imposa la iniciativa privada o mercantil.

I més recursos, en segon lloc, per fer una aproximació a Europa que, ara com ara, és un autèntic miratge. I, digui el que digui el conseller en aquest sentit, en l'únic que ens podem assemblar a Europa, l'únic punt de contacte que podem mantenir és que compartim els mateixos mals, és a dir: atur estructural, envelliment de la població, retard dels joves per accedir al món del treball o a un habitatge, però, evidentment, amb el que no podem estar d'acord és que hi apliquem les mateixes receptes.

Miri: només l'any 1993, els estats membres de la Unió Europea dedicaven una mitjana del 28% del seu producte interior brut a atendre les prestacions dels seus sistemes de protecció social –Dinamarca, un 32,4; Alemanya, un 26,6; Bèlgica, un 26,3– contra el 23,4 de l'Estat espanyol i –fixin-s'hi bé– el 21,9 català. És a dir, 6,1 punts de mitjana menys que Europa, sobretot en un context i en una època, en uns anys en què el creixement del producte interior brut, a Catalunya, ha estat, paradoxalment, per sobre de la mateixa mitjana europea. I tot això, a més a més –i només per posar alguns exemples, perquè després ho aniré desgranant durant la meua intervenció–, amb uns indicadors absolutament nefastos, amb un 15% de persones amb pobresa relativa, amb més de 5.000 nenes i nenes que reben maltractaments per part dels seus progenitors, amb 2.600.000 analfabets funcionals, amb els índexs més alts de drogodependència i malalts de sida de tot Europa, o, per exemple, amb 0,8 places públiques per a gent gran per cent habitants, quan la mitjana europea és de cinc per cada cent habitants majors de seixanta-cinc anys.

7902

Per tant, és aquest un panorama que res té a veure amb aquell panorama tan idíl·lic que ens descrivia el president de la Generalitat des d'aquesta mateixa tribuna, en un debat de política general recentment, en què invocava les estadístiques de qualitat de vida de l'ONU. Jo m'imagino que tenien més a veure, aquelles estadístiques, amb la bonança del clima, fins i tot amb la dieta mediterrània, que no pas amb el país real, i tampoc té gaire punt de contacte amb aquest cofoisme que, en alguns moments de la seva intervenció, el mateix conseller Comas ha anat exhibint, perquè nosaltres no som campions de res, nosaltres no som referents de res, nosaltres estem jugant en una categoria inferior; no som pas a primera divisió, som en una categoria, segurament, regional.

I deia que els recursos han d'anar acompanyats de polítiques, de polítiques al marge dels recursos, que són escassos i que han de ser més, i que s'han d'incrementar; de polítiques adequades contra la burocratització i el clientelisme captiu que ha caracteritzat les polítiques de benestar del nostre Govern; contra això, racionalitat, rigor, descentralització a favor dels municipis; contra les batalles partidistes i institucionals, prioritat als problemes de la gent; contra la involució en el terreny dels drets socials i contra la discrecionalitat en matèria de drets socials, definició legal i protecció dels drets bàsics d'obligada prestació.

Jo diria, conseller, com a preàmbul de la meua intervenció que, com els manaments de la llei de Déu, aquesta filosofia que obliga a aquest manteniment de les poques estructures de l'estat del benestar, es podrien resumir en dos manaments: bàsicament, més recursos, més diners, i, el segon, menys burocràcia —*menys burocràcia*— i, per tant, simplificar. I simplificar i menys burocràcia ens porten, necessàriament, a parlar de finançament, a parlar de l'estructura del Departament, a parlar de recursos, i no hi ha millor manera d'analitzar les polítiques socials d'aquest Govern que mirant el seu finançament i, per tant, el seu pressupost. Perquè és l'expressió xifrada i comptable del compromís del seu Govern, de Convergència i Unió, de millorar la nostra qualitat de vida. I la resta són autèntiques bones intencions, com les que vostè ha expressat aquest matí, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens hem de referir, hem d'anar a parar als números.

No es pot dir que aquest sigui un govern que prioritza els departaments socials, i amb això vull sortir al pas d'una manifestació feta pel mateix conseller d'Economia i Finances, que és aquí present avui, quan va presentar el pressupost per a l'any 99. Aquests són uns pressupostos clarament insuficients per atendre la forta demanda social avui, a Catalunya, especialment en alguns terrenys, com els de l'atenció primària i el de la gent gran. És possible —jo no li ho nego— que el Departament de Benestar Social, en onze anys, hagi fet moltes coses —moltes i de molt positives—; de fet, s'ha gastat fins a 750.000 milions de pessetes i en alguna banda hi seran, en algun lloc hauran anat a parar, aquests diners; però, malgrat això i per a l'any 99, per a l'exercici pressupostari d'enguany, la dada en termes absoluts no ser-
veix.

Anem, percentualment, en termes relatius, a veure quin pes específic té el Departament de Benestar Social en el conjunt del Govern, segurament, a desgrat de vostè mateix, però, com que el Govern, tot ell, és solidari amb les polítiques del seu Departament, el que és una evidència que vostè no em negarà és que el seu Departament manté un 2,8% de pes específic en el conjunt del pressupost del Govern, i no només això, sinó que consolida, un any més, una davallada progressiva, que ja acumula deu punts des de l'any 95, i no només això, sinó que aquest 2,8% de pressupost està molt lluny d'aquell 4% que la mateixa Llei exigeix als ajuntaments i que vostè avui ha citat: si volen gaudir de la condició de preferència en la col·laboració amb la Generalitat, està molt lluny —i miri que em sap greu de reconèixer-ho— del 6,3% del pressupost de l'Estat, que ha experimentat, enguany, un increment del 6,7% en el pressupost d'afers socials del Ministeri, i està molt lluny, fins i tot, del 4,10% de pes específic del pressupost que vostè mateix manejava no fa tant temps: l'any 1991. Miri quins temps, aquells!, fins i tot el president de la Generalitat encara no s'havia plantejat de liquidar el seu Departament.

El mapa de serveis social evidencia, avui, que gastem, proporcionalment, menys diners en serveis socials que l'any 91. I aquesta és una dada que no li dic del pressupost, la hi dic de la liquidació, perquè vostè, després, no em desmenteixi. Miri: l'any 91, 42.000 milions; l'any 95, 51.000 milions. Per tant, l'increment, que ha estat un increment progressiu de fins a un 23%, és un increment que està per sota del pressupost consolidat i que està per sota de la mateixa evolució de l'índex de preus al consum.

Inversió: l'activitat inversora del seu Departament ha estat, per dir-ho amb un terme, amb un qualificatiu suau, paupèrrima. Continua en la seva línia de descens: l'any 97, un 53%; l'any 98 i el 99, per sobre del 70%; es consolida, a més a més, una utilització, diguem-ne, discrecional dels recursos destinats a la inversió en funció de prioritats que marca el seu Departament, segons el major o menor grau de pressió social, veïnal, municipal de la urgència —o, fins i tot, del grau d'afinitat política de l'Ajuntament en qüestió—; es mantenen les partides destinades al sosteniment de l'actual xarxa de serveis socials, a pesar que ara vostès ja obtenen ingressos recaptats en aplicació del Decret de preus públics, i existeix, en aquests moments, fins a trenta-un municipis d'aquest país amb cessions de terrenys fetes per a construir-hi equipaments, fins i tot amb el compromís i la paraula donada del mateix conseller i del mateix president de la Generalitat, perquè a curt termini, o en el passat, s'haurien fet residències, centres de dia, centres cívics, casals d'avis, etcètera, etcètera.

I, per cert, parlant de municipis, avui és obvi que vostè ha volgut picar l'ullet en algun moment de la seva intervenció, en la part final, al món dels ajuntaments, al món local. Però les aportacions, en onze anys, d'aquells 750.000 milions de pessetes que vostè ha esmerçat durant tots aquests anys de vigència o d'existència del seu Departament, durant onze anys vostè només ha dedicat el 4,45%, és a dir, 3.300 milions d'aquests

Punt 1

750.000 milions als ajuntaments. I aquesta és una dada objectiva.

Els ajuntaments, a més a més, continuen sent víctimes d'aquest menysteniment institucional sistemàtic amb relació, per exemple, als recursos del Plan concertado. Encara hi ha criteris distributius foscos, amb obscurantisme en la informació, amb desviació encara a serveis i prestacions que no són bàsiques, distintes, precisament, dels serveis socials a què s'han de destinar, i em remeto, en tot cas, a les liquidacions dels pressupostos que, successivament, hem pogut examinar.

I, encara amb relació als ajuntaments, continuen els contenciosos amb relació als convenis marc interadministratius, aquests convenis que es diuen convenis *lentejas*: *si las quieres, las tomas y, si no, las dejas*; l'últim, el darrer episodi, el juny de l'any passat.

I, encara més recentment, amb relació al traspàs –o digui-li com vulgui–, encara que fos autènticament una competència dels ens locals, el cert és que s'han traspasat els serveis, i, per tant, els mitjans materials i els recursos humans quant al servei d'ajuda a domicili de l'any 1998. Per a enguany hi ha hagut una descapitalització i una congelació d'aquest servei, no es cobreixen les baixes del servei i, després, el conseller ens recorda, a més a més, que la inversió hauria de ser molt més elevada, de l'ordre de 90.000 milions de pessetes. Jo crec que la cosa té una certa *miga*, per dir-ho d'alguna forma.

Pel que fa a l'estructura del Departament, el Departament és avui, onze anys més tard de la seva creació, un enorme cul-de-sac partidista, on caben tot tipus d'activitats i programes no prioritaris socialment o residenciables en altres àmbits del Govern, on es perpetuen autèntics instruments d'agitació i de propaganda d'un departament que està pensat –almenys en part–, si vostè vol, en un 25%, per fer clientelisme polític, per fer de vehicle de penetració social més que una altra cosa. I vostè dirà que això és un tòpic, és una reiteració, és quelcom que avui hem discutit, i moltes vegades, en aquest Parlament, però digui'm vostè què hi fa Acció Cívica? Perquè, sota l'aparença d'aquest foment de l'esperit cívic, de determinats valors, de la solidaritat –objectius que, per cert, es poden cobrir perfectament a través de l'ensenyament i d'altres àmbits formatius d'aquest Govern–, home, doncs, Acció Cívica vol dir les oficines de Benestar Social, vol dir les videoconferències del conseller, vol dir programes com «Arrel·la't a Catalunya», «Festa de l'arbre» –que, per cert, deu ser l'arbre, aquest, del logotip de Convergència Democràtica de Catalunya–, o vol dir, per exemple, aquell programa «Noces d'or», que blasrava la senyora Mayol, perquè viatgin uns quants matrimonis en el seu cinquantè aniversari de noces, i que, per cert, senyora Montserrat –espero que m'ho permetrà–, em recorda molt el festival «fallero» per a jubilats, amb entrepà inclòs, del senyor Zaplana, a l'estadi de Mestalla, l'any passat.

Per tant, en conclusió: Esquerra Republicana, senyor conseller, li proposa, en primer lloc, de reestructurar orgànicament i funcionalment les polítiques de benestar social del Govern a partir de la fusió del Departament

de Benestar Social amb el de Treball en un únic departament de treball i d'afers socials, que assumiria, així, el conjunt de les polítiques actives i passives, la creació de llocs de treball de la població activa, per una banda, però, també, la inserció sociolaboral i sociosanitària dels usuaris de prestacions i serveis socials, un nou departament que desenvolupi, en aquest apartat, activitats i programes, per tant, socialment prioritaris, i, per tant, reubicant, en conseqüència, aquells àmbits del Govern, aquelles actuacions de caràcter formatiu, de difusió de valors cívics o d'habitatge –el que sigui– que corresponguin i, en conseqüència, també, liquidant totes les estructures clientelars i de propaganda. I fixi's bé que ni plantegem, d'entrada, ni reprovacions personals, ni reprovacions globals al seu Departament, sinó que volem superar clarament les batalles institucionals d'un país dividit i amb les institucions repartides que, de vegades, els uns i els altres –i amb això no acuso ningú en concret–, veuen les persones com a potencials clients electorals i, per tant, volem superar un problema que no se soluciona canviant persones, perquè és un problema de concepció i d'estructures, un problema d'origen; és un problema d'estructura de base clientelar com, per exemple, en bona part també, el Departament de Treball. Això, sí: ja li dic que aquesta fusió és molt menys que el que al seu dia li va plantejar el mateix president de la Generalitat quan va plantejar la supressió del seu Departament.

I, pel que fa al finançament, ens proposem de superar una etapa d'escanyament financer que posa en qüestió, autènticament, la viabilitat del sistema públic de serveis socials i no afavoreix aquella descentralització als ens locals de què jo li parlava. Miri, vull posar l'accent en el tema del finançament perquè nosaltres li volem fer una proposta –vostè ha demanat alternatives, nosaltres creiem sincerament que les tenim i no vull que es vegi cap petulància per part nostra–, però li proposem d'incrementar fins a 140.000 milions de pessetes, és a dir, 38.000 milions més, és a dir, un 37% més el pressupost de Benestar Social i de serveis socials –actualment, amb 102.000 milions. I com ho desglossem? Dels 53.000 milions, aproximadament, en números rodons actuals, del Departament, passar a 76.500, fins a arribar, per tant, a la xifra mítica del 4% del total del pressupost de la Generalitat, millorant –per tant, amb una millora d'inversió– 13.500 milions el pressupost de la Generalitat. Però, pel que fa a l'Institut Català dels Serveis Socials, passant dels actuals 49.650 milions de l'ICASS a 63.600, a partir d'un millor finançament de l'Estat, xifrat, si fa no fa, en 12 o 14.000 milions de pessetes, segons dades del mateix Departament d'Economia, en un document inèdit que, de moment, nosaltres coneixem i que vostè va fer públic. I en això estem d'acord; hi estem d'acord i en això trobarà la complicitat i el suport d'Esquerra Republicana, en denunciar aquest finançament, totalment injust i discriminatori, que, per exemple, fa que, per cada 100 pessetes que rep un català major de seixanta-cinc anys, un altre d'una comunitat de règim comú en rebi 150, i un de règim foral en pugui arribar a rebre 270.

Així, en una primera fase, senyor conseller, li proposem de forma immediata, buscant la complicitat i l'acord d'aquest Parlament –i així ho volem instrumentar a tra-

7904

vés de la resolució corresponent—, equiparar-nos, per a l'any 2000, a la mitjana espanyola i, en una segona fase, a mig termini, arribar al 7%.

Miri: pel que fa als serveis socials, la Llei 4/94, la dita Llei Comas —i Llei Comas perquè es va aprovar unilateralment amb els vots de Convergència i Unió en una època d'una majoria més que absoluta o reforçada del seu Grup Parlamentari—, és una llei —segurament perquè el finançament és inadequat i a mi m'ha semblat que vostè justificava la Llei i la involució en matèria de serveis socials pel que fa al mal finançament o a la infradotació econòmica de l'Estat—, ha estat una llei que ha perpetuat la situació anterior d'absència d'un marc normatiu clar i ha estat, també, una llei que no ha situat els drets i les garanties dels usuaris dels serveis socials i del seu finançament d'aquells serveis d'inexcusable o d'obligada prestació per part de l'Administració en tant que drets essencials. Per això, també li reclamem, i volem que s'hi pronunciï..., sobre la seva necessitat d'adoptar una nova llei de serveis socials que es situï en el marc del consens polític i social, i, per tant, en aquest Parlament. Jo no crec que sigui oportú o pertinent de crear un òrgan extern, ni una taula, ni una mesa, sinó en aquest Parlament, que és prou sobirà i prou representatiu, per buscar aquest consens polític i social per definir les necessitats que té avui plantejades el nostre sistema de serveis socials, que fa que avui, malauradament —en absència d'aquest consens que vostè, per cert, ha reclamat avui, però que no ha buscat mai—, s'hagi construït un model per la porta del darrere, a còpia de decrets i d'ordres.

Una llei, per tant, que defineixi els serveis essencials, de quins té dret a rebre cadascun dels ciutadans, amb independència de si pot o no abonar la seva contraprestació; una llei que defineixi l'autèntica universalitat d'aquests drets igual que en l'ensenyament, en la sanitat, en el sistema públic de pensions, en el de seguretat social —que, per cert, no són drets fonamentals caracteritzats constitucionalment com a tals, sinó que són principis que han d'orientar o inspirar l'actuació dels poders públics; per tant, tenen el mateix rang legal i constitucional, i a ningú se li acut de qüestionar la universalitat dels nostres escolars, de la prestació de la sanitat, de l'ensenyament, etcètera... I una llei, també, que defineixi, en última instància, si m'ho permet, conseller, quins són aquells serveis que ha de prestar necessàriament l'Administració i aquells, per altra banda, que, a través de conveni, a través de concert, amb la iniciativa social o la mercantil que sigui, s'hagin de poder fer. Perquè estem convençuts, senyor conseller, sense qüestionar la doble xarxa —que no ho farem, nosaltres—, que, quan estem parlant de serveis que tenen a veure amb les persones més febles de la societat, no hi valen els serveis de baixa qualitat, no hi val l'atenció poc professional, no hi valen problemes com, en ocasions, malauradament, més enllà de la xarxa pública, es poden produir.

Correlativament a aquesta definició dels serveis essencials, ha de quedar clar, també, en aquest marc normatiu nou, amb què els financem. És a dir, què ha d'anar via fiscalitat, amb càrrec al pressupost, amb càrrec als impostos i tributs que paguem cadascun de nosaltres, o

què ha d'anar a càrrec de l'usuari. És a dir, a través de la contraprestació que, en alguns casos, podria venir obligat a abonar, l'usuari. No pot ser, per tant, com passa ara, que, en aquests moments, els ingressos, via recaptació dels usuaris de l'ICASS, siguin exactament, directament proporcionals a allò que la Generalitat deixa d'aportar a l'ICASS, i que, per tant, no reverteixen en el sobredimensionament o el potenciament de la mateixa xarxa, sinó en el seu manteniment vegetatiu. Un consens, per tant, que cerquem i que vostè avui reclamava curiosament, paradoxalment —millor dit—, un consens polític i social que no ha existit, per exemple, quan vostè ha desoït, sistemàticament, les recomanacions del Síndic de Greuges, quan ha desoït els dictàmens del mateix Consell Consultiu, perquè vostè ha volgut mantenir un règim de contraprestació dels serveis socials amb el Decret de preus, que ha constituït l'atac més frontal al precari estat del benestar de què disposàvem a casa nostra. Per a vostès, la prioritat en aquests moments passa perquè els usuaris es paguin l'accés als serveis socials i passin a ser clients. I jo he sentit dir a un director general que, en aquests moments, no és al Departament que caldria qualificar i entendre que són clients els usuaris dels serveis socials. Què passaria si comencéssim a qualificar així els nostres escolars, els malalts que van als hospitals, tractant-los com a clients. Jo, particularment, em poso nerviós quan algú del seu Departament o algú d'aquest Govern tracta o qualifica de clients els usuaris dels serveis socials.

Vostès han collat massa els cargols i no és la primera vegada, perquè, abans d'aquest Decret de preus públics, abans d'aquest règim de contraprestació dels serveis socials, recordin el Decret 284/96, que és l'autèntica mare de totes les batalles —ja s'ha dit avui—, que transformava la garantia pública d'un servei o d'un sistema públic de serveis socials en una prestació condicionada a una decisió administrativa o a l'existència d'una partida pressupostària concreta. I aquest és el punt de partida inevitable d'aquesta filosofia qüestionada, com deia, pel Consell Consultiu i pel mateix Síndic de Greuges, que exhibeix una voracitat recaptatòria superior a la de la mateixa hisenda pública. Anem al revés del món, anem al revés del món, i, a més a més, ho fem en un context en què els canvis culturals estan propiciant l'increment de la demanda social —vostè ho ha dit i vostè ho ha reconegut. I no em faci demagògia, qualifiqui-ho com vulgui, però no em digui —perquè ho ha dit alguna vegada— que el Decret de preus només afecta els usuaris o famílies amb gran capacitat econòmica; sobretot, sobretot, perquè la xarxa social de Catalunya és tan deficitària, com després veurem, que només pot arribar a pretendre, si de cas, cobrir les necessitats de les persones amb menys recursos i, per exemple, en situació de solitud, si parlem de la gent gran.

I, parlant de gent gran, precisament, aquest és el sector —no dic res de nou si dic— de la població que ha arribat a la vellesa i que és un dels segments més importants d'atenció dels nostres serveis socials, i, a més a més, el més nombrós quantitativament —ho diuen els índexs d'envelliment, la taxa de sobreenvelliment... Són gent que, a partir de l'anticipació de l'edat de jubilació, de l'increment de l'esperança de vida, evidentment, dispo-

Punt 1

sen de més temps lliure per canalitzar-lo en benefici de la societat, però, en conseqüència, també, evidentment, poden presentar situacions de risc, de dependència social i econòmica molt forta, i, tot i la magnitud d'aquest problema, que vostè coneix perfectament i que ha descrit molt bé avui, i tot i la magnitud del que ens ve al damunt en els propers anys, malgrat els esforços esmerçats que jo li reconec en alguns àmbits en el terreny de la gent gran, constatem l'existència d'uns dèficits molt importants, dèficits que, en aquelles conclusions del Tercer Congrés de la Gent Gran, queden explicitades o, per exemple, any rere any, en l'informe del Síndic de Greuges, quan constata que rep multitud de queixes pel que fa a la manca de places residencials. I no ens estranya perquè, com s'ha dit abans i molt bé per algun altre orador que m'ha precedit, en aquest exercici, per exemple, baixen les aportacions per a gent gran als ajuntaments, que passen de 529 a 279 milions, la qual cosa dificultarà, òbviament –i ningú no ho pot discutir–, que els municipis puguin mantenir aquests serveis. Miri, mentre hi hagi ajuntaments que rebin 286 milions per a 2.900 places i, en canvi, el Departament doti amb 4.000 milions 3.399 places, no entendrem res. Com es menja això? Com es menja que, entre l'any 82 i el 97, la Generalitat hagi destinat fins a 11.000 milions més a sufragar els centres propis de l'ICASS –14.000 milions– que els municipals –escassament, 3.000 milions–, quan només tenen tres-centes places menys? No entenem res, i, després, vostè ens dirà que qüestionem en va la fe municipalista del Govern i de la coalició governant.

Tampoc ens estranya aquesta regressió en matèria de polítiques d'atenció a la gent gran, quan veiem que baixen les aportacions a les entitats d'iniciativa social: de 336 a 188 milions, i, això, sí, puja –i puja molt– aquell programa de suport a l'acolliment residencial, que és un altre eufemisme, perquè a vostè no li agrada que parlem del xec de la gent gran –a València em parlen del *bonocheque*... Podem, escolti, convenir amb quina denominació, amb quin terme qualifiquem, però el que vol dir, en definitiva, és que vostès donen uns diners a la gent gran i a les famílies perquè es busquin la vida en el mercat, en comptes de dotar econòmicament el concert amb els municipis i, per tant, ampliar l'oferta de la xarxa pública, i aquesta és una filosofia i una política que és una prova més d'aquella ofensiva liberal, que vostè diu que no comparteix i que suposa el fet de clientelitzar progressivament l'usuari dels serveis socials.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I escolti'm: salta a la vista, també, aquesta regressió en matèria de gent gran, quan veiem la descompensació pel que fa a l'oferta pública i a l'oferta privada. De les 36.721 places de residències per a gent gran a tot Catalunya, la proporció més gran, 23.400, és a dir, el 68%, correspon a l'oferta privada. Jo no li citaré les dades d'Imsero perquè estan esbiaixades –i, això, li ho reconec–, li citaré no tan sols un document publicat per aquest Parlament d'una... No, escolti'm: li citaré dades del seu propi Departament de Benestar Social, en una resposta parlamentària. Si utilitzem les dades del mateix Departament, la cosa millora una mica respecte de

l'Imsero, però no gaire. Hi havia, l'any 1997, 0,8 places públiques per cent habitants més grans de seixanta-cinc anys, quan la mitjana europea és de cinc places residencials –i aquesta és una dada esfereïdora, que vostè, segurament, no em contradirà perquè està publicada en una resposta del seu Govern, del seu Departament en aquest Parlament.

La inoperància, honorable conseller, i la inanició dels serveis socials d'atenció a la gent gran durant tots aquests anys ha quedat palesa, per exemple, quan a Barcelona, malgrat les batalles i dificultats que hi hagi hagut per la cessió de terrenys o de solars, escolti'm, des de l'any 93, des de l'any 93 –i alguna responsabilitat hi tindrà vostè–, no hi ha hagut cap actuació, cap residència, i ens adonem que això és una gran paradoxa, perquè a Barcelona hi ha el 20% de barcelonins i barcelonines que tenen més de seixanta-cinc anys: 300.000 persones.

O quan des de l'any 82 no s'han creat places pròpies a vint-i-dues comarques i, per tant, hi ha hagut llistes d'espera fins fa molt poc a Girona, a Lleida i a Tarragona, i encara vostè té o afirma, amb certa manca de rubor, que a Barcelona i a la seva demarcació aquest problema subsistirà durant la pròxima legislatura.

Podríem parlar del cost de l'aposta residencial estancant en 135.000 pessetes des de fa molt temps. Escoltin, el conseller sosté –ho ha dit més d'una vegada– que aquest és un preu adequat, perquè quan surten les places a concurs, doncs, hi ha entitats que s'hi presenten. Escolti'm, quin remei! La veritat és que hi ha estudis alternatius que fan una valoració molt més elevada, ja siguin places residencials, ja siguin assistencials, ja sigui una bona i una mala gestió. I, per tant, des d'aquest punt de vista, evidentment, no hi podem estar d'acord.

Acabo aquest primer torn, aquesta primera intervenció fent una proposta molt concreta en l'apartat de la gent gran, que jo voldria que vostè hi tingués receptivitat. Nosaltres li proposem i ho plantejarem en forma de resolució demà al matí...

El president

Senyor Ridao, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo ja mateix, senyor president. Incrementar, evidentment, les pensions en el marc dels pactes de Toledo, en l'horitzó immediat de la reforma d'aquests pactes. Però, això sí, en l'àmbit de les seves competències, incrementar el nombre de treballadors familiars de serveis d'atenció a domicili, passant dels actuals 800 milions a 2.500, i incrementar les places de centre de dia: 2.500 places més, el 2003; 7.000, el 2005; incrementar el nombre de places públiques a un mínim de 2.700 durant la pròxima legislatura, i 7.000 en vuit anys.

I, finalment, vostè ha parlat sense quantificar, sense cap indicador, de la telealarma i la teleassistència. Nosaltres voldríem, en un horitzó a curt termini, per tant, per a la pròxima legislatura, que el seu Departament arribés a proveir fins a 75.000 persones grans d'aquests dos ser-

veis. Espero, en tot cas, la resposta a alguna de les qüestions que en aquest primer torn li he formulat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; senyor diputat, jo no he dit que estem com a Europa, he dit que a Europa es valorava l'esforç que feia la Generalitat, que es feia a Catalunya; això és el que jo he dit. No puc dir que estem com a Europa, perquè no és cert, si això només fa falta mirar-ho, no? Escolti, no, però es valora. I he dit que es podia contrastar el que havíem fet i on érem. He dit això. «Contrastar» no vol dir dir que estem millor que ningú, però vol dir que s'ha fet un esforç i podem contrastar les diferències. De la mateixa manera he dit que el que no podem contrastar de cap manera és com tenim l'atenció domiciliària. Però, d'això, ja n'hem parlat abans.

Vostè diu: «L'actuació cívica es pot fer des de les escoles.» Evidentment, es pot fer des de les escoles, però..., m'estranya molt que ho digui vostè, això; perquè, ja he dit aquí l'article de la senyora Vintró, i tothom que analitzi aquest tema i hi entengui, coneix, sap que això no es pot posar només a les espatlles de les escoles: o tenim uns barris, amb un teixit associatiu fort, amb un teixit associatiu que dóna qualitat, que es responsabilitza del barri, o aquests valors cívics no existiran.

El Govern de la Generalitat sempre ha tingut com a pilar fonamental el reconeixement i el treball conjunt amb el teixit associatiu, per potenciar aquells valors socials necessaris i, en general, per encarar el civisme. La vertebració i cohesió de la societat és una tasca importantíssima, i això no es pot fer només des del Govern, mai es pot fer això des del Govern, no s'enganyin: no es pot fer. Això, la societat cívica, el teixit associatiu, la societat, vull dir, hi està d'acord i hi col·labora, o no s'aconsegueix. El teixit associatiu és el que dóna força i coherència a la societat. I això es pot fer des de la Direcció General d'Acció Cívica, o es pot fer des d'altres llocs. Es pot fer des d'una altra direcció general, diguem-ne com vulguin, però això s'ha de fer: això s'ha de fer. Molts barris que hem recuperat, gràcies als ajuntaments, gràcies al teixit associatiu, i gràcies a la Generalitat, no ho hauríem aconseguit sense aquesta actuació.

El senyor Riera coneix molt bé el barri de Sant Cosme, entre altres que podríem mencionar. I això no s'hauria aconseguit només a través de l'escola, sense la gent benemèrita d'aquell barri –que n'hi ha, i molta–, amb tot el ventall de teixit associatiu que hi treballa, i el que fa l'Ajuntament del Prat, i el que fa la Generalitat, no ho hauríem aconseguit. Poso aquest exemple i en podria posar altres.

Per tant, és això el que nosaltres som... A mi em dol molt, jo suposo que ara ja deu ser un tic i que ja és qüestió que jo elimini aquest aspecte de torbació que em

produeix, i aleshores, deixi de sensibilitzar-me aquest tema. Però això de parlar d'electoralisme, d'actuació amb discreció; escolti, això no és així. Això ho hauríem..., jo ho demanaria i si no, doncs, m'és igual. Jo..., hi ha altres coses, altres imputacions que algunes vegades se m'ham fet que ja no em fan perdre la son. Doncs aquesta encara me la fa perdre, perquè em sap greu, perquè la gent dels barris no s'ho mereix això; no és per mi. La gent del teixit associatiu no s'ho mereix. És gent benemèrita, és gent que porta molts anys treballant, fent de voluntari, amb moltes incomprendensions. I, per tant, això no s'ho mereixen. Què hi farem, alabat sia Déu!

Aquest matí jo he parlat de l'actualització, de l'explicació dels barems, suposo que això ha quedat clar. No ha acabat d'entendre, vostè, el que volia dir. No he fet una anàlisi, he dit que d'això en podíem parlar, si volien; jo hauria preferit més un debat sobre idees, i sobre... Però, molt bé, he parlat d'actualització al meu Departament, perquè tota actuació que porta més de dos, tres anys, amb l'evolució que avui té la nostra societat, s'ha de revisar. I em sembla que he donat prou vies, prou reflexions, perquè això s'entengués.

Dedicació dels diners als ajuntaments. Els convenis es fan per a l'atenció primària, per ajudar l'atenció primària. Diu: «Lo tomas o lo dejas.» Home, es discuteix, però és evident que no hi ha una normativa que ens obligui al respecte. Es podria fer, però no hi és. I ningú pot dir, ningú d'aquells que pensin que som poc sensibles, que les xifres són tossudes, i, per tant, ningú pot dir que no hi hem dedicat una molt alta atenció, passar –hi insisteixo– de 500 milions a 3.500 milions, no és cap tonteria. I això és així.

Ara, vostè, després ha parlat de residències. Jo volia parlar-ne abans, en alguna altra intervenció, i no he seguit bé els apunts que tenia i ho deixat. De residències dels ajuntaments, senyor Ridao, n'hi ha de dues menes. Hi ha residències de vàlids, una molt gran majoria, i aquestes no són prioritat del Departament, i, aleshores, això ho posa la normativa, la convocatòria de subvencions de cada any. I després hi ha les assistides; les assistides tenen tot el dret de ser considerades igual que les altres, però solen ser-ho en igualtat de condicions; és a dir, amb la llista única, a través d'incorporar la llista única de la Generalitat, no a través d'incorporar gent que, aleshores, no compleix els mòduls. I no a base de pagar per a aquelles persones que ja paguen a l'Ajuntament. Repassin-se vostès moltes de les residències municipals, i veuran que cobren quantitats. Per tant, aquesta és una qüestió que s'ha de revisar i això ho sap la Federació de Municipis. I, per tant, jo, això, ho volia aclarir. Està clar que en això s'ha de ser igual, però hem de saber exactament situar valors homogenis, no valors heterogenis; han de ser residències assistides i han de ser segons l'entrada, l'ingrés, segons els mòduls de la Generalitat.

De la mateixa manera que hi ha places assistides de residències, per exemple, religioses, que no volen atendre que sigui a través de la llista de la Generalitat i, per tant, no les subvencionem, perquè han de ser d'acord amb la normativa de la qual ens dotem, amb diner públic. Entenc que ha de ser així. Per tant, aquesta és la realitat, senyor Ridao.

Torno a insistir-hi perquè pensava que vostè m'havia entès i, al final, tinc dubtes: no es donen diners a les famílies; no és que es faci igual com es fa a València. No dic que es faci ni millor ni pitjor, no qualifico ningú. Dic que no es fa igual que a València. Aquí la persona escull, dintre de la possibilitat, la residència on vol anar, i se subvenciona la residència que s'ha concretat, en funció de la diferència del mòdul que hi ha. Això és el que he dit, i així és com es fa.

Vostè ha parlat del Plan concertado. Jo estic dient –i el senyor ministre, ja el ministre Arenas hi va estar d'acord i va nomenar una comissió– que això cal ordenar-ho. L'enfocament del Plan concertado, com ho diria jo..., perquè ningú s'enfadés? El Plan concertado, en un moment determinat, va perdre l'objectiu que inicialment va tenir d'atenció als serveis socials. Hi ha algun ajuntament de Catalunya que..., una vegada una senyora ministra em va dir: «Escolta, jo he acordat que un centre ocupacional, la inversió en centre ocupacional, doncs, aleshores, passi al Plan concertado.» Un disbarat! S'ha fet, es va fer així. Jo no podia anar en contra d'un ajuntament de Catalunya, però això és un disbarat. I com això, s'han fet tantes alteracions, que arriba un moment que s'ha de concretar l'objectiu del Plan concertado. Comença perquè l'atenció primària no té les mateixes exempcions en la llei espanyola que en la llei catalana, i continua perquè, doncs, hi ha aquesta situació esbiaixada que s'ha produït amb el temps.

El senyor ministre va crear una comissió. Demà hi ha conferència sectorial, jo no hi podré anar, és clar, però hi anirà un director general del Departament, i espero que em doni informació al respecte.

Vostè ha dit: «proporció de l'oferta privada respecte a la pública». A tot Espanya i a bona part d'Europa, la privada és més gran; però no la privada que vostè menciona. Tradicionalment, l'Església..., i a Alemanya les dues esglésies varen crear i mantenen moltes residències, aquestes són residències privades, però en tenen moltes, és un gruix; eren les que hi havia fins fa quatre dies, eren les que hi havia. Per tant, això pesa, i pesa molt positivament, tot s'ha de dir, pesa molt positivament. Però això pesa. He mirat els papers i no els he trobat, l'he de tenir, però no l'he trobat, si després el tinc ja li ho remarcaré, però això ho vaig donar en una compareixença meva sobre gent gran a la Comissió de Política Social.

Catalunya és la que té més propulsió de residències –pública i concertada– que qualsevol altra de l'Estat, però dobra la que li ve darrere. Per tant, molt bé, jo crec que aquests paràmetres de mesurament, amb tot el respecte a tothom –a vostè i als que han parlat sobre aquest tema–, no són adequats; no són mesuraments que es poden fer. No es pot valorar, ni positivament ni negativament –en tot cas, negativament, segur que no– que hi hagi més oferta privada, perquè l'oferta privada, la grossa és aquesta, respecte a la pública.

Traspàs de l'ajuda a domicili. També demanaria una mica més d'ajust del que es declara. Nosaltres varem traspasar només els diners i les hores de les coses que feia la Generalitat. I, a més a més, han dit vostès –o algú de vostès ha dit, ho ha dit algú altre, em sembla

que la senyora Mayol i també ho acaba de dir vostè–, diu: «Vostès van deixar, en un moment determinat, de donar altes.» I perquè això, amb la Federació de Municipis es va pactar –jo vaig dir que tenien raó de denunciar-ho a la Federació de Municipis–, i això es va pactar no al nivell del moment del traspàs, sinó l'any que havia pujat més, i els municipis hi van estar d'acord. Per tant, no es va fer amb les baixes, que sí que és cert que com que ja era una cosa traspassada –aquells aspectes que no s'han de fer així, per tant, jo accepto aquí alguna crítica que se'm fes–, però, doncs, va haver-hi un moment en què no es donaven més altes –això ja ho han acceptat els ajuntaments. Bé, nosaltres no ho vam traspassar amb aquests diners, sinó amb els diners, d'acord amb el conveni que jo vaig fer amb el president, vaig tenir amb el president de la Federació de Municipis de Catalunya i el de l'Associació Catalana de Municipis.

La Llei de serveis socials. La Llei de serveis socials, jo ho he dit aquest dematí, tot es pot modificar, però la Llei de serveis socials jo crec que és vàlida. Si hi ha un altre model que, aleshores, es creu que s'ha de variar, doncs, amb molt de gust això ho podem considerar, però em sembla que és vàlida. Si en surt una majoria i en surt una proposta que aleshores l'altra Llei, la que vostès es refereixen, que és la de descentralització, no la de serveis socials –hi insisteixo–, requereix que, aleshores, s'ha de modificar, jo estic obert que això es pugui considerar. Com tot.

En principi, per què ens hem de tancar a res?

Jo crec que aquesta Llei, si no s'hagués proposat..., és justa, és adequada i fa un molt bon paper, però si hi ha un altre projecte presentin-lo, parlem-ne. Ara, a mi em sembla que no se'n vol parlar sense que hi hagi un projecte, perquè aleshores s'estigmatitza una llei que és bona o, com a mínim, és la que tenim. Per tant, presentin un projecte, si creuen que això s'ha de fer.

Respecte al finançament, hi ha una comissió de finançament aquí al Parlament, que em sembla que això és qüestió que faci la seva feina, no? Vostè diu: «En el Decret de preus no han seguit el consell del síndic de Greuges i el Dictamen del Consell Consultiu.» És que hi ha altres dictàmens igualment valuosos, jurídics –perquè aquí no és una qüestió política, és una qüestió de tècnica jurídica– que diuen el contrari. Per tant, a qui he de fer cas, jo? Doncs, en funció d'això he de fer cas al que diu el Gabinet Jurídic Central de la Generalitat, està clar; tinc l'obligació de seguir el que em diu el Gabinet Jurídic Central.

El Decret de preus, a qui afecta? El Decret de preus afecta la gent que està dins de la normativa, tota la gent que està dins la normativa. Es compleix la normativa, per tant, no sé què ha volgut dir, etcètera.

Amb el que no estic gens d'acord és amb allò que diu: «La gent menys afavorida tenen les pitjors residències.» Al contrari, tenen les millors, perquè la gent que s'ho pot pagar l'orientem de cara a una residència privada, però no va a una residència pública, d'entrada, i tothom sap, i tothom sempre m'ha dit aquí, a mi, en aquest Parlament, que les residències públiques són les millors que hi ha. Per tant, la gent que s'ho pot pagar se

l'orienta, es fa igualment el mateix, paperets, es valora, però a partir d'una quantitat de pagament determinat se l'orienta sempre a la residència privada. Per tant, amb tot el respecte, haurien d'informar-se en aquest sentit. Jo estic a la seva disposició per informar-los, si m'ho demanen.

El pagament de mòdul a residències privades no és el que vostè ha assenyalat. Quan un es presenta a un concurs, senyor Ridao, es presenta si li interessa, si aleshores..., no per perdre-hi diners, això no ho he vist de ningú, i sobretot quan en un concurs s'hi presenten deu pliques. No és això. El que nosaltres tenim..., ho he confessat aquest matí i ho dic ara i aquí admeto jo la crítica. A veure, el conseller de Sanitat ara veig que no hi és, però, ho tenim pendent de resoldre. La crítica que se'ns pot fer i que jo admeto és que hi ha places que requereixen un complement de mòdul sanitari, i en això no tenim les places convingudes entre els dos departaments necessaris: clar i net. I, per tant, aquesta és una qüestió que hem de resoldre. No és que la diferència sigui molt gran, però és igual, encara que només sigui una plaça ja és una qüestió que hem de resoldre i, per tant, aquesta crítica ja la hi admeto, si algú me la vol formular, és veritat; el contrari, no.

I quan ens diu: «No, és que a la resta de l'Estat paguen 170.000 pessetes.» És que a la resta de l'Estat tenen una confusió entre el que és residència assistida i residència sociosanitària, les tenen barrejades. Està clar que les residències sociosanitàries són de major cost, però, quan es té barrejat, doncs, aleshores no tenen aquest aspecte perfilat.

I el polsador que vostè m'ha assenyalat, el polsador, saben els municipis –ja tenim reunions previstes amb la Federació i amb l'Associació Catalana de Municipis– que nosaltres pretendríem universalitzar-ho en tres anys, no en la propera legislatura, sinó en tres anys. Pensem que això ho podem fer. Em sembla que és un cost que podem abordar conjuntament amb els municipis.

Jo, dels pressupostos, què vol que li digui, senyor Ridao? Vostè fa uns números que no són comparables. Els pressupostos del Departament han estat pressupostos sempre en alça –lògicament, ho han de ser–, però sí que han perdut pes específic. Ha estat per dues raons –i això passa sempre, en tots els pressupostos de qual-sevol administració, sempre que hi ha una alteració com aquesta–: és en funció dels nous costos que ha hagut d'assumir la sanitat pública, en funció de la major universalització que es va fer fa uns anys, i en funció de l'ESO, en funció de la LOGSE, i quan hi ha aquesta càrrega que cau sobre..., d'increment, el Departament d'Ensenyament i de Sanitat; si vostè veu els anys en què hi ha aquest increment, totes les conselleries, en proporció, baixen. I aquesta és una situació que no es pot corregir.

I vostè ha parlat de les oficines de Benestar Social, que és una part de la feina que fa la Direcció General d'Acció Cívica. Les oficines de Benestar Social tenen una gran acceptació de la ciutadania, per tant, compte amb el que fem i el que diem. L'any 88 es van comptabilitzar 3.826 tràmits de registre i ateses 53.207 persones.

Deu anys després s'han comptabilitzat 125.007 tràmits de registre i 709.084 persones, set-centes mil persones, senyor Ridao; set-centes mil persones en una població de sis milions com és la catalana; set-centes mil persones. Algunes són duplicades, perquè hi han anat diverses vegades, està clar, per tant no deuen ser set-centes mil persones diferents, però és una gran acceptació i una feina que fan positiva, la qual cosa no vol dir –ja ho he reconegut avui, ja ho havia reconegut no sé quan–, doncs, que en algun cas algun funcionari o alguna persona no hagi fet el que havia d'haver fet.

I a l'Oficina del Ciutadà, l'any 92, que és quan va començar, es van atendre 13.714 persones, i l'any 98, 50.352. Per tant, aquesta és una realitat clara.

I permeti'm, per acabar, parlar del finançament, que vostè hi ha dedicat..., de l'increment pressupostari.

Ahir va sortir un article, perquè hi ha coses que cada dia poden servir –abans-d'ahir– per actualitzar-se, a *La Vanguardia*, que diu: «Nómina de beneficiarios», en què es destaca aquesta contribució neta que nosaltres estem fent a algunes comunitats de l'Estat, ens sembla, per sobre del que hauria de ser la nostra obligació de solidaritat. I deia aquest article, de l'economista, catedràtic de política econòmica de la Universitat de Barcelona, en Jacint Ros Hombravella, en primer lloc i destacat, que Extremadura rep 225.000 milions de pessetes anuals; Andalusia, 800.000 milions de pessetes anuals, i, la Manxa, 200.000 milions de pessetes anuals. Aquestes són les que van al davant del que són aportacions, que no només són de Catalunya, però que, en conjunt, és amb el que Catalunya contribueix d'una forma gran.

I vostè ha dit: hi ha un informe, que va fer el Departament d'Economia i Finances amb Benestar Social, que, aleshores, això eren entre 12.000 i 14.000 milions de pessetes. Jo ara ja li he de corregir això, perquè aquesta és una qüestió que a nivell d'Estat no es porta bé, i les mateixes autoritats de l'Estat m'ho reconeixen. En un moment determinat es van primar determinades autonomies, aquestes que jo he dit, no?, alguna altra... I amb la discussió any rere any, Catalunya hem assolit igualar-nos ara a aquestes autonomies: no hi ha diferència de percepció de l'Inerso, *per capita*, entre Andalusia i Catalunya, per exemple; però, ara, Andalusia, també està discriminada, en aquests moments, perquè han donat un finançament a Castella - León, per exemple, i a alguna altra daixò..., tan absolutament –per mi, permeti'm que ho digui–, doncs, exagerat, que aleshores això vol dir que ara aquests 12.000, 14.000 milions que donava aquest estudi, ara dóna 18.000 milions. Si a nosaltres ens donen, per habitant, el que es dóna a Castella - León, per exemple, són 18.000 milions. Això s'ha de resoldre. Aquest disbarat no pot continuar més; no podia continuar durant el Govern socialista i no pot continuar ara amb el Govern del PP. Nosaltres això ho reclamem, ho reclamarem, perquè aquest aspecte... Nosaltres, amb 18.000 milions de pessetes més per a serveis socials, fariem una altra cara!

I he de recordar a les senyores i els senyors diputats, per si no ho tenen present, que del que nosaltres rebem de l'Estat per finançar els serveis socials, la Generalitat hi

posa més del doble. Vostès, quan veuen el pressupost, ho deuen considerar..., a les partides 41 i 42, si la memòria no em falla, és a aquestes, hi posa més del doble. Per tant, és clar, amb 18.000 milions de pessetes més, que no podem permetre que això continuï així, perquè, d'acord, hem fet un esforç de desgast igualant-nos a Andalusia i a Extremadura; ara resulta que hi ha altres autonomies que ens han passat al davant, i no parlo de la Rioja, perquè en ser una autonomia petita, doncs, aleshores potser, doncs, no és just, no seria just que m'hi equiparés, però si ens comparéssim amb la Rioja encara seria més... Però, com a mínim, amb Castilla - León ens hi hem de comparar, i aquest és un aspecte en què hem de lluitar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, conseller, que no estem com Europa, això és obvi; jo ho he dit. Però el que vostè ha dit aquest matí –i en tot cas consulti les seves notes– és que Catalunya és un camí referencial per a Espanya i per a Europa. És a dir, si som referent, som exponent, som exemple de dir que s'han de mirar en nosaltres, no? Vostè ho ha dit!

Acció cívica. Miri, jo no he dit que no siguem partidaris que aquest Govern, com tot govern, hagi de difondre valors; valors tan importants com el civisme, valors tan importants com la democràcia... Escolti'm, el que nosaltres hem dit és que hi ha altres àmbits del Govern, àmbits formatius, de treball, etcètera, on caldria ubicar, en tot cas, la difusió d'aquests valors i la tasca que en aquests moments, amb escassament 500 milions, fa Acció Cívica. És a dir, no confongui això amb un atac, si us plau, amb un atac al teixit associatiu per part nostra, per part d'Esquerra Republicana, sinó que, en tot cas, el que hauria d'entendre és que nosaltres volem posar fi a una estructura del seu Departament, de base clientelar i, per tant, volem posar fi a acabar amb aquest pecat original, que és un problema d'estructura del seu Departament. Per això el volem simplificar, racionalitzar i amortitzar, en part, i per això plantegem la fusió amb el Departament de Treball.

Escolti'm, en el tema del xec, no em faci dir coses que jo no he dit, o segurament m'he expressat malament, però, escolti'm, també és un eufemisme parlar d'aquest programa de suport a l'acolliment residencial, com un eufemisme és parlar del xec a la gent gran. Escolti'm, vostè ha parlat de «conveniar», de «concertar» –digui-li com vulgui– amb l'usuari o amb la família. És a dir, això, digui-li com vulgui vostè, té poc a veure –i això és el que jo vull que vostè entengui–, té molt poc a veure amb la defensa del sistema públic de serveis socials. És a dir, això obeeix a un intent molt clar, per part de vostès, de clientelitzar un servei social bàsic, i, per tant, nosaltres optariem, si fóssim govern, per dotar econòmicament els municipis i ampliar la xarxa pública. I en

això diferim, i és això el que jo li he plantejat i no una altra cosa.

Escolti'm, en el tema de la descompensació de places públiques, hi ha una dada que és òbvia. Hi ha un 0,82 de places per a cent habitants majors de seixanta-cinc anys, i la mitjana europea és del 5%. I aquell referent que vostè citava del cas holandès, als Països Baixos, no li he donat la dada abans, la hi dono ara: la mitjana està en el 9,7%. Per tant, escolti'm, hi ha una descompensació òbvia entre el que és la xarxa pública i la xarxa privada mercantil, o la d'iniciativa social, i aquesta és una dada objectiva.

Miri, en el tema de la Llei de serveis socials, a mi em sap greu –vostè l'ha qualificat de «justa», d'«adequada», que «fa un bon paper»–, a mi em sap greu, com a conclusió una mica en aquest apartat de la Llei, que vostès no són conscients del gran repte dels serveis socials per al segle XXI, que és la definició dels drets socials. I vostès estan postergant, estan posposant aquest tema i aquest repte per al segle XXI. Ara ja sabem, ara ja entenem els motius pels quals no s'ha avançat i, per tant, en aquest tema, doncs, no toca, no n'hem de parlar.

Vostè, fins i tot avui, ha donat una raó que nosaltres no sabíem fins ara, i és que mentre no hi hagi un millor finançament de l'Estat, mentre no hi hagi més recursos, la Llei ha de ser més restrictiva. Jo, sincerament, crec que això no ha de ser així. Nosaltres no ens hem cansat de dir-li –ho repeteixo una vegada més– que aquest és un dels grans problemes dels serveis socials en aquest país, i que la Llei 4/94 no ho va resoldre, sinó tot al contrari. I és un tema que l'hem discutit quan vam parlar del Pla d'actuació social, quan hem parlat del Decret de preus; hem parlat reiteradament del greu problema que significa per als ciutadans d'aquest país i per al conjunt de la xarxa de serveis socials no saber mai –mai– fins a quin punt una persona gran, per exemple, té dret a un servei residencial, a una plaça de centre de dia, a un ajut per al lloguer, a una plaça a un pis assistit, etcètera. I aquest és un problema que ve i que té el seu origen a la mateixa Llei.

Amb el tema del finançament, a mi em sap greu, perquè jo li he llençat un cable de complicitat –perquè si no ho fem nosaltres, escolti, no ho farà ningú més en aquesta cambra– en matèria de finançament de l'Estat. I vostè, en certa manera, m'ha remès als treballs de la Comissió de Finançament dels Serveis Socials. Déu me'n guard aquí de qüestionar el paper important d'aquesta Comissió, però vostè sap quina operativitat té i a aquestes alçades de legislatura què pot fer i què pot concloure?

Jo li proposo, demà mateix, adoptar alguna resolució instant directament a negociar aquesta qüestió. Jo l'emplaço i jo li demano, si us plau, que sigui sensible i receptiu a aquesta qüestió. Escolti'm, de la mateixa manera que li demano que hi hagi consens i portar aquest tema del finançament a aquesta cambra, exactament igual ho vull fer amb el tema del Decret de preus. Perquè jo no vull ara discutir quin dictamen és més bo, si el que fa el Consultiu, si allò que recomana o suggereix

7910

el Síndic de Greuges, si allò que li diu la Comissió Jurídica Assessora.

Jo li dic, senzillament, si vostè reclama aquest consens polític, social, que aquest matí ha explicat en aquesta cambra, per què no porta, igual que fan els ajuntaments amb les seves ordenances o igual que fa el mateix Govern de la Generalitat amb la Llei de preus i taxes, per què no porta aquesta qüestió al Parlament? Quin consens polític i social més ampli i més representatiu que el que pot trobar en aquest Parlament, i no una norma emanada del seu Departament o del Govern?

Per tant, escolti'm, repensi's això, jo crec que és important i, en aquest sentit, li demano que expliciti alguna cosa més.

Escolti'm una cosa. Jo vull fer una pinzellada molt ràpida, si vostè ho vol, al tema de família, que haurà vist que no he tingut temps de tractar al principi. Miri, el nostre Grup Parlamentari va elaborar un pla de suport integral a les famílies, és un informe que conclou en bona part de manera coincident amb la Fundació Bofill, amb el document o l'informe de la Fundació Bofill. Aquest Pla integral de suport a la família que vostè n'ha ponderat sistemàticament les bondats, de l'any 83, per nosaltres no ha suposat –i ho tinc en el meu escó i ho podem repassar, si vostè ho vol, cadascun dels seus programes–, no ha suposat en la pràctica una actuació del Govern que s'hagi concretat en ajuts econòmics, en serveis efectius per fer més lleugeres les càrregues familiars.

I no només això, sinó que és un pla que parteix d'un determinat clíxé o patró moral i ideològic, que és aquella mena de familisme cristià, conservador i, de vegades, una mica carrincló. Escolti'm, aquest és un pla que subratlla la poca intervenció de l'Administració i del Govern a l'hora, sobretot, de preservar la intimitat i la llibertat de la família, i per tant això es transforma en la pràctica en una coartada per a la innació i la consolidació d'un sistema tradicional com el nostre, mediterrani, de família extensa, que algú deia que recolzava bàsicament en les mares el pes específic de la responsabilitat dels fills, dels ancians, etcètera.

Miri, els elements de diagnòstic per dir això són molt clars. Miri, tot i les crides reiterades des d'aquesta mateixa tribuna per part del president de la Generalitat a augmentar la natalitat, la taxa a Catalunya d'1,2 fills per dona és la més baixa d'Europa i de les més baixes del món. Molt lligat a aquest tema de la natalitat està el fet que els joves tenen autèntiques dificultats per trobar el primer lloc de treball per accedir a un habitatge o a programes de sosteniment de rendes pels joves que busquen feina. L'absència d'intervenció pública per afavorir una flexibilització dels horaris de la societat i de les jornades laborals, encara que no sigui competència d'aquest Parlament i d'aquest, el nostre Govern, evidentment, brillen per la seva absència.

Manca de prestacions econòmiques. Jo li proposo, amb la migradesa dels recursos de què disposem, però, estudiar la possibilitat, davant de l'absència de prestacions econòmiques que no s'adiuen amb aquesta preocupació sobre l'estancament demogràfic que hem expressat reiteradament en aquest Parlament, per exem-

ple, establir una prestació per fill menor de divuit anys, que en aquests moments es manté inalterable en 3.000 pessetes, i intentar complementar això com han fet, per exemple, a Andalusia, amb les pensions no contributives, i arribar que aquesta xifra, que és una de les més baixes d'Europa, s'incrementi.

La política familiar, per tant, que avui els vull proposar parteix de la base que la política de suport a la família és tan sols una d'aquestes mesures, perquè n'hi ha d'altres, de complementàries, com les polítiques d'immigració. Partim també d'un concepte de família modern i progressista, que té, en qualsevol cas, present un tipus d'unitat familiar que és un marc de convivència i d'afecte, sense un patró predefinit o preintegrat. I en aquest sentit els proposem també una política familiar justa i igualitària.

I per això, en primer lloc, creiem oportú i necessari crear una secretaria general d'atenció a les famílies dins el Departament de Presidència. Els proposem també d'emprendre actuacions sobre els recursos econòmics de les unitats familiars, avantatges fiscals, prestacions i ajuts econòmics, excercint almenys –i això jo crec que no m'ho podrà discutir competencialment– aquella capacitat normativa que tenim sobre el tram cedit de l'IRPF, i això és competència nostra, i a l'hora, per exemple..., i també és competència nostra a l'hora de fixar preus públics i taxes pel que fa al transport públic, els béns de consum bàsic, els serveis socials, i també establint exempcions i bonificacions als membres de les unitats familiars.

Senyor conseller, per acabar amb aquest tema de família, també proposem, el desafiem i l'emplacem que, en allò que no sigui de competència estricta del Govern de la Generalitat i del seu Departament, hi hagi un esforç, que nosaltres li hem proposat en forma de resolució per al debat en el dia de demà, pel que fa a les actuacions, que implica reforma del marc legal estatal en el terreny de la compatibilització de la vida laboral i la vida familiar, actuacions també en marcs concrets per tal de facilitar la vida familiar i reduir càrregues a les famílies en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de l'ensenyament i en l'àmbit de la sanitat pública.

I amb això crec que farem una contribució molt important i molt decisiva –i amb això acabo, senyor president– per potenciar les famílies i, per tant, per donar un suport important a la unitat familiar a casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor diputat, molt ràpidament, el referent per a Espanya i per a Europa o per a qualsevol altre indret, es pot tenir no pas en funció només del nombre d'equipaments, sinó que es pot tenir per altres qüestions; es pot tenir per l'esforç que s'ha fet, es pot tenir, per exemple, atenció precoç, que nosaltres tenim una atenció precoç que

no es té, per regla general, a Europa; es pot tenir per tota la qüestió que s'ha fet i que s'està fent en l'àmbit de la integració i de la inserció; tot el Pla de dinamització econòmica i social, vénen de tot Europa a analitzar-lo i a mirar-lo.

Per tant, jo he dit, si repassa el daixò, que no ens podem equiparar en nombre d'equipaments, ens podem equiparar a Espanya sí, a Europa no ens hi podem..., sobretot a l'Europa avançada, no ens hi podem comparar.

Al públic - privat, pel que jo he dit, és evident que no ens podem equiparar amb Holanda, però, i amb Itàlia? S'ho ha mirat amb Itàlia? Doncs, miri-s'ho, perquè Itàlia té una tradició, com Espanya, de residències privades religioses que, aleshores, pesen en el conjunt de places que hi ha. A Holanda no hi ha hagut mai aquesta tradició i a Alemanya poc. El cas d'Alemanya jo sé que té un cert gruix, però tampoc és tant.

La negociació del finançament. Proposin-ho al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Jo, a més, sense conèixer-ho, nosaltres estem oberts a considerar el que vostès vulguin proposar, però vostè m'ha d'admetre que sense conèixer cap text en concret, primer que no sóc ningú, i en segon lloc, encara que ho fos, no puc acceptar res sense... Aquí hi ha el senyor Hinojosa, el senyor Ramon Camp, etcètera.

I el Pla de la família, home, a mi em sap greu que vostè el desqualifiqui perquè no és just. El senyor Rigol, que el va presidir, no és aquest tipus de persona que vostè ha assenyalat, és una persona que hi entén més que qualsevol de nosaltres, almenys de mi –de mi mateix, no poso ningú més–, hi entén molt més i des d'un nivell progressista. No com vostè ha assenyalat.

Jo l'invito, a part de la resolució que vostè vulgui fer, que això amb el Grup ja ho tractaran, jo l'invito, com vaig fer una vegada –que una vegada m'ho va demanar el senyor Saura, d'Iniciativa per Catalunya–, l'invito que vingui un dia al Consell Assessor, vostè o una persona del Grup, i veurà quina gent són, i veurà la feina que s'ha fet. I si després de venir creu que convé una compareixença, estic a la seva disposició, com estic a disposició de qualsevol grup. Però s'ha fet molta feina, s'ha fet ben feta i no tenen aquest qualificatiu, aquestes característiques que vostè ha assenyalat. No s'ho mereixen, són gent que tenen nivell i, per tant, jo puc defensar-ho obertament, perquè no em defenso a mi mateix ni a ningú del Departament, sinó que és gent que forma part d'aquest Consell Assessor de la família.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a un torn de contrarèplica i per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, jo podria caure en la temptació ara de contestar o

replicar alguna de les qüestions que vostè acaba de plantejar, sobretot en el tema de la família. I en tot cas, voldria o podria, millor dit, ara llegir alguns indicadors i algunes dades, i en aquest sentit evidenciar el que ha estat, com he dit abans, una política inexistent de suport a la unitat de la família.

Escolti'm, jo voldria esmerçar aquests cinc minuts finals per resumir-li a vostè i al senyor Hinojosa –ja que ha trasllat a ell, segurament, la discussió de les resolucions, que és allò més important d'aquest debat, més enllà de les «soflames» o d'aquest inflammat verbalisme dels uns i els altres–, allò que demà tots plegats haurem de discutir, de debatre i, per tat, adoptar com a resolució, que dóna un mandat al Govern a fer coses.

En primer lloc, nosaltres –hi insisteixo–, i deixo molt clar, allò com a frontispici de la nostra intervenció, la necessitat del desenvolupament d'una llei que consolidi els drets i les garanties dels ciutadans i les ciutadanes en l'accés a les prestacions, a serveis i programes dels serveis socials.

En segon lloc, la definició del finançament dels serveis socials, la definició també de les competències per a la prestació d'aquests serveis.

En tercer lloc, la coordinació interdepartamental; la coordinació també interadministrativa, que vol dir, segurament, parlar dels ens locals, amb la lleialtat i de manera constructiva i positiva per abordar les problemàtiques socials.

El tercer eix del conjunt de resolucions que presentem és la necessitat de planificar els serveis socials d'acord amb les necessitats socials i territorials i per a les noves necessitats emergents, és a dir: l'atenció primària, l'atenció a la infància, les persones amb disminució, la gent gran.

I, finalment, vostè podrà comprovar, resseguint el conjunt de resolucions que el Grup Parlamentari presentarà, que també volem que es destinin els recursos públics necessaris i els recursos que possibilitin que, en els pròxims cinc anys, per tant en l'horitzó relativament immediat de la pròxima legislatura, per tal que s'arribi a igualar Catalunya o a homologar pel que fa a la mitjana de la Unió Europea amb recursos de serveis socials.

Desgraciadament, crec, senyor conseller, sincerament, que si vostès demà, com en altres ocasions ha passat en debats de mocions en aquest Parlament, en altres iniciatives en comissió –proposicions no de llei–, que jo qualificaria el seu Departament com dels menys receptius a les iniciatives dels grups de l'oposició, desgraciadament, si demà vostè i el Grup que li dóna suport no és receptiu –desgraciadament, dic–, l'etapa de vostè, l'etapa Comas al capdavant d'aquest Departament de Benestar Social serà recordada molt més pel que no s'ha fet que pel que s'ha fet, i es tracta de molts anys –creiem– perduts, uns anys preciosos per a la recerca d'un consens social necessari per establir clarament quins són els drets socials dels catalans i de les catalanes.

I això, en tot cas, ni que sigui a les acaballes de la legislatura i davant de la possibilitat bastant imminent que vostè no torni a ocupar el seient del seu Departament.

ment, li ho proposem ni que sigui per tal d'acabar amb un final, ni que sigui el més feliç possible, la seva singladura al capdavant del Departament de Benestar Social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Continuem el debat. Intervé seguidament el Grup Mixt, i en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de Benestar Social, d'entrada comunicar a aquesta cambra que quan he vingut aquest matí aquí venia amb una certa intriga. Davant del títol oficial de la sessió, que és debat general sobre política social i de benestar, tenia el dubte de com s'enfocaria. El dubte de si parlaria només el conseller Comas o intervindrien altres consellers; si intervindria el president de la Generalitat, ja que el títol és tan genèric que involucra tot el Govern –almenys en teoria–, i després també tenia el dubte de si parlaríem de la política social del nostre Govern o només de la que fa una sola conselleria, anomenada de Benestar Social.

Després del discurs del conseller, ens ha quedat clar que es tractava de la via –al nostre entendre– reduccionista, que té el nostre Govern del benestar social. Només hem sentit elements relacionats amb el Departament que, des de fa onze anys, dirigeix el conseller Comas. Per tant, no debatem sobre el benestar social, o almenys no se'ns proposa, inicialment, debatre sobre el benestar social, sinó només sobre les actuacions de la seva Conselleria, de la Conselleria del senyor conseller.

Per part meua, però, no renuncio a mirar més enllà de les quatre parets del Palau de Mar, o de les seves sucursals anomenades «oficines de Benestar Social». En tot cas, parlant de la seva intervenció, senyor conseller, només uns comentaris. No hem sentit un balanç de la seva actuació, sinó una llarga llista de propostes més semblants a un programa electoral, o més aviat a un programa electoral propi d'un grup de l'oposició.

Tal com va passar amb el debat d'ensenyament, vostè ha tret conills del barret per sorprendre l'auditori; l'auditori de la casa i l'auditori mediàtic. Si el conseller d'Ensenyament ens va prometre fa uns dies trenta mil places de zero a tres anys per als propers anys, a desenvolupar en els propers anys; vostè ens ha fet, almenys, i segons he comptat, sis grans propostes noves, des de la presència d'informadors familiars per d'aquí a, casualment, deu dies en les oficines de Benestar Social, fins a la promesa d'estendre els serveis d'Adigsa a tots els barris de Catalunya, en un període també –una dada casual– de quatre anys. Tot, al nostre entendre, promeses estrictament electorals, que difícilment es podran complir, perquè ja no entro –com s'ha entrat abans– en qui governarà la propera legislatura, perquè vostè, en el supòsit que continuï –vostè o el seu Govern– governant, s'ha deixat de tractar un tema que entenem que és

fonamental, i que també afectaria, si hi hagués, evidentment, un altre govern, que és la qüestió del finançament. No sabem per què no ha dedicat, pràcticament, gens d'espai a dir com finançarà totes les propostes que ens ha fet. Entén, senyor conseller, que amb l'actual 2,8% del pressupost podrà generalitzar els drets socials a tots els ciutadans? Nosaltres sí que en volem parlar, perquè ho considerem prioritari si volem fer, en aquest país, polítiques socials.

En el seu discurs, senyor conseller, ha fet diverses referències a Madrid, la majoria, o totes, negatives. En tot cas, li hauríem de preguntar si vostè i el seu partit no tenen cap responsabilitat en les decisions de les Corts i del Govern de Madrid? O per què no han aprofitat la seva força, aquests anys, per canviar, per exemple, la Llei d'estrangeria? O per què Convergència i Unió no ha fet canviar les lleis de serveis socials, tan negatives, en alguns aspectes, segons vostè? O per què Convergència i Unió no exigeix el traspàs de totes les competències i els seus recursos relacionats amb el benestar social? Ens hauria agradat sentir respostes a aquestes preguntes, en lloc d'un electoralista inconcret foc d'artifici de propostes.

A la seva intervenció, a la intervenció del conseller, el senyor Comas ens ha parlat de quatre valors suprems: la justícia, la universalització, la integració i la prevenció. Els compartim i hi estem totalment d'acord, tot i així, n'heu oblidat uns que, també, al nostre entendre, són bàsics, que són els de la transparència, l'eficàcia i l'honestedat, uns valors que, en general, no llueixen a la vostra Conselleria, tal com anirem definint en aquesta intervenció.

De com teniu organitzat el Departament, ja sabeu que nosaltres no hi estem d'acord. Periòdicament, i molt especialment en el debat anual sobre pressupostos, ja hem manifestat la nostra discrepància sobre aquest repartiment de competències i responsabilitats. Com que no ho considerem l'eix central del debat, no hi dedicaré gaire del meu limitat temps, però sí que, ràpidament, ho recordaré. (*Pausa.*)

Benestar Social, segons el nostre punt de vista, ha de deixar de ser un confús calaix de sastre; s'ha de treure de sobre totes les funcions no pròpies i dedicar els recursos, amb transparència i professionalitat, a l'assistència i als serveis socials, en la línia que marquen les lleis d'aquest Parlament. D'aquesta manera, amb claredat, el Govern –i dic el Govern voluntàriament– podria fer una política coordinada destinada a millorar el benestar social dels nostres ciutadans i les nostres ciutadanes.

L'assistència social ha de ser una de les potes del benestar social, no la tapa del tamboret, ja que això ho ha de fer el mateix Govern en el seu conjunt. I, precisament, per coordinar aquestes polítiques transversals de benestar, sí que creiem que cal un organisme –pot tenir forma, la que vulguin: de comissionat, de comissió interdepartamental o bé interinstitucional, com vulguin, en qualsevol cas, és cosa seva– que, alhora, també pensem que pot incloure la coordinació, a part de les polítiques de benestar social, també la defensa dels drets humans, en general.

Pel que fa a Acció Cívica i a les oficines de Benestar Social, Incavol, educació d'adults, Adigsa, etcètera, cal resituar-ho allà on correspongui, sempre que es consideri que cal mantenir totes aquestes estructures.

Per cert, s'imaginem que el Departament de Sanitat creés un organisme anomenat «acció cívica», destinat a organitzar oficines, a muntar oficines i a organitzar conferències a l'interior dels hospitals o al costat dels ambulatoris? Suposo que ho trobaríem estrany i criticable, com també és estrany i criticable que l'actual Acció Cívica estigui involucrada amb els serveis socials i actuï a la seva empara.

Del que sí que m'agradaria parlar, amb tota seriositat, és del tema de les lleis, fetes per aquest Parlament, que es defineixen com a «d'assistència i serveis socials». Recordo el Decret 17/94, que refon les lleis 12/83, 26/85, 4/94; el Decret 284 –aquest del govern– sobre la regulació del sistema català dels serveis socials; la Llei d'infància, dels menors; etcètera. En tot aquest marc legislatiu s'encarrega –segons es defineix per escrit– la prevenció de l'exclusió social, la prestació social de suport personal, d'informació, d'atenció i ajut a tot els ciutadans, i, en general, de tota la gent que són creditors de l'esforç col·lectiu solidari. El marc jurídic defineix aquestes persones –amb deficiències–, de suport solidari, doncs: la família; la infància i adolescència; la vellesa; les persones amb disminució psíquica, física o sensorial; la drogodependència; la discriminació per raons de raça, sexe, etcètera; la delinqüència o la prevenció de la delinqüència –emergència social–, o qualsevol altra situació de necessitat. I pensem, opinem que tot això és el que s'ha de fer des del Departament i del qual, a més a més, esperàvem aquest matí un informe detallat.

Cal recordar, també, que tota la legislació era consensuada i aprovada per unanimitat d'aquest Parlament; aquest consens ja ha passat ara a la història, precisament quan encara queda molt per fer fins a deixar clar –i en això crec que estem bastant d'acord tots plegats– quin són els drets socials de tots els ciutadans i què pot exigir cadascun dels ciutadans a l'Administració en qüestions socials. Reclamem des d'aquí un procés de diàleg entre partits, entre institucions i entre entitats del sector, per consensuar una definició que permeti planificar una xarxa pública de serveis socials que arribi absolutament a tothom; i també, sobretot, que estigui degudament finançada. Tot, amb l'objectiu d'evitar l'assistencialisme –com s'ha definit des d'aquesta tribuna en un sentit pejoratiu–, o, si volen, el paternalisme, i donar a les persones amb dependència eines per a l'autorealització i plena integració a la societat.

Una altra cosa a consensuar és la política de preus, subsegüent a la definició de drets, per deixar ben clar que tots hem d'estar atesos en cas de necessitat social; en qualsevol cas, les propostes del Govern no han estat precisament ben rebudes per moltes institucions o estaments socials.

Per sort, ja no estem a l'època en què l'assistència social era la beneficència dels ordes religiosos o l'esforç únic i aïllat de les famílies de les persones amb problemes de dependència d'alguna mena. Avui dia hi ha un

procés d'extensió del concepte o de la idea que existeixen uns drets que es poden reclamar i també de la idea positiva de la integració de les persones amb limitacions a la societat.

A més a més, les millores mèdiques han allargat l'esperança de vida de moltes persones que abans morien joves, i han fet augmentar, també, el nombre d'avis dependents o les persones amb disminució que sobreviuen els seus pares. Davant de totes aquestes realitats, les administracions, per voluntat o per força, hi han d'intervenir i, de fet, hi intervenen.

Tenim el repte, en el futur, de donar una resposta satisfactòria a aquesta creixent –que, segurament, segur que serà creixent– demanda social. Si fins ara s'ha fet improvisadament, ara ja cal una definició que, al nostre entendre, ha de ser anàloga a la que gaudeix la sanitat pública o concertada, o l'ensenyament reglat i de titularitat també pública o concertada.

Una menció al paper dels ajuntaments. Per il·lustrar la seva situació en relació amb el tema del debat, recomano als diputats i diputades la lectura de dos informes molt significatius: un és la «Perspectiva històrica i futur dels serveis socials», redactat per la Comissió de Serveis Socials de l'Associació Catalana de Municipis i aprovat el 26 de febrer d'enguany; l'altre és el document de la Comissió de Serveis Socials de la Federació de Municipis de Catalunya, fet expressament per al debat d'avui.

Tots dos informes diuen, pel que fa als ajuntaments i als serveis socials, més o menys el mateix: hi ha una voluntat d'atenció al ciutadà, el paper dels ajuntaments és fonamental, i de l'Administració local, en general, en els serveis socials; es reclama el principi de subsidiarietat en aquest tema i es queixen d'un escàs finançament.

Pel que fa referència a la Conselleria de Benestar Social, l'informe de la Federació de Municipis, com es pot suposar, en critica durament la seva actuació. Òbviament, el document de l'Associació Catalana de Municipis no fa el mateix, però simplement no en parla. La ponència de l'Associació no analitza en cap moment el paper de la Conselleria ni la seva relació amb els ajuntaments. Em pregunto, per què deu ser això, i em pregunto si deu ser per no haver de criticar el Departament? Potser no queda bé que els de casa critiquin el Departament de Benestar Social, i s'arriba a la solució salomònica de no parlar-ne, i problema resolt. Potser no és més que una anècdota, però entenc que denota la mala relació general dels nostres ajuntaments amb la Conselleria i el recel mutu que presideix les seves relacions.

Detectem una manca de confiança de la Conselleria sobre els ajuntaments i la renúncia del Departament a actuar com a institució impulsora, en un marc de confiança i generositat, sobre l'actuació que, per llei, han de fer les administracions locals. Si fos així, no hi hauria recels en relació amb la distribució que fa la Conselleria dels diners de Madrid del Plan concertado, i aquests recursos es distribuïrien amb criteris objectius, consensuats degudament, i sense cap queixa municipal. O bé les queixes sobre el Servei d'Ajuda a Domicili, el

7914

SAD, traspasat –de fet, ja s'ha comentat– prèvia descapitalització unilateral per part del Departament, segons denunciïn els ajuntaments; o, també, la presència i el paper de les oficines de Benestar Social, en franca competència amb les funcions municipals d'informació i assessorament, reconegudes per les lleis de serveis socials.

Reclamem, doncs, un nou esperit de lleialtat institucional i una voluntat d'acord i no de polèmica en tot allò que fa referència als serveis socials.

Tinc algunes propostes que, en tot cas, si hi ha temps, faré en la rèplica. No em queda, per tant, gaire temps, però no vull deixar passar els minuts que em queden sense fer unes referències ràpides, obligatòriament massa ràpides, a les àrees sectorials que defineix la Llei i que, en bona part, el conseller ha repassat en la seva intervenció inicial.

Pel que fa a la infància i a l'adolescència, només comentar l'exemple d'improvisació i manca de planificació i d'idees clares que presideix la política en aquest tema; per una banda, l'anar i venir de la DGAI –que en aquests moments està a Justícia, quan es tracta clarament d'un tema de política social. El tema, ja més puntual, dels infants immigrants al carrer, amb una reacció tardana que, al nostre entendre, no va ser bona i que, a més a més, no ha solucionat el problema.

Sobre el tema de la vellesa, només comentar que hi trobem a faltar –s'hi troba a faltar– una planificació i una previsió de la futura demografia del nostre país; es treballa massa «a salt de mata», intentant solucionar els problemes del dia a dia, sense pensar en el futur. Sembla, en aquest tema, que anem més al ritme de les polèmiques entre partits i institucions, que al de la voluntat de posar els mitjans necessaris per resoldre totes les deficiències que s'hi troben.

Pel que fa a la polèmica dels geriàtrics a Barcelona, pensem que cal, urgentment, un acord que obri una via de diàleg i que eviti més polèmica sobre aquest tema, sense entrar en qui va començar o sense entrar de qui és tota la culpa del problema; però sí que entenem que és urgent una solució per resoldre el dèficit de places a Barcelona per a la gent gran.

Ara –ja avançant-me–, no no només falla l'Ajuntament, també la Conselleria té compromisos a Barcelona –i no estrictament amb l'Ajuntament– que no compleix, com no fa gaires dies ens denunciaven un problema al Clot i Camp de l'Arpa de Barcelona, on la Conselleria té previst fer un centre de dia en què està tot negociat, però que fa temps que el tema està parat.

En qualsevol cas, en un debat de no fa gaires dies, els mateixos representants de Convergència i Unió havien de justificar o de fer esforços per justificar aquests retards. En general, doncs, del tema de la gent gran, en voldríem conèixer calendaris, pressupostos sobre l'extensió d'un servei social fonamental i de demanda creixent, amb totes les seves variants, ja siguin residències assistides, habitatges tutelats, centres de dia, atenció domiciliària, telealarmes, etcètera. Veníem a aquest debat a conèixer coses, detalls, dades com aquesta, que per ara no ens considerem ben informats.

Pel que fa a les persones amb disminució, tots coincidim en la voluntat d'integració, però per altra banda també veiem com el Decret i la Llei de supressió de barreres arquitectòniques no s'apliquen, o no s'apliquen amb prou rapidesa; entenem que està bàsicament parada la seva aplicació, que no hi ha les previsions pressupostàries que marca la Llei en els departaments de la Generalitat i que el tema queda arraconat, en contra de la mateixa reglamentació. Igualment que no es compleix, com ja ha reconegut el conseller no fa gaire, el tant per cent de persones contractades amb disminució a empreses i a la mateixa Administració. Pel que fa a l'Ajuntament de Barcelona, doncs, no pateixi que ja ens en cuidarem, però la Generalitat té les eines i els mitjans per pressionar per al seu compliment; en tot cas, és un tema que reclamem.

Pel que fa a les disminucions sensorials, tenia previst saludar els representants de la Federació de Sords de Catalunya, però veig que ja no estan a la tribuna. En tot cas, constatar la seva presència durant molt bona part del debat i significar el fet que finalment, després d'anys de propostes i de pressions, s'ha aconseguit signar un conveni amb aquesta Federació, per potenciar el llenguatge de signes, per formar intèrprets, etcètera; fins ara només s'havien acceptat subvencions anuals. Això em serveix per dir en general que es necessita avançar en la cultura, en tot cas, del conveni, de la signatura de pactes entre entitats d'iniciativa social i l'Administració, per tal de prestar uns serveis determinats, i abandonar la política de subvencions, massa arbitrària i massa irregular. També recordar la necessitat que hi hagi més programes de televisió adaptats a les persones amb disminucions sensorials –que el conseller ja ho ha esmentat abans– i altres propostes que vénen d'aquest sector.

Pel que fa a la marginació social, a la pobresa, reclamar més mesures, més pressupost, i, en concret, també reclamar una postura coordinada i efectiva sobre el tema dels desnonaments de persones que no poden pagar el lloguer del seu habitatge. El tema és molt complex, ja ho entenem, però s'hi poden posar mesures per atenuar els efectes desastrosos que provoca a una família ja de per si pobra, sense recursos, veure's amb els mobles al mig del carrer. Cal agilitzar tràmits judicials, burocràtics, i facilitar per la via d'urgència ajudes econòmiques i de supervivència, com de fet ja es concedeixen, però a vegades amb massa retards. Tant Justícia i Pau com les entitats de la Plataforma per al dret a un habitatge digne ens ho estan reclamant, i em sembla que avui és un moment per recordar aquesta reclamació que el Parlament té sobre la taula.

Volia parlar també del tema del finançament, però, en tot cas, per recordar –si el trobo...– que, mentre la Direcció General d'Acció Cívica en aquests moments –com s'ha dit– està organitzant conferències sobre la proposta del nou finançament –que és un tema que per part meua no critico, i tant de bo totes les administracions de tota mena fessin actes de divulgació en aquest sentit–, vostè no ens ha explicat com pensa finançar totes les propostes que ens ha presentat aquest dematí, ni com pensa millorar en general...

Punt 1

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bosch i Garcia

...dels serveis socials.

En qualsevol cas, tenia algunes propostes a fer i comentar que, si s'escau, faré a la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El conseller de Benestar Social s'aixeca per parlar.*) També pel Grup Mixt –senyor conseller, han d'intervenir més diputats del Grup Mixt–, té la paraula a continuació la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, senyor conseller, Els Verds, pel fet de ser els últims a intervindre i, per tant, reiteratius en les moltes consideracions que ja s'han dit en aquest debat sobre la política portada a terme –o no– pel Departament de Benestar Social, també volem fer constar la nostra opinió.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Després d'escoltar el seu discurs aquest matí, senyor conseller, també a mi em semblava que teníem els papers canviats, que actuava d'oposició. Ha exposat la gran quantitat de necessitats que es preveuen amb els canvis que experimenta la societat, i que calia afrontar-los des del primer moment, amb una sèrie de propostes i bones intencions que més aviat semblava un resum de programa electoral, el que pensava que s'havia de fer: creació de dues comissions, deu propostes concretes... Per què no s'havia fet ja alguna cosa sobre el particular? Es podien haver començat.

Considerem si més no insuficients els serveis que s'estan donant quant a l'atenció primària a la gent gran, un tema aquest que, com ja s'ha vingut estudiant..., l'envelliment de la població anirà en augment, i que no és solució amb la institucionalització o més residències, sinó que és urgent una planificació ordenada de les necessitats reals, socials i territorials, i no amb la distribució de recursos per part del Departament, de lliure criteri, sense tenir en compte les veritables necessitats socials del món local.

Cal impulsar amb recursos econòmics suficients el Pla d'inserció sociolaboral per a les persones amb disminucions i complir el compromís de negociar amb l'Administració central els aspectes legislatius.

Tampoc existeix un reconeixement del dret als ensenyaments que s'imparteixen als centres públics d'educació a persones adultes –cada vegada menys pressupost, com deia la diputada senyora Mayol–, ni es disposa de pressupostos per a aquests organismes no

governamentals i sense ànim de lucre, que per cert continuem creient que haurien de dependre del Departament d'Ensenyament.

Quant a la integració dels immigrants, el Departament no ha portat a terme cap política activa que pogués facilitar la integració social de la població immigrada, cada vegada més nombrosa al nostre país.

Manca una política real de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, l'atenció a la gent gran i a la infància, l'ajut a les persones amb disminucions i la integració dels immigrants. Tots ells, senyor conseller, són drets socials de les persones.

I el que no és de rebut, senyor conseller, és que, davant de necessitats tan crucials i carències pressupostàries per acudir a aquestes, el Departament es permeti el luxe de destinar recursos i temps a organitzar conferències propagandístiques i preelectorals pels barris, per explicar les grandeses del Departament, amb el títol «Un tracte just per als ciutadans de Catalunya» –això és el que he vist en el meu barri, que estava programat per avui. No tants debats ni conferències, i més efectivitat en l'aplicació dels recursos.

I, per acabar –perquè no tinc gaire més temps–, dir que els serveis socials d'atenció especialitzada haurien de ser finançats íntegrament per l'Administració competent, i en aquest cas la Generalitat, mitjançant el Departament de Benestar Social, i gestionats per les corporacions locals, si així ho decideixen.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. Per acabar de consumir el temps del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, és molt difícil preparar una intervenció o fer una intervenció, doncs, de caràcter global en cinc minuts, i, per tant, em limitaré a situar algunes reflexions.

I, primer, dir-li que, a veure, jo creia aquest matí que avui entràriem en un debat de fons sobre la política social i sobre una qüestió que vostès, el Govern, han denominat «la necessitat...» o «el nou contracte social». I jo creia que avui hi entràriem a fons perquè, si és ben cert que aquest debat està, a través de conferències del Departament de Benestar Social, a molts barris de Catalunya, jo creia que aquest mateix debat i que la traducció en polítiques concretes d'aquest debat que es va situar a través d'una conferència del president de la Generalitat..., entràriem avui en un debat d'aquestes característiques. Però jo crec que avui el que hem vist ha sigut una intervenció que crec, sincerament, que li manca balanç del que ha sigut la política social a Catalunya des de la Conselleria de Benestar Social, però no tan sols des de la competència de la Conselleria de Benestar Social, sinó –tots sabem que la política social és una política integral de tot el Govern– balanç i propostes de futur, i què és el que significa, i per què la necessitat d'aquest contracte social, i quines són les característiques que vostès, que la seva força política

majoritària i el Govern proposen per a aquest nou contracte social. Creiem que ha faltat aquest debat de fons en el debat que hem tingut avui al Parlament.

Propostes concretes –perquè he dit que tinc poc temps i, per tant, he d'anar a propostes concretes. Sortiran demà a les resolucions, però sí que és necessari, des del nostre punt de vista, una modificació de la Llei de serveis socials a Catalunya; és necessari..., a Madrid hi ha feina legislativa en aquesta direcció, però és necessari que el Parlament de Catalunya pugui discutir el que significa la necessitat d'una reforma de la Llei d'estrangeria –d'una reforma de la Llei d'estrangeria–, per tal de reconèixer els drets a tots els ciutadans comunitaris o extracomunitaris que vénen a treballar a Catalunya, i això és una necessitat que aquest Parlament de Catalunya ho pugui discutir a fons.

Formació d'adults; des del nostre punt de vista, derogació del Decret de preus; la necessitat d'una xarxa pública, d'un model de xarxa pública als serveis socials, etcètera. Però també vull entrar en qüestions que són, des del nostre punt de vista, des d'Esquerra Unida i Alternativa, punts de vista..., o sigui, reflexions més de caràcter global.

Per nosaltres, la primera política per garantir el benestar social –la primera política per garantir el benestar social– és la política d'integració laboral, és la plena ocupació, és la societat de la plena ocupació, i és un model contractual d'estabilitat. Aquesta és la primera política que pot garantir el benestar social a Catalunya, i, des del nostre punt de vista..., i són vostès, Convergència i Unió, a Madrid, els que han signat reformes laborals, juntament amb altres forces polítiques de l'arc parlamentari a Madrid. I, per tant, per nosaltres això és una prioritat: societat de plena ocupació, llei de trenta-cinc hores, etcètera, per tal de garantir aquesta política.

Per altra part, creiem que..., sí, la diputada Imma Mayol –i aprofito per dir que moltes de les seves paraules les faig meves també– deia que vostès són un govern neoliberal i que defensa una política neoliberal; hi estic totalment d'acord. Vostès estan fent una política neoliberal, on estan traspasant el paper i les competències que ha de tenir l'Administració pública i que ha de tenir l'Estat, les estan traspasant a les famílies demanant solidaritat, com si les famílies no tinguessin solidaritat de forma natural; perquè, si no, avui qui està fent la feina de cohesió i la feina d'acolliment de molts i molts joves que no poden independitzar-se dels nuclis familiars? Són les famílies, avui, les que estan fent aquesta feina de solidaritat, de coixí d'aquesta situació de caràcter generacional que s'està donant a Catalunya, igual que altres països del nostre entorn.

Vostès fan, de responsabilitats que són de l'Administració, un traspàs a la societat civil, amb l'enfortiment d'un sector privat mercantil, perquè això és el que hi ha darrere el debat que hem tingut en aquest Parlament, amb el debat sobre la formació d'adults i amb el Decret de preus; el manteniment, també, d'un sector d'iniciativa social que amb moltes dificultats intenta fer...

El vicepresident primer

Senyor Lora, si li ha acabat el temps.

El Sr. Lora i Lillo

Tindria i tenia preparades moltes més coses, però és un problema de la limitació de temps. M'agradaria dir moltíssimes coses, però no..., en una altra ocasió segurament podrà ser.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Lora. L'honorable conseller pot fer torn de rèplica o de contesta a la intervenció global del Grup Mixt. Té la paraula.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo havia assenyalat, en aquests anys que demanava aquest debat, no voldria tornar... (*Remor de veus.*) Però havia assenyalat que el debat el demanava per parlar de l'actualització de les polítiques de benestar que requeria el canvi dels temps en què vivim. Per tant, des d'aquest punt de vista, ja era clar que no em proposava fer un balanç, que així i tot ho he destacat diverses vegades, estava disposat a fer-lo si vostès m'ho demanaven, però crec que les compareixences en la Comissió de Política Social, i en altres substanciacions previstes en el Reglament d'aquesta cambra, això es podia fer millor.

Diu que es tracta ara que proposem ampliar els serveis d'Adigsa a tots els barris de Catalunya. No és cert. Ja, en aquests moments, els plans econòmics i socials –com sap precisament el senyor Lora– ja es fan en barris d'Adigsa i en barris que no són d'Adigsa. Per tant, el que dic és que aquest Programa de dinamització econòmica, social i comunitària, doncs, és universal a tots els barris de Catalunya, perquè és necessari, perquè és útil i perquè convé fer-lo.

De tot el programa que jo he esmentat, hi haurà finançament, o del mateix pressupost de la Generalitat –el que coneixem–, o a partir de la reclamació que hem de fer, i que ja he assenyalat, d'aquests 18.000 milions de pessetes, que, de fet, ens pertocuen en funció d'una distribució més justa del pressupost de l'Inserso.

Quant al Servei d'Atenció Domiciliària, ja he dit el que havia de dir: reitero el que he assenyalat respecte que no els hem traspassat amb menors diners dels que havíem emprat en el moment en què estava complet. Diuen: «És que vostès, la gent gran, no la programen, no fan cap programa.» Què és el Pla integral de la gent gran, sinó un programa? I he dit que això, que aquest Pla es revisava completament, i jo he anunciat les línies d'actuació en funció del que és una primera aproximació de les conclusions d'aquest Pla integral de la gent gran.

Quant a les barreres arquitectòniques i quant a la qüestió del 3%, vostè ha dit, senyor Bosch, que se'n cuidaria de l'Ajuntament de Barcelona. Molt bé, cuidi-se'n; fins avui dia això no ha estat així. Després, recordar-li –i recordar a tots– que el Departament, en principi, si no és per a actuacions molt concretes, no dona subvencions, fa convenis; tot el que es dona a les entitats és per conveni.

Quant a la integració de la política immigrada, doncs, això és el que procurem fer a través de les competències que el Departament té. I el Consell Assessor d'Immigració creu que ho estem fent i que ho estem fent bé, dintre del marc legal insuficient en què ens trobem. Això és el que jo he anotat del que vostès m'han dit, i, per tant, aquesta és la resposta que els puc donar.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Poden ara repreguntar, o més ben dit fer rèplica, els anteriors intervinents dels Grup Mixt. El senyor Bosch desitja fer-ho? Doncs, molt bé.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Entenc que el senyor conseller ja deu estar cansat, però no pateixi que acabarem aviat. Ja sabem que és un conseller molt resistent i que ho aguanta tot, però em sembla que tantes hores de debat ja li deuen pesar una mica. De fet, a tots ens pesa el debat, encara que no haguem intervingut tantes hores; però, de totes maneres, això no m'impedeix que li retregui o que li comenti alguns temes en relació amb la seva breu rèplica, i que voldria puntualitzar.

En primer lloc, dir que, al nostre entendre, un debat general sobre política social i de benestar, quan es diu «general» no només és per venir a fer propostes, sinó també per venir a fer balanç. Nosaltres el que esperàvem és un cert balanç. I en un període prelectoral, com estem, doncs, comprendrà que les propostes tenen un sentit més de cara al públic mediàtic, diguem-ne, a través dels mitjans de comunicació, que no pas als mateixos diputats.

I, sincerament, malgrat que vostè portava set anys demanant-ho, segons ens ha dit, i que els grups de l'oposició també feia temps que ho demanàvem, lamentablement, aquest debat crec que hauria estat bastant més productiu si s'hagués produït fa un temps, no en aquest període prelectoral en què estem vivint; a dos mesos d'unes eleccions municipals i a pocs més mesos d'unes eleccions al Parlament de Catalunya. Però, en qualsevol cas, l'ocasió és l'ocasió i s'ha d'aprofitar, però deixant ben clar que, des del nostre punt de vista, ara ja no era el millor moment o no es pot treure tot el que s'hauria pogut treure si s'hagués fet en una altra ocasió.

I, per tant, aquesta corrua de propostes, algunes bastant noves o que no s'havien conegut abans, o no se sabia ni que s'estiguessin preparant, doncs, sonen una mica a electoralisme; m'ho permetrà dir d'aquesta manera.

Pel que fa al tema dels barris, reconec que la cita que he fet no era l'exacta, però sí que en el global i en la intenció del que volia dir, doncs, sí que anava per aquest sentit. En tot cas, és una proposta que vostè ens ha fet per d'aquí a quatre anys, com ha dit literalment.

Sobre el tema del finançament, simplement li voldria comentar els temes que abans m'han quedat pendents, perquè és un tema que crec que és molt complex. Per una banda, vostè ens ha dit que totes aquestes propostes tindran finançament propi, o sigui, estaran finançades amb els diners mateixos de la Generalitat, amb

aquest 2,8% de pressupost que hi ha fins avui, i també amb els diners que vindran de l'Insero. Però, clar, tot això crec que hauria d'entrar en un cert replantejament, en una certa voluntat de resoldre els petits i els grans problemes del finançament.

Per una banda, ja he dit abans, reclamar, doncs, les partides pressupostàries de l'Estat en temes de política social, però, per l'altra banda, també la Conselleria hauria de donar exemple, hauria..., per posar alguns noms, d'ampliar les ajudes d'urgència social, els PUA, els plans PUA, per tal de fer-los oberts i no tancats a la..., diguem-ne, impedit que després arribin subvencions quan es demanen ben justificadament; el no pagament dels interessos de demora, malgrat decisions d'aquest Parlament, a entitats a les quals s'ha retardat el pagament de la seva subvenció o del seu conveni. I altres mancances en temes financers, que fan que el Departament de Benestar Social no sigui, precisament, un bon exemple en aquest aspecte.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Després hi ha temes, diguem-ne, més de transparència, com són els diners provinents de les caixes, que aquest Parlament no té un coneixement directe de quina és la destinació que se'n fa. De fet, em sembla que no van ni a pressupostos, els diners que recentment han estat assignats i que arriben de l'obra social de les caixes. I, després, una cosa que, potser és més simbòlica que res, però que nosaltres insistim que s'ha d'eliminar, és el lligam que encara resta en l'article 7.6 dels pressupostos, el lligam entre el joc d'atzar de la Generalitat, dels ingressos provinents del joc d'atzar, amb els objectius de política social.

Ens sembla que no s'ha de relacionar, encara que sigui, possiblement, per poca quantitat –que no sabem quina quantitat és–, el tema del joc, que antigament havia estat l'EAJA, tot l'organisme dependent de Benestar Social..., sortosament, doncs, ja no hi depèn, sinó que depèn de Governació, però encara hi ha una relació de tipus econòmic financer que pot donar temptacions a tornar a fer anuncis d'aquells que ja vam criticar al seu dia, de persones disminuïdes i amb una veu en *off* que diu que, si jugues, tots els beneficis aniran per a aquestes persones.

Ens sembla que no és la política adequada i, per tant, reclamem, una vegada més, la separació d'aquests conceptes dintre del pressupost del Govern.

Vostè acaba de dir que tot es dona per conveni. Vaja, fins ara tenia coneixement que hi havia, en bona part eren subvencions el que donava el Departament de Benestar Social. Si recentment –em sembla que ha de ser recentment– s'ha canviat tot, doncs, me'n felicito, és una bona notícia i confio que això es consolidi.

I, finalment, pel que fa al 3%, o a aquest tant per cent de treballadors amb disminució, doncs, sí, si vostè es cuida del Departament de Benestar Social i la Generalitat, li asseguro que, personalment, em cuidaré de l'Ajuntament de Barcelona, a partir del 13 de juny.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, la diputada senyora Maria Olivares vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) No. El diputat senyor Fidel Lora? (*Pausa.*) Tampoc. Moltes gràcies. Doncs, té la paraula l'honorable senyor conseller? Tampoc.

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, gràcies. Senyores, senyors diputats, jo haig de començar el meu discurs felicitant el conseller (*remor de veus*), per dues raons: una raó perquè, finalment, s'ha fet el debat que ell volia fer i que demanava fer, i l'altra, perquè ha fet un bon discurs.

El conseller ha començat parlant de dues coses importantíssimes, ha començat dient que demanava el major consens possible per al tema del benestar, ha afegit que si no aconseguim un cert consens sobre l'estat del benestar, aquest seria un fracàs de tots. I després ha dit dues coses que jo no sabia si finalment les diria o no –tenia la intuïció que les diria, però no sabia si les diria–, però les ha dit i s'ha compromès. I ha dit: «Les persones són titulars de drets.» Escolti'm, això de «les persones són titulars de drets», nosaltres ho creiem profundament, però vostès saben que això s'està qüestionant a Europa. Això no és tan fàcil de dir i de mantenir, des d'una postura de Govern; li diré autors que ho estan discutint. Per tant, jo haig de felicitar el conseller.

I jo pensava: avui, l'oposició s'agafaran, precisament, aquesta declaració inicial «que les persones són titulars de drets», i diran: «Senyor conseller, defineixi un catàleg de drets.» I com que després ha dit: «hi ha d'haver... i, a més, són drets que s'han d'universalitzar», m'agafaran el conseller i el faran anar per aquesta via. No ha estat així. (*Remor de veus.*)

Hi havia l'altra possibilitat, que era la possibilitat de dir: «Escolti'm, aquest discurs que vostè ha fet és un discurs que, en principi, no ens interessa. Tinguin un nou programa, que és el que s'hauria de fer, un nou programa, amb un nou model, amb una nova forma de fer. Nosaltres resoldrem aquest problema. Tinguin aquest programa i contrastem-lo amb el que ha fet el conseller.» S'hi han donat pinzellades, no discutim això, s'hi han donat pinzellades, però no s'ha fet. Ningú ha presentat un programa alternatiu.

S'ha parlat d'esquizofrènia, s'ha parlat de tristesa, s'ha parlat de diferents qualificacions, però, d'un programa, bé, jo he estat tot el dia aquí, no m'he mogut només que un segon. No n'he sentit a parlar.

Jo voldria..., de totes maneres, per dues raons, també, perquè sóc l'últim que parla i perquè ara no crec que ni vostès ni jo –jo, segur que no, vostès, probablement, menys– tinguin ganes que entri en el detall del debat d'avui. Primer, perquè si entro en el detall haig d'anar repetint el que ha dit el conseller, perquè hi estic al cent per cent d'acord, i si hi entro en els grups de l'oposició, el president em cridarà l'atenció i em dirà que aquesta no és, reglamentàriament, la meua postura. Per tant, crec que el millor seria fer una nova reflexió.

Jo crec que aquest debat, un debat com aquest... Per cert, s'ha dit, un diputat ha dit: «Jo pensava que...» Faré una acotació per a dos aclariments; un diputat diu: «Jo pensava que avui veníem aquí a fer un debat en profunditat.» Els debats els fa l'oposició, fonamentalment, en aquest tipus de debat s'entra tan a fons com l'oposició vol.

I després voldria, per rigor històric, deixar dues coses puntualitzades, dues coses. Una, del mateix diputat, que diu: «Vostès que han fet la reforma laboral...» No, no, no, la reforma laboral, la reforma laboral de què hem de parlar, que és de la darrera, la fan els sindicats majoritaris i el Govern. Els parlamentaris espanyols, l'única cosa que fan és beneir l'acord dels sindicats i del Govern. Si vostè parla d'altres reformes, però, clar, parlar de la història no té massa sentit, quan n'hi ha hagut una posterior que hi havia possibilitat que els sindicats la canviessin, i no la van canviar.

L'altra puntualització, també per rigor històric i des d'una màxima cordialitat, senyora Imma Mayol, la referència al Pacte de Toledo. Quan vostès han dit, el conseller diu: «El Pacte de Toledo que el propicia el meu Grup Parlamentari», vostès, tots, han rigut. Escoltin, no riguin, el rigor històric diu que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta una proposició no de llei en el Congrés dels Diputats demanant una comissió que estudiï la reforma de la Seguretat Social, problemes i reforma; defensa aquesta Proposició no de llei el meu company Francesc Homs, es vota per majoria absoluta, i formem part, des del meu Grup, un servidor i el mateix Francesc Homs, formem part d'aquesta Ponència, i vostè diu: «Què diran els sindicats?» Els sindicats no poden dir res, perquè no hi van participar; els sindicats només van comparèixer. Durant l'any que vam estar rebent autoritats, vam rebre també els dos sindicats... Absolutament cert, absolutament cert! No van ni..., si vostè llegeix –i no en té l'ocasió si jo no li deixo el text, perquè no es va publicar– la intervenció del senyor Gutiérrez i la intervenció del senyor Cándido Méndez van ser dues intervencions des de l'agnosticisme i des del pessimisme, que tenien raó, perquè nosaltres mateixos no sabíem ben bé com acabar el Pacte. Per tant, en el moment que van intervenir van fer dues intervencions dient: «Bé, bé, però no ens ho acabem de creure», i aquí va acabar la seva intervenció. Van tenir una gran virtut que nosaltres agraïm, perquè, després, bilateralment, sí que parlàvem. Van tenir una gran virtut: no s'hi van oposar, no s'hi van oposar. Això és el rigor històric i aquí estan els diaris de sessions per demostrar-ho.

Però, vaja, és aquest..., només és per puntualitzar el tema perquè en quedi constància en el *Diari de Sessions*. Però jo al que anava era que, manifestades ja les postures legítimes polítiques de cada grup, jo crec que aquest debat l'hauríem d'ampliar una mica territorialment, geogràficament parlant. És a dir, nosaltres aquí hem estat debatent avui de l'estat de benestar; hem estat parlant de pensions, hem estat parlant incidentalment, però, n'hem parlat, de sanitat, i parlem de servei social. I això està molt bé, però vostès i jo sabem que hi ha uns riscos externs a nosaltres, perquè nosaltres no som sobiranistes en aquest tema, desgraciadament, com

en tants d'altres, però no som sobirans per fer l'estat de benestar que nosaltres volem.

Vostès saben, ja en els diaris d'aquests dies, que hi ha veus que demanen, d'alguna manera, la reforma dràstica de dos aspectes de l'estat de benestar: les pensions i les contribucions per atur. Això ho diu el Banc Mundial i això són trucades constants i veus constants que s'hi van manifestant arreu del món des de l'any 73, des de l'any 73, 82, que es provoca la crisi dita del petroli, doncs, aquestes veus s'estan aixecant. I jo coincideixo amb la senyora Imma Mayol que aquestes veus, bàsicament, són veus procedents d'ideologies neoliberals. És veritat que són els autors –i els polítics neoliberals d'arreu del món– que parlen de la necessitat de donar pas al mercat i eliminar al màxim la intervenció de l'Estat, ignorant que el mercat no hi entén en solidaritat, ignorant que el mercat no entén en repartiment de la renda. Per tant, jo, en nom del meu Grup, estic en contra d'aquesta política i d'aquestes veus.

És que nosaltres no ens identifiquem per a res amb aquestes polítiques! Ja sé que vostè ho ha dit acusant-nos, però nosaltres no ens identifiquem per a res amb aquestes polítiques. I podem dir també una altra cosa, per complicar més el debat: en Blair –aquest que hem citat tant–, que crec que no es mereix tant citar-lo, no ha fet tantes coses, però ja que tothom el cita, citem-lo. Ha fet ja mesures, però a la baixa; per fer això, ja ho fem nosaltres. (*Remor de veus i rialles.*) Per tirar a la baixa, qualsevol pot fer-ho; nosaltres no ho hem fet. Ell sí que ho fa, en Blair sí que ho fa.

I subtilment es posen en marxa alguns termes com aquells de passar de l'estat del benestar a la societat del benestar, i això és una trampa. Parlem clar, això és una trampa, perquè qui diu això..., n'hi ha uns que ho diuen innocentment dient és tota la societat que ha de gaudir de benestar; no, però aquest no és el missatge; el missatge és: escolti'm, deixin estar que l'Estat sigui el responsable i que se'n cuidi la societat. No, no. Nosaltres no diem això. Nosaltres diem: l'Estat, les administracions, per ser més concret, són les responsables de la distribució de la riquesa, de la distribució de la renda i del control, i, en tot cas, de polítiques discriminatòries positivament per a la gent que no pot seguir, i la societat sí que té un paper –no li ho negarem pas–, la societat té un gran paper, és el paper de la gestió; poden fer gestió perquè poden gestionar més bé a vegades que la mateixa Administració, això sí. Però crec que és necessari, tant de bo en fóssim capaços..., no crec que el clima ho permeti, tant de bo fóssim capaços de fer el que vam saber fer a Toledo. Tant de bo fóssim capaços de blindar, de fer un compromís, que ha demanat el conseller, que jo repeteixo, de fer un compromís i blindar l'estat de benestar.

Perquè mirin, escoltin, ara, la tribuna, l'ocuparà qui l'ocupi i el Govern el continuarem ocupant nosaltres, però, de fet, les solucions dels problemes, la solució d'aquest problema en concret l'hem de fer entre tots. Si nosaltres no aconseguim, si des dels governs que poden planificar i poden impulsar polítiques econòmiques i fiscals no s'aconsegueix la col·laboració de l'oposició, si no aconseguim un creixement sostenible, això que està tan de moda ara per referir-nos a l'economia i al

medi ambient, si no aconseguim creixements sostenibles, que vol dir estables, i voluntat política..., perquè, al final, això –com tantes altres coses–, però això de l'estat de benestar al final és voluntat política, és utilitzar els recursos que tenen en funció d'allò que et crea més sensibilitat o menys. Per tant, l'estat de benestar, que nosaltres amb la política que ha fet aquest Govern al llarg d'aquests anys i que ens comprometem a continuar fent, i que el conseller demana a través del seu discurs d'avui, que ha anat dient..., hi ha hagut algú que ha dit: «És que semblava que això era un programa», és clar que és un programa! Sempre, en benestar social no és estàtica la qüestió, és com la vida mateixa, una cosa aconseguida avui, demà ja és antiga i la societat demana més. Per tant, és normal que el conseller parteixi d'una situació i en determinades matèries hem –diu– crescut el 600%, el mil, i l'any que ve haurem de continuar creixent, perquè la societat demanarà més. El benestar no és una situació estàtica, sinó que és molt i molt dinàmica. Per tant, el que ha fet és dir les coses fetes i les que s'han de continuar fent, perquè, a més, tenim voluntat de continuar fent-les; però no les farem, no les podrem fer sols... Si ens deixen sols, les farem sols, però les hauríem de fer amb un compromís de tothom, de no fer excessiu... Ja no demano que no se'n faci gens, perquè seria absurd, utòpic, aquí, dius, no fem d'aquest tema, ho vam dir a Toledo, vam dir: «Escolti, fet el compromís, signat el paperet, a partir d'ara que ningú utilitzi les pensions per espantar els pobres pensionistes.» L'endemà no, però dos o tres mesos més tard vam començar, i dic «vam» per no dir «van» començar, i ara ja veieu quin embolic, no! Tothom parla ja de pensions una altra vegada, tothom parla del Pacte de Toledo, i tothom parla del Pacte de Toledo sense haver-se'l llegit. Hi ha gent..., és que sento gent que diu: «Nosaltres, que vam fer el Pacte», i dic: «Però tu on eres?, si no hi eres?» Hi ha alguns que parlen avui, en tribunes importants, a televisió, a tertúlies, i diuen: «Nosaltres», nosaltres, si no hi eres! No hi estaves ni representat! Doncs, en parlen.

Jo, crec que té dret a parlar del Pacte de Toledo tothom, però primer amb la condició que se'l llegeixin. I després que, ara, quan es parla que s'ha de revisar –això és la premissa de la conclusió 15, que s'ha de revisar el Pacte de Toledo–, i es pot revisar per veure com funciona per ampliar-lo o per modificar-lo. Ara és el moment, ara, dintre d'uns mesos, és el moment de fer-ho, i crec que si fóssim capaços d'aportar noves idees per incrementar la protecció, doncs, estaria molt bé. Jo em temo que això pot anar per una altra línia.

Doncs deia que no m'atreveixo a demanar que no se'n parli des del punt de vista partidista del tema de benestar, però ho faré perquè sóc un irresponsable, i jo dic: «Millor que no parlem massa dels temes de benestar social partidísticament, perquè o els resollem entre tots, amb la direcció i la coordinació d'un govern, o això serà molt difícil de resoldre.»

Vull acabar, senyor president, perquè he promès que no acabaria el temps per respecte a les companyes i companys que han estat tota l'estona aquí –menys pels que no hi han estat–, però pels que hi han estat (*riales*). Vull acabar, permeti'm, amb la manifestació d'una

7920

voluntat expressada en aquesta tribuna pel president de la Generalitat en el darrer debat de política general, quan ell deia: «Volem que Catalunya sigui un país de qualitat, competitiu i modern, construït de manera que la primacia correspongui a les persones, amb la personalitat pròpia ben consolidada i amb un fort sentit individual i col·lectiu de responsabilitat. Per aconseguir-ho, cal fer de Catalunya una societat equitativa, amb equilibri social i territorial, integradora i que ofereixi possibilitats de promoció a tothom, una societat, per tant, amb un estat de benestar d'alt nivell.» Demanava això el president, i aquest Grup, el Grup de Convergència i Unió avui, en el darrer debat d'aquest debat global de benestar social, manifestem aquesta coincidència de voluntat que Catalunya sigui un país en què sigui i valgui la pena viure.

Gràcies, senyor president. (*Veus de «molt bé».*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha intervenció per part de l'honorable senyor conseller.

Abans de suspendre la sessió, un moment de recordatori per als procediments de demà. El termini per presentar propostes de resolució començarà a dos quarts de nou i acabarà a dos quarts de deu; és a dir, ho repetixo: de 8:30 a 9:30. La Mesa qualificarà les propostes a tres quarts de deu, 9:45, i ho comunicarà als grups parlamentaris a un quart d'onze, 10:15. El termini per presentar propostes transaccionals acabarà a les dotze del migdia. La Mesa les qualificarà a les 12:15, a un quart d'una, i les comunicarà al mateix temps als grups parlamentaris, i els grups comunicaran a la Mesa les propostes de resolució de les quals se sol·liciti votació separada a tres quarts d'una, i el Ple, que se suspèn en aquest moment, recomençarà a la una del dia de demà.

Presa nota –suposo– per tots els portaveus, se suspèn la sessió fins demà a les tretze hores.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA.	} IVA inclòs
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el Butlletí Oficial :	13.000 PTA.	
Número solt (edició impresa o en microfitxa)	120 PTA.	

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.